Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Melita sang:

LITA & Co

A.B. CHELIUS & Co

BIBLIOTEK · GÖTEBORGS · UNIVERSITETS

Allmänna Sektionen

Pedag.
Sv.
Barnb.

lo. 44
1088

L I T A & C:o

MELITA TÅNG

LITA & C:o

STOCKHOLM
AKTIEBOLAGET CHELIUS & Co.

TAMMERFORS 1930.
TAMMERFORS HANDELSTRYCKERI.

Tillägnad alla dem, vilka känna igen sig själva bakom bokens pseudonymer.

Helsingfors, 12 maj.

I dag är det min födelsedag, och jag har fått en förtjusande dagbok i gåva av moster. Jag tänker börja skriva i den alla dagar, eller åtminstone de dagar något verkligt intressant inträffar.

När jag blir gammal, skall jag läsa upp min dagbok för mina barnbarn, så att de få glädjas och gråta med den förtjusande unga flicka jag en gång varit. Kanske ger jag till och med ut den i tryck (inte den förtjusande unga flickan, utan min dagbok). Jag är övertygad om, att alla förläggare komma att bli hänryckta över att få ge ut mina memoarer på sitt förlag. Man vet ju aldrig: när jag dör är jag kanske en berömd personlighet.

Jag heter Lita Toll, men hur gammal jag är talar jag inte om, ty det bruka damer inte göra, det har jag märkt på moster. Ingen i vår familj vet hur gammal hon är, och ändå ha vi känt henne sedan vi föddes. Men det var ju mig själv jag skulle skriva om. Mina föräldrar äro döda, och jag uppfostras i tukt och Herrans förmaning av min morbror, som är änkling och själv har två barn, och min ogifta moster, som kokar mat och håller efter oss alla. Jag är lång och smärt, har mörkt pagehår och blågrå ögon, lång näsa

och svarta ögonbryn, och ser för övrigt ut som folk mest. I skolan ansågs jag skäligen begåvad, men moster och morbror påstå, att jag använder hela min hjärna till att finna på odygder.

Nu skall jag beskriva mina närmaste anhöriga.

Moster är mörklätt och synnerligen korpulent. Hon kokar en härlig mat och har som alla, som sysselsätta sig med matlagning, ett mycket varierande lynne. Hon är misstänksam mot vår tjänarinna, som är ung, ty moster anser, att nutidens ungdom är mycket omoralisk. Dessutom vidhåller hon, att den som dricker ett glas vin är en fullblodsalkoholist och den som är intresserad av det motsatta könet, en sedligt förtappad individ. Hon tyranniserar oss alla, men vi hålla ändå styvt på henne, ty hon har ett hjärta av guld, djupt begravt i sin fylliga barm.

Morbror är däremot en vådligt hygglig persedel, som vi alla i tur och ordning linda om vårt finger. Han är ljuslockig och frodig, cirka femtio år gammal, och ägare till en lantegendom, några stadsgårdar, en synnerligen hörbar, men tämligen omusikalisk röst, och ett sprudlande gott humör. Det påstås, att han är en smart affärsman, och det är antagligen sant, eftersom han har råd att försörja mig.

Morbrors barn heta Hans och Dolly, och äro fruktansvärt bortskämda. Hasse är tio år, rysligt vild, och får av sin snälla pappa allt vad han pekar på. Jag väntar med spänning på det ögonblick, då han skall peka på månen och morbror stackare måste skaffa sig en lång stege och med sin fylliga kroppshydda kliva upp för att ta ned den.

Dolly är fjorton år och lever i den falska tron, att hon är en fullvuxen dam. Hon imiterar alltid mig, och anser, att hon bör få göra allt vad jag gör. När jag började gå med franska klackar, vips skulle hon också ha sådana. Kan man tänka sig, en sådan liten unge som hon! För övrigt är hon snäll och inte alls bråkig som Hasse. Ganska nätt är hon också, guldlockig och rosig med stora blå ögon, men så vet hon också av det!

Dessutom har jag några andra kusiner, men de äro fullkomligt betydelselösa, alla utom Eva. Hon är min bästa vän och mycket, mycket trevlig. Hon är sjutton år och således, liksom jag själv, en fullvuxen dam. Visserligen går hon ännu i skola, men det rår hon inte för. Det är hennes oförstående föräldrar, som nödvändigt vilja att hon skall bli student. Stackars Eva, hon är förtjusande nätt, men inte något läshuvud precis. Hon blir bara sjuk och svag av allt plugg, men det kunna hennes föräldrar inte inse. Jag skall nog anklaga dem sedan, när de med sina stora fordringar drivit sin dotter i en för tidig grav! Eva och jag ha alltid trevligt tillsamman och ha oändligt många gemensamma intressen.

Nu har jag alltså presenterat min familj och kan övergå till vårt liv och leverne.

Om vintern bo vi i Helsingfors och ha tråkigt. Jag har åtminstone ingen förståelse för storstadens ytliga nöjesliv. Biograferna äro nog ganska trevliga, men de äro så fruktansvärt dyra, nu sedan man blivit fullvuxen och måste betala hel biljett. Dessutom tycker inte moster om att vi gå på barnförbjudna fil-

mer, och de andra äro just ingenting att komma med. Det är ju löjligt att inte få se verkliga kärleksdramer, fastän man är stora damen, och själv när som helst kan möta den Rätte.

Om sommaren bo vi i Ingå, på morbrors egendom, som heter Slättans. Åh, där är förtjusande! Vi ha en väldig fruktträdgård, vidsträckta skogar, härliga klöverfält, där vi plocka fyrväppling, och ett fult gammalt hus med många lantligt trevliga rum. Dessutom ha vi ladugård, bastu, ett väldigt stenmagasin och en liten gul villa, gemenligen kallad »lilla villan». Den har tidigare varit statkarlshus, men står nu obebodd och funktionerar som bagarstuga och logi för tillfälliga gäster.

Hela vintern längta vi ut till Slättans, och om hösten när vi fara därifrån, kännes livet trist och hjärtat tungt som bly!

Nu, sedan jag blivit fullvuxen och slutat skolan, får jag fara till landet tidigare än den övriga familjen, för att ställa rabatterna i ordning och sköta äggkläckningsmaskinen. Vi ha vådligt mycket höns, och dem har jag kläckt fram och vårdat, medan de voro små kycklingar.

Jag är alldeles ensam där med vår gamla kosköterska, som bor i en liten stuga nära karaktärsbyggnaden. Om nätterna har jag sällskap av en bondflicka, som heter Elsa och är tjugo år gammal. Moster och morbror inbilla sig, att jag skulle vara rädd att vara molensam. Gamla människor äro så underliga! Jag tycker att de borde ha märkt, att jag inte hör till de lättskrämda.

I höstas kommo dit fyra karlar och ryckte på dörren. Elsa blev rysligt rädd, men jag tog morbrors bössa och sköt ut genom fönstret. Tre varningsskott sköt jag strax efter varandra, för att sedan ha rätt att peppra inkräktarna. Men det blev det inte tid till.

»F-n, dom skjuter!» ropade de och rusade som yra höns bakom magasinet.

Jag höll på att skratta mig fördärvad, ty det är väl komiskt, att fyra långa karlar springa i vild panik för en liten spinkig flicka, som sitter i ett fönster och skjuter med ett gammalt militärgevär, laddat med — träkulor!

Men fastän moster och morbror ha hört om denna episod, tyckas de ändå inte inse att jag är modig och fullt kompetent att sköta och försvara mig själv, utan vare sig dag- eller nattvakt. Gamla människor äro verkligen bra konstiga!

Nästa vecka far jag till Slättans igen och då...

Jag borde varit född på landet, ty här i Helsingfors känner jag mig bortkommen och obetydlig, men på landet hysa alla respekt för mig och hålla av mig. Vår gamla ko-gumma, som heter Amanda, brukar säga:

»Si våran frökin, de' ä' flicka hela dagen de'. Bäter mänska än hon finns int', de' är då säkert. Ä' nå'n sjuker, så strax ger hon meklament, ber man hennar skriva ett brev, så diktar hon ihop de så vackert, att man rent får tårana i ögona, ä' hönsen dålia ti' å värpa, så ginast vet hon bot. Bildager o skolager ä' hon, men tror nån att hon ä stormodiger för de!

Nä-i, si' bäter mänska än Slättans frökin finns int'!»

Slättans 15 maj.

Hurra! Hurra! Nu är jag här på landet, efter mycken möda och stort besvär. Jag har inte hunnit skriva i min dagbok de sista dagarna, ty jag har haft så väldigt bråttom, och om kvällarna, då jag möjligen skulle ha haft tid, har jag varit så trött, att jag genast lagt mig och somnat som en stock.

Jag har köpt massor av blomsterfrön och plantor för att kunna försköna mitt kära Slättans. Moster och morbror skola göra stora ögon, när de komma hit ut och få se hur vackert och blomstersmyckat jag har det. Då ska de väl äntligen inse, vilken skatt till systerdotter de ha i mig!

Inpackningen av matvaror och åhörandet av mosters långa förmaningstal tog en ryslig tid. Moster tror visst, att jag ännu är en liten barnunge, som ingenting förstår själv. Tio gånger minst uppmanade hon mig att vara försiktig på tåget och inte stiga av vid orätt station. Kan man tänka sig! Jag som är så resvan! Tre gånger har jag rest till släktingar i Hangö alldeles ensam, och en gång till Virkby, Och ändå kan hon tro att jag skulle stiga av på fel station.

»Och byt torrt på fötterna och slarva inte med maten, kom ihåg det!»

Hå-hå, ja-ja, jag tror att gamla människor aldrig lära sig, att ungdomen växer upp och kan klara sig själv.

Äntligen, äntligen är allt detta överståndet och jag är här på mitt kära, gamla fula Slättans.

När tåget körde in på Solberg station, var jag så lycklig, att jag höll på att glömma att hoppa av. Gudskelov var där en gammal gumma från en av granngårdarna, som väckte mig ur mitt sällhetsrus genom att helt brutalt puffa till mig med en väldig korg och säga:

»Om frökin tänker hinna å' här, så ä' de' bäst ti' å' skynd sej, å' int' stå o' si gudsnådliger ut!»

Ni må tro det blev fart i mig; jag glömde alldeles att se förolämpad ut, trots att hon behandlade mig som en barnunge. Tåget hade redan satt sig i gång, när jag, med alla mina mojänger, hamnade på perrongen. Bilen väntade, och i ett huj bar det av, tre kilometer genom skogar och ängar, till mitt älskade Slättans!

Och här är jag nu, lyckligare än om jag funnit en tio kilos guldklimp. Här är inte vackert precis, men det finns inte en plats på Guds härliga, gröna jord, som jag älskar så som denna vanvårdade trädgård och detta höga, gråa, omålade hus, som ser så tillknäppt ut, som om det gömde på tusen hemligheter. Nere vid bäcken brusar och susar det av vårflödena, och fåglarna kvittra sin välkomsthälsning i den stora lönnen utanför mitt fönster.

O, du kära, kära Slättans! Jag är alldeles utpumpad, ty jag har sprungit omkring i vild glädje hela dagen. I morgon skall jag börja arbeta, men i dag har jag haft för mycket att bese för att hinna med någonting annat.

Först gick jag till Amanda och blev välkomnad och omkramad. Kan man tänka sig, hon tyckte att jag vuxit! Jag som varit fullvuxen i flera år. Men det varde henne förlåtet, ty hon bjöd på kaffe med den härligaste hembakade bulle och riktigt färskt, nykärnat smör. Åh, vad det smakade!

Sedan gingo vi tillsammans till ladugården för att bese korna och kalvarna. Kor äro egentligen bra dumma djur De visade sig inte alls vidare förtjusta över att ha mig här igen. Vår äldsta ko höll till och med på att sprätta upp min mage med sina vassa horn, när jag skulle ge den en vänskapsfull hälsningspuss mitt i den vita stjärnan i pannan.

Och hönsen äro nog inte heller särdeles klyftiga. De flydde i vild panik, när jag rusade in till dem, alldeles som om jag varit farlig. Och ändå skulle de inte finnas, om jag inte egenhändigt kläckt fram dem med tillhjälp av äggkläckningsmaskin förstås. Jag känner det nästan som om jag vore deras mor, och blev bittert besviken, då de voro rädda för mig. Dumma djur, som sagt!

Nu sitter jag trött men belåten uppe på mitt eget stora, ljusa vindsrum och gratulerar mig till den enastående lyckan att få vara här.

Elsa blev överförtjust åt att få komma hit till mig igen. Stackaren, hon får arbeta duktigt där hemma.

De äro tolv syskon, och ganska fattiga. Undra på det, det går inte små smulor åt att mätta så många munnar. Hon bor några kilometer härifrån, mitt inne i skogen. Morbror, som är en alltigenom förtjusande prick, har lovat oss kusiner, att Elsas far, som är timmerman, skall få bygga en dansbana åt oss i sommar. Är det inte bedårande, en egen dansbana! Vad här skall dansas! Det värsta är, att här råder en ryslig kavaljerstorka, ty de få ynglingar som finnas här, äro inte särdeles dansanta.

Men nu har jag det! Jag skall börja ge danslektioner! Två av Elsas bröder skall jag kommendera hit. De äro nätta och trevliga pojkar, fast deras bildningsgrad inte är så hög. Men här på landet får man inte vara så kinkig. För resten rå de inte för att de inte äro bildade, lika präktiga människor äro det för det, fast ingen pluggat bokvett i dem.

Sedan finns här en väldigt tjusig pojke, som heter Lars. Hans föräldrar ha en ganska stor gård i närheten. Den heter Lövas. Honom skall jag också be hit, och slutligen hans lika tjusiga kusin på Furubacka, Olov. Sedan gäller det för mig att inviga dem alla i dansens mysterier. Det blir nog inte något lätt jobb, men jag är kolossalt energisk, när det gäller.

Antagligen kommer jag att gå ned i vikt av den motion jag får, och det är verkligen skada, ty jag är redan nu smal som en sticka. Morbror brukar kalla mig »sin kära kvaststång». Men det är ju modernt att vara mager, så jag sörjer inte ihjäl mig för det.

I morgon skall jag börja med mina danslektioner, och Gud nåde gossarna, om de inte äro uppmärksam-

ma och läraktiga. Om fjorton dar kommer moster hit med Eva, Dolly och Hans, och då måste kavaljererna vara fullärda dansörer.

Elsa tror, att hennes pappa kan börja slå ihop danslaven redan i morgon. Jag undrar, om det skall ta lång tid att få den färdig? Jag skall nog hålla efter honom, så att han inte sölar alltför mycket med den, och en god bundsförvant har jag i Elsa, ty hon skall förstås också få vara med om våra danser.

När dansbanan är färdig och gossarna fullärda, kunna vi sjunga med Sven Olof Sandberg:

Se dansen går på alla bryggorna
Och alla myggorna ä' med.

— — — — — — — — — — — — — — —

Just när jag skrev de sista raderna, hände något rysligt. Jag har en tupp, som heter David. Han är hemskt argsint mot alla andra, utom mot mig. Han flyger på, med utsträckt hals, och hackar med näbb och klor alla som äro honom misshagliga. Jag beundrar hans mod kolossalt, och älskar honom högre än alla andra höns. Moster har många gånger hotat med halshuggning, inte mig förstås, utan tuppen, men hittills har jag med mina förböner lyckats rädda Davids unga liv.

För en stund sedan kom Amanda in med en stor korg ägg, och David, som hatar henne som pesten, flög på henne bakifrån, just som hon skulle stiga över tröskeln. Gumman blev rädd, halkade och... kritsch, kratsch, gumma och ägg i golvet!

Elsa och jag hörde ett illvrål och rusade nedför trapporna. I köket låg stackars Amanda i den rysligaste äggröra. Det blev ett arbete att plocka upp gumman och torka upp äggvällingen. Till råga på eländet kunde jag inte hålla mig för skratt.

Det var förstås dumt av mig, men det såg så kostligt ut, och jag har verkligen sinne för humor, det har morbror alltid sagt. O-o-o, vad Amanda blev rasande! Hon hotade att genast gå ut och nacka min stackars David. Jag tiggde och bad för hans unga liv, och slutligen lyckades jag lugna henne, men hon sade:

»Nästa gång den tordyveln ställer till någo, så ska ja nog bli karl för att få nackan å honom!»

Stackars min egen David, måtte han hädanefter hålla sig i skinnet. Han är så tam och rar, att jag verkligen skulle sörja, om han måste sätta livet till. Vart jag än går följer han mig, och han äter bröd ur min mun. Han brukar flyga upp på min axel, och där sitter han och kråmar sig, och ser ned på den övriga hönsflocken. När han är utsatt för någon fara, söker han genast skydd hos mig. I fjol blev han jagad av en stor hund, och ögonblickligen kom han till mig, flög upp på mitt huvud och satt där, slog med vingarna och skrek i högan sky. Han är en riktigt förtjusande tupp, bara han inte vore så argsint.

Klockan är säkert mycket nu, ty det börjar mörkna. Slättans är ett riktigt idylliskt ställe, utan elektricitet, och det enda ljus jag nu har, är en gråblek kvällsskymning, som letar sig in genom mitt

vindskammarfönster. Jag har läst i en »skönhetsbok» att man får vackra ögon av att sitta i skymningen, men just nu känner jag, att mina ögon äro inflammerade och rödkantade av att skriva i den dåliga belysningen, så jag måste väl sluta för i dag. I morgon skall jag fortsätta och skriva många, många blad i min kära dagbok.

Elsa sitter och pratar i ett kör. Hon är så hemskt livad för danslektionerna. I natt komma vi säkert att drömma att vi dansa, och ramla ned från våra sängar och skrämma slag på varandra!

Slättans 18 maj.

O, vad jag är trött! Jag har varit så sysselsatt de sista dagarna som aldrig tidigare i hela mitt liv. Mina muskler värka och händerna äro fulla av blåsor och på högra foten har jag ett väldigt skavsår.

Men det är roligt i alla fall!

Nu skall jag tala om alla mina upplevelser ifrån början. I förgår morse steg jag upp redan klockan sex. Jag klädde mig i min slättansuniform, som består av khakifärgade byxor, grann pullover och stövlar. Sådana uniformer ha vi allihop, med undantag av moster, ty hon skulle se något egendomlig ut i puffbyxor. När det är mycket varmt, ha vi blusar av vindtyg i stället för pullovers.

Därefter kokade jag kaffe åt Elsa, Amanda och

mig, och gjorde upp dagens program. Det inbesparar mycken tid att ha allt ordnat till bestämda klockslag, men tyvärr hade jag beräknat litet illa, varför programmet inte kunde fullföljas. Klockan var över elva på kvällen, när jag hade ungefär hälften gjort av det, som jag beräknat skulle vara klarat vid sextiden på eftermiddagen.

Nåväl, när kaffedrickningen var undanstökad, skickade jag Elsa med bud till alla mina danselever att infinna sig på Slättans vid åttatiden på kvällen.

Därefter gick jag ut i trädgården och började med förskoningen. Det skulle inte vara trevligt att vara yrkesträdgårdsmästare. Det är det tyngsta arbete jag vet. Jag grävde och krattade så att ryggen höll på att brista. Amanda föreslog nog att jag skulle taga hjälp, men jag genmälde, att »god karl reder sig själv».

Det är hemskt vad jordkokor kunna vara tunga och envisa. Hur jag än krattade, ville de inte bli söndersmulade, utan envisades att sitta ihop. När klockan var tolv, var jag nästan halvdöd av trötthet och hunger, och hade ändå inte hunnit med mera än en enda, stackars liten rabatt.

Det var ingen annan råd än att engagera Amandas gamla gubbe som trädgårdshjälp. Gubben heter Kalle och är litet snoskig. Han har satt penningar och mat som sin högsta guddom och går i ständig skräck att någon skall lura hans förmögenhet av honom. Han påminner starkt om Sven Duva, ty han är alltid villig att arbeta, men har, som sagda person, en viss be-

nägenhet att göra allt tvärtom. Han lovade att utföra arbetet ordentligt.

»Men man får så goer matalust ti o arbeta, men frökin har nu väl mycke gosaker me sej från stan», sade han. Jag lovade högtidligt att tillfredsställa hans mages krav.

När jag överlåtit de grövre jordbruksarbetena åt Kalle, skyndade jag in och ställde i ordning frukosten. Det blev en riktigt fin frukost, om också vällingen var något vidbränd, men jag tycker att litet bränt bara smakar pikant.

När matlagningen var undanstökad, var Kalle redan färdig med den andra rabatten, och jag ansåg det vara på tiden att börja så. Sådden är trevlig och inte allt för påkostande för krafterna. Jag vet ingenting roligare än att plocka ned små, små frön i jorden och sedan tänka sig hur vackert det blir, när de vuxit upp till härliga, granna blommor.

När alla blomsterfrön voro utsatta, gick jag in för att dricka en kopp kaffe och vila mig en stund. Äh, vad jag var trött, men samtidigt gränslöst belåten över ett välutfört arbete. Just när jag satt och drömde om prunkande rabatter och saftigt gröna gräsmattor, kom Kalle in.

»He ä just som färderat nu, allt som frökin ba mej göra», sade han, »men hönsena had så rolit ti å krafsa efter frörna som frökin sådd ut, så ja hadd int hjärta ti kör bort dom.»

Kalle, Kalle, det är tur att Herren är de dårars förmyndare! Det var nära att jag skulle ha slagit gubben, så rasande blev jag, då han, med den lugnaste röst

i världen, talade om, hur de odjuren förstört det arbete jag utfört i mitt anletes svett.

Jag rusade ut och fick se en förödelsens styggelse. Stora gropar i den finkrattade jorden visade tydligt »hur rolit» hönsen hade haft. Några av de förskräckliga fjäderfäna höllo ännu på med sitt förstörelseverk, men de fingo skjuts av mig! Jag var inte så godhjärtad som Kalle. Det blir verkligen intressant att se, i vilken ordning blommorna komma upp, ty jag orkar absolut inte göra om alltihop. Hå-hå, ja-ja, livet är tungt ibland!

Jag vet inte vart resten av dagen tog vägen, ty jag hade knappast hunnit blinka, innan klockan var åtta. Visst hade jag tänkt snygga opp mig litet, tills Lasse skulle få se mig, men därav vart intet.

Just som jag formligen stod på huvudet i en väldig soppgryta, med stora sotfläckar på kinderna (mina kinder, inte grytans), knackade det på dörren, som leder från hallen till köket, och Lasse trädde in. Han hade sökt mig i hela det övriga huset och hittade mig slutligen i köket. Oh, oh, vad jag blev förlägen!

I förvirringen fick jag soppgrytan att kantra, och där stod den och balanserade på trekvart, som ett skepp i storm, medan en stor del av innehållet rann ut på spiseln.

Soppa kan vara bra mat, men som parfym är den absolut vedervärdig. Hela Slättans doftade inom kort av bränt flott, och röken sved och brände i ögonen. Jag blev som lamslagen av förskräckelse, men Amanda räddade resten av maten med att raskt vända grytan på rätt köl igen.

Jag vågade knappt se på Lasse, så skämdes jag, men han tycks lyckligtvis också ha sinne för humor, ty han bara skrattade, så att han var nära att kikna.

Han är för resten vådligt rar. Lång och blond, med stora ljusbruna eller gröna kattögon, jag vet inte säkert vilketdera, ty jag blir alltid så förlägen, när jag försöker se efter, att jag måste titta bort.

Jag var hemskt förolämpad på hans vägnar, när moster påstod, att han verkade förvuxen bernhardinervalp, ty han är verkligen sagolikt stilig. Han går oftast klädd i knäbyxor, och det passar honom så bra, ty han har så nobla ben. Morbror påstår, att jag använder så underliga uttryck, och att ben inte kunna vara nobla, men han har säkert inte sett ordentligt på Lasses pedaler, annars skulle han absolut inse att de äro det.

Jag hade jämnt och nätt lyckats bogsera Lasse in i salongen, när Olov infann sig.

Olle är raka motsatsen till Lasse. Han är kort och stadig, har mörkt, yvigt hår, kolossala mörkblå ögon och den minsta, rakaste, mest förtjusande näsa man kan tänka sig. Han är också vådlig söt, men inte ändå så tjusig som Lasse.

Det var väldigt svårt att hitta på något att tala om, så jag rymde ut i köket och lämnade gossarna i salongen. Elsa och hennes bröder sölade förstås som vanligt, och jag hade inte mod att försöka verka artig värdinna och vara underhållande.

När ungefär en halvtimme förflutit, ansåg jag det dock som min plikt att bära in kaffe till dem och sätta mig ned och konversera. Jag bad tusen gånger om

ursäkt, för att jag lämnat dem ensamma, och skyllde på mitt husliga arbete. Man har ju folkvett, fast man inte är så gammal, och jag förstod nog att det hörde till saken, att jag ursäktade mig.

De förstodo mig fullkomligt och tyckte inte alls att jag varit oartig.

I början var stämningen något stel oss emellan, men när Elsa och hennes bror kommo, fingo vi riktigt trevligt.

Elsas ena bror hade rest till Helsingfors, så han kunde inte komma, men jag var lika nöjd för det. Det är ganska påkostande att underhålla individer av genus masculinum, och Elsa är mycket tystlåten, så det var jag som ensam fick hålla konversationen uppe med dem alla tre.

Gud ske lov, at den fjärde uteblev, ty det hade säkert blivit för mycket till och med för mig, som dock har en så talande tunga.

Gossarna voro mycket livade för att få lära sig dansa. Olle var den enda som kunde något litet förut, men de andra voro alldeles bakom flötet, vad dans vidkommer.

Jag ställde upp dem i rad på golvet och började visa de enklaste stegen. Men, ach du mein lieber Augustin, vad de voro styva och omöjliga, och taktsinne saknade de fullkomligt.

Ett-två-tre, ett-två-tre, ett-två-tre, räknade jag i förtvivlan, och efter ungefär en timmes svettdrypande arbete kunde de valsstegen framåt, men så snart jag försökte få dem att svänga runt, tappade de takten totalt, och hoppade omkring som danssjuka elefant-

ungar. När ingenting annat hjälpte, lade jag mig på knä på golvet och flyttade deras ben i tur och ordning, allt under samma taktfasta räknande ett-två-tre, ett-två-tre.

Det var ganska nära att Elsas bror, som heter Gunnar, hade trampat fingrarna av mig, men han lyckades hejda sig i sista minuten. I förskräckelsen tappade han dock balansen och tumlade emot bordet, så att det gick över ända och kaffekopparna ramlade i golvet. Jag höll nästan på att bli förargad, ty jag vet, att jag kommer att få stå till svars för moster för allt sönderslaget porslin, men han såg så innerligen olycklig ut, att jag lät nåd gå för rätt och smålog hult.

»Förlåt, snälla fröken, men det var så svårt», sade han.

»För all del», svarade jag med min ljuvaste röst, fastän jag knöt näven i byxfickan, »det gör absolut ingenting. Det är gamla koppar, som vi i alla fall skulle kassera i sommar.»

Säg sedan att jag inte är ädel! Det var våra bästa koppar, som jag, Lasse och Olov till ära, hade tagit fram.

Efter ännu en timmes ihärdigt arbete hade vi kommit så långt, att vi kunde dansa par om par. Musiken var det litet si och så med, ty det var bara lilla jag som var orkester. Jag sjöng ett-två-tre, så att lungorna höllo på att hoppa ur munnen på mig, och så snurrade vi runt efter bästa förmåga.

Elsa blev snart trött, och så måste jag vara ensam i farten hela tiden. Gossarna fingo vila i tur och ordning, men jag tyckte nästan synd om mig själv, som

hela tiden måste strutta med, än med den ena, än med den andra. Men jag höll ut för den goda sakens skull!

Det värsta var att de voro så blyga, att de inte vågade hålla armen om livet ordentligt. Följaktligen måste jag hela tiden kommendera:

»Håll bättre om mig!»

Det var ju litet genant, men det kunde inte hjälpas.

När klockan var elva, kunde de alla dansa vals hjälpligt. Jag kan inte säga, att de svävade precis, de liknade sannerligen mera struttande sprattelgubbar än balettmästare, men all början är svår.

Roligt hade vi haft i alla fall, och trötta och belåtna skildes vi åt för att följande kväll fortsätta danskursen.

När Elsa och jag äntligen kröpo till kojs, voro vi så utpumpade, att vi knappt orkade bedja vår kvällsbön. Mina ben värkte, och en stor blåsa hade jag på hälen, men strunt i det! Det surrade av valsmelodier i huvudet, och det sista minne jag har, är att jag mumlade ett-två-tre, ett-två-tre.

Om natten drömde jag, att jag dansade med presidenten och att han hela tiden trampade mig på tårna, nöp mig i sidan och viskade:

»Håll bättre om mig, lilla sötnosen, håll bättre om mig!»

— — — — — — — — — — — — — —

I går morse, då jag vaknade, trodde jag först att jag varit utsatt för en olyckshändelse, så värkte hela min kropp. Det var med mycken möda jag fick kläderna på mig och kunde gå ned och koka kaffe.

Det är ljuvligt att vara här ensam, men ledsamt är det att stiga upp om morgonen och koka kaffe, i stället för att, som i staden, få det serverat på säng. Matlagningen är också tråkig, och inte smakar det lika bra att äta, när man själv fått stå vid den heta spiseln, som att sätta sig till ett färdigdukat bord och äta av mosters goda mat. Men aldrig bytte jag ändå bort min frihet här mot alla festsupéer i världen!

I går orkade jag inte uträtta mycket, ty mina händer voro fulla av blåsor efter förgårdagens trädgårdsarbete. Äggkläckningsmaskinen satte jag dock i gång, och efter tre veckor kan jag vänta små, gulliga, söta kycklingar, som ingen annan mamma ha än mig. Men före det är det mycket arbete med oljelampan, äggvändningen och temperaturregleringen. Minst två gånger om natten brukar jag se efter, att inte lampan slocknat, eller veken dragit opp sig, så att värmen överstiger fyrtio grader.

När mina dansörer kommo i går kväll, var jag så trött och olustig att jag helst hade bett dem vända om med detsamma. Men min medfödda artighet förbjöd mig ett sådant beteende; jag fick hålla god min i magert spel och önska dem välkomna.

Det blev för resten väldigt livat. Jag lärde pojkarna dansa polka, och det lärde de sig mycket lättare än vals. Huj, vad vi snurrade om.

Lasse skulle vara duktig och dansa motsols, och slängde mig emot byffén, så att kärlen därinne skramlade och jag trodde, att jag skulle få hjärnskakning. Efter det blev han så rädd för att gå allt för våldsamt tillväga, att han dansade polka, som om det varit be-

gravningsmarsch. Inte för att man brukar dansa begravningsmarsch, men jag menar förstås, att han höll samma takt, som en likprocession i allmänhet brukar ha.

Gunnar dansar redan riktigt storartat, men han ser så förtjust på mig, att jag känner mig riktigt förlägen. Han har stora, svarta ögon med minst meterlånga ögonfransar, och dem sänker han blygt bara han märker att jag tittar på honom. Men när han tror, att jag inte ser det, formligen slukar han mig med ögonen. Usch, det är obehagligt på något sätt!

I går kväll gingo gossarna hem först vid tolvtiden. Om moster visste det, skulle hon hålla ett längre andragande om nutidens fördärvade ungdom och vådan av att vaka om nätterna. Men hon behöver inte få veta det, och om hon också grälar, kan det inte göras ogjort.

I dag har jag varit som en trasa, och gamla Amanda har gång på gång frågat, om jag är sjuk.

»Frökin ä så jonger i ögona, och ä så bleker. Ha int frökin sovi någo i natt alls?» Så har hon hållit på och korsförhört hela dagen, och jag stackare har belastat mitt annars rena samvete med en lögn och skyllt på huvudvärk.

I kväll skall jag gå tidigt och lägga mig för att i morgon orka lära gossarna jazz. Sedan är det bara övning som fattas, och den kunna Eva och Dolly gärna hjälpa mig att giva dem.

Elsa är så fåordig och konstig i kväll. Hon frågade för en stund sedan vad jag tycker om Gunnar. Jag undrar, om hon tycker att jag flirtat med honom. Men

det har jag inte gjort. Usch då, att han skall se så långt på mig! Jag tycker inte alls så bra om honom numera som förut. Jag är på litet dåligt humör i kväll, och därför är det väl bäst att jag slutar skriva för den här gången. God natt, min kära dagbok! Du och jag komma säkert att ha många gemensamma hemligheter, innan du är fullskriven.

Slättans 23 maj.

I dag är jag så fullproppad av upplevelser, som jag inte hunnit skriva ned, att min hjärna är som ett enda kaos. Jag vet inte riktigt var jag skall börja och var jag skall sluta.

Om jag någonsin publicerar denna dagbok, så måste jag ju ha en viss reda i sammanhanget, så att alla läsare få en klar inblick i och uppfattning om allt och alla. Det är väl bäst att taga händelserna som de kommit.

I Degerby bor en lustig liten gubbe, som heter Abrahamsson. Han innehar en ganska viktig befattning inom samhället, vilket är underligt, ty han är inte riktigt klar i vindsvåningen. Det är åtminstone den gängse uppfattningen här.

Han har en villalott i vårt omedelbara grannskap. På den har han egenhändigt byggt en liten stuga, i storlek med en ordinär hundkoja, om också något

högre. Där har han sin varelse om sommaren, och om vintern bor han i Degerby.

För några dagar sedan gjorde jag hans bekantskap. Jag stod iklädd overalls, och kastade upp gurksängar, då jag störtes av en diskret hostning. Jag vände mig om och fick se en liten man i lång, grå regnkappa. Han blottade vördnadsfullt sitt huvud, vilket var fullkomligt hårlöst, så när som på några vidunderligt långa strån, som förgäves sökte dölja den skinande fullmånen på hans hjässa. Hans långa näsa pekade melankoliskt i marken, och ögonen plirade, små och vattniga, i ett omsorgsfullt rakat, rödkindat gubbansikte.

Med en röst, len som olja och förvånande fri från den sjungande ingådialekten, frågade han:

»Är det fröken Toll jag har äran att tala med?»

»Ja då, det är mitt namn», svarade jag.

»Mitt namn är Abrahamsson, från Degerby.»

Bugningar. Handtryckning.

»Jag har en villa här i närheten, som fröken kanske vet, och ville fråga, om det vore möjligt att få köpa mjölk här. Kanske herrskapet kan avstå en liter dagligen, mera behöver jag inte.»

Jag svarade jakande, och på det sättet vann Abrahamsson inträde på Slättans.

Varje kväll vid åttatiden kom han sedan trippande med sin mjölkkanna, och som den gästfria varelse jag uppfostrats till, bjöd jag honom regelbundet varje gång på kaffe. Vi sutto och diskuterade allt mellan himmel och jord: politik, konst, religion, sång, litteratur. Jag fann honom rätt intelligent och häpnadsväckande beläst, och motsade ivrigt alla dem, som på-

stodo att han inte var fullt normal. Jag fick ständigt samma svar: »Fröken får väl se.»

Och jag fick verkligen se! En vacker dag kom en bonde skrattande in på Slättans och frågade, hur det var med Amanda. Jag svarade, att hon mådde utmärkt, och så vitt jag visste inte led någon nöd.

»Ha fröken fråga henne va hon tycker om Abrahamsson?»

»Nej, men varför frågar ni det?»

Bonden brast i skratt och sade: »Ä hon int ilsken på honom, för allt prat han för ut om henne?»

»Vad för prat, jag har inte hört något?»

»Ha han int berätta för fröken om hur kärer hon lär vara i honom, och att hon ä svartsjuker på fröken?»

»Nej då, men vad pratar ni för strunt, det tror jag inte Abrahamsson har sagt till någon.»

»Ha-ha-ha, har han int berätta för fröken, hur allt käringfolk ä galna i honom, och att de härom natten hadd varit till stugan hans, o titta in genom fönstret?»

»Fy skäms, husbonn, vad är det ni pratar. Om ni kommit hit för att bakdanta någon, så kan jag lika gärna först som sist säga ifrån, att på det örat hör jag inte.»

»Ja ska väl gå då, fröken, men ta och fråga Sunka, om de int ä sant, vart eviga ord jag sagt, han vet väl han, för Abrahamsson går dit för jämnan o beklagar sig över, hur tokiga Amanda och fröken ä efter honom.»

Så gick han, och jag stod kvar med förvåningens

finger i häpnadens mun, bildlikt talat. Jag visste inte riktigt vad jag skulle tro, och sprang med det snaraste till Amanda och relaterade vårt samtal för henne, och frågade, vad hon trodde om saken.

Efter mycket funderande hit och dit beslöto vi att gå till Sunka, Abrahamssons närmaste granne och höra vad han hade att förtälja.

Och du milde, vad vi fingo höra! Abrahamsson hade förklarat, att Amanda varje kväll passade på honom och skyndade in så snart han kom för att inte giva honom tillfälle att vara på tu man hand med mig.

Vidare påstod han, att hon var grön av svartsjuka så snart han talade med mig, som även var djupt förälskad i honom. Kan man tänka sig en sådan gemen gubbstut? Dessutom trodde han fullt och fast, att det var Amanda och jag, som i ett anfall av svartsjuka hade varit hos honom om natten och kikat in genom hans fönster. Hu, sådana ruskiga fantasier!

Amanda vart topprasande, när hon fick höra allt detta, och svor ve och hämnd över Abrahamsson. Jag föreslog, att vi först skulle taga reda på av honom själv, om allt vad Sunka sagt var sant, och först därefter tänka ut något sätt att straffa honom.

På kvällen, sedan Elsa kommit och blivit invigd i komplotten, gömde vi Amanda i ett angränsande rum, vars dörr vi lämnade öppen, så att hon kunde höra och se allt utan att själv bli sedd. Vi mottogo Abrahamsson med största vänlighet, bjödo honom på kaffe och började prata om ett och annat. Försiktigt förde vi samtalet in på kärlek.

Och då skall man tro, att gubben flammade upp. Han sprang upp från stolen och började, under livliga gester, med hög röst lägga ut:

» I Degerby är alla gamla käringar tokiga efter mig, de springer efter mig vart jag än går. När jag var på Storbacka och satte mig på en bänk, strax kom en gammal häxa och satte sig bredvid mig, men jag skrek: Vet hut, käring! Grönis-mor är galen i mig, Års-mor är galen i mig, Stallas-mor är galen i mig, allihop äro de galna i mig, och därför måste jag flytta därifrån, undan alla tokiga käringar och svartsjuka gubbar. Men inte ens här får jag vara i fred för kärleken. Se på gamla Amanda, hur galen också hon är i mig. Hon stryker omkring mig som en katt, medan hon låtsar syssla med det ena och det andra i min närhet. Jag kan inte gå här förbi, utan att hon genast kommer springande med ett vattenämbar och låtsar gå till brunnen, som om jag inte skulle veta att hon inte har något ärende dit, utan bara springer efter mig. Hon är galen i mig, fullkomligt galen i mig!»

»Snälla Abrahamsson», invände jag, »Amanda är en gammal ärbar kvinna, och jag är övertygad om att ni misstar er, då ni tror att hon springer efter er.»

»Ha-ha-ha-ha, fröken är ung och känner inte världen.» Han slog ut med armarna och rösten skälvde av sinnesrörelse. »Jag vet att det gamla ordspråket håller sträck: Gamla lador brinna värst. Amanda är en sådan gammal lada. Ja, ja, ja, gamla lador brinna värst!»

Elsa och jag blevo riktigt rädda, ty det var tydligt

att han inte var klar i knoppen. Ögonen stirrade vilt, kinderna blossade och läpparna darrade som i spasmer.

Jag försökte lugna honom, men han skrek och domderade, och berättade den ena befängda historien efter den andra, om alla bondhustrur i trakten, huru kära de voro i honom. Slutligen frågade jag, om han också trodde, att alla unga flickor voro förtjusta i honom, men då replikerade han till min oerhörda häpnad:

»Är ni svartsjuk, fröken, är ni svartsjuk?»

»Nej, för all del», svarade jag, »men jag tror att ni är fruktansvärt inbilsk.»

»Ha, tror ni inte jag märkt, att också ni är kär i mig, och svartsjuk på Elsa där. Unga flickors kärlek tycker jag om, men alla gamla käringar borde hängas!»

Då upptändes jag av helig vrede och visade på dörren.

»Gå er väg», sade jag högtidligt, »och hädanefter får ni köpa mjölk på någon annan gård, ty hit får ni inte komma.»

»Se vad hon är svartsjuk, se själv, Elsa, hon är grön av svartsjuka!» ropade Abrahamsson.

Jag blev så ond, att jag fullkomligt förlorade besinningen, och innan jag tänkt efter, kastade jag ut hans mjölk på backen och räckte honom den tomma kannan, varefter jag med möda lyckades pressa fram det enda ordet: »Gå!»

»Det var bra att ni slog ut mjölken», hånade Abrahamsson, »ty det var säkert svartsjuka i den.» Därpå gick han skrattande ut på trappan. Jag smällde dörren igen efter honom, och var så upprörd, att jag inte visste, om jag skulle skratta eller gråta.

Nu kom Amanda fram ur sitt gömställe och beskärmade sig i högan sky över Abrahamssons oförskämdhet. När jag såg hennes lågande vrede, började jag skratta, och slutligen skrattade vi alla, tills vi maktlösa sjönko ned på var sin stol och fortsatte att bara skratta, skratta. Du milde vad vi skrattade, vi kippade efter andan och voro nära att kikna.

När vi äntligen lugnat oss, beslöto vi att hämnas. Abrahamsson hade inte gått hem direkt, utan till en annan gård för att skaffa mjölk.

I kvällsskymningen sprungo Elsa och jag, försedda med ett långt rep och ett par vassa käppar, till vägen, som över Slättans område leder till hans villa.

Vi stötte stadigt ned käpparna på var sida om vägen, och bundo repet vid dem, ungefär tio centimeter från marken. Därefter kröpo vi in i ett alsnår invid och lade oss att avvakta händelsernas gång. Vi visste att Abrahamsson måste passera förbi oss, när han skulle gå hem. Och vi voro fast beslutna att vänta och se, huru vår plan skulle lyckas.

Vi hade legat dolda vidpass en kvarts timme, då vi hörde ljudet av trippande steg. Det var redan nästan mörkt, så vi kunde inte på avstånd se vem det var som kom, men vi gissade att det var vår man.

Stegen närmade sig hastigt och voro snart alldeles in på oss. Åh, så spännande! Nu, nu borde han vara vid repet! Elsa och jag tryckte varandras händer och vågade knappt andas.

Duns . . . Pang . . . !

Gubben hade nått vår snara och utan att ana argan list gått rakt i den. Där låg han nu småmuttrande,

medan kannan blänkte en bit ifrån honom, simmande i en liten sjö av mjölk.

Ett ögonblick blev jag rädd, och ångrade nästan vad vi hade gjort. Tänk, om han stött sig! Men nej. Gubben kom på fötter igen, plockade upp kannan och borstade av sina kläder. Då kunde Elsa inte längre hålla sig för skratt, utan fnittrade till.

»Jasså, det är ni era slynor!» ropade Abrahamsson, och knöt näven mot det håll där vi lågo. »Vänta, vänta, det här skall ni få ångra!»

Vi voro tysta som möss, och alltjämt knytande nävarna och småputtrande traskade gubben sina färde. Så snart han hunnit bakom vägkrökningen, smögo vi fram, togo loss repet och kilade hem.

Amanda inväntade oss med spänning och var lika förtjust som vi själva åt vårt lyckade attentat.

Jag tror inte att Abrahamsson kan hämnas på oss, ty han vet ju inte säkert att det var vi som spände ut repet och lågo i buskarna och fnittrade. Men en liten smula ängslig är jag ändå! Vad skall moster säga om hon får höra om saken?

Slättans 27 maj.

Nu har jag återigen inte skrivit på några dagar, ty intet av vikt har hänt. Inte ens Abrahamsson har låtit höra av sig.

I går telefonerade moster, och talade om att det brutit ut scharlakansepidemi i Helsingfors, och att hon tänker skicka Dolly och Hasse hit, för att de ska undgå smittan. Evas mamma hade även, efter mycket funderande, beslutit att skicka bort sina telningar från den besmittade staden. De yngre fara till hennes mor i skärgården, men Eva och Per komma hit till Slättans.

Moster är själv förhindrad att komma hit ut redan nu, och hon är fruktansvärt orolig för, huru jag skall reda mig som mamma för hela kullen kusiner. Jag är den äldsta av oss, och hela ansvaret vilar därför självfallet på mig. Men jag skall nog hålla efter dem, och visa mig värdig mosters förtroende.

Klockan nio i morse anlände de hela bunten. Det blev ett rabalder, må ni tro. Pojkarna hunno knappt äta frukost, innan de rusade ut, och sedan voro de osynliga ända till middagen. Det är bra att de inte behöva vara inomhus, ty de äro förskräckligt bullersamma och tålamodsprövande.

Eva och Dolly voro i sjunde himmeln över att vara här. Hela dagen ha de gått från rum till rum och smålett och sett idiotiskt saliga ut.

I övermorgon blir dansbanan färdig, och då är det meningen att hålla invigningsbal. Då jag talade om för flickorna, att jag skaffat dansörer åt oss, började de bestorma mig med böner, att vi skulle dansa redan i kväll. Jag svarade ståndaktigt nej. Men Hasse rusade ut, kastade sig på cykeln, och borta var han. Efter en stund kom han hem och meddelade, att han åkt till Lövas för att bjuda Lasse på bal, men att denne

tyvärr var i staden. Jag tackade försynen, som skickat bort Lasse, ty jag var alls inte upplagd att dansa efter en så ansträngande dag som denna.

Men hast du mir gesehen! En timme efter kvällstågets ankomst, vem trädde in på Slättans, om inte Lasse. Flickorna voro uppe på sitt rum och jag var ensam i hallen, när han kom. Han förklarade, att hans föräldrar hade sagt, att det var bal på Slättans, och att även han var bjuden.

Jag vet inte riktigt vem av oss, som var mest förlägen, han som kom på en bal, som existerade bara i Hasses uppfinningsrika hjärna, eller jag, som måste välkomna en just då tämligen ovälkommen gäst.

Vad var det vidare att göra än att ställa till en improviserad dans, med Lasse, Per och Hasse som kavaljerer och Eva, Dolly och mig som damer. Hasse och Per äro jämnåriga och ungefär hälften kortare än vi flickor, så Lasse var egentligen den enda danskavaljeren, som alls kunde räknas med.

Jag ropade ned flickorna, och de kommo rusande, fullkomligt omedvetna om att skön Lasse var där. O, du milde, vad de rodnade, när de fingo se honom. Eva kunde ändå behärska sig ganska bra, men Dolly sprang bort igen, röd i ansiktet som en kokt kräfta. Just i detsamma kom Hans in.

»Si ni, hur hon sjåpar sig!» ropade han, på bröders vanliga hänsynsfulla vis. »Si ni, därinne sitter hon, röd i ansiktet som en spion!» (Han menade pion!) »Ha-ha-ha, en sån sjåpagås!»

Dolly stackaren blev ännu mera förlägen efter detta,

och det dröjde både länge och väl, innan hon kunde förmås att komma fram.

Jag bjöd självfallet Lasse på kaffe, och så tågade vi i väg upp till »lilla villan», där dansen skulle trådas. Hasses grammofon sattes i gång, och så började vi den mystiska balen. Arma Lasse, vad han fick gno på!

I tur och ordning svängde han om med oss alla. Flickorna voro i fullkomlig extas över honom, och fjäsade för honom, så att det stod härliga till. Jag skulle verkligen inte bry mig om att göra mig till för en gosse så som de göra, men om det roar dem, så var så god.

Lasse pöste av självbelåtenhet och krånade sig för dem som tuppen på sophögen när han charmerar sina kacklande hönor. Med mindre fjäs kan man ju bli mallig!

När vi hade dansat oss trötta, satte vi oss och vilade. Men då började Hasse leva om. Han sprang omkring från den ena till den andra och stack oss med en knappnål på ett ställe, som man inte kan nämna.

Jag var rasande på honom, men fullkomligt maktlös. Han struntade blankt i vad jag sade, och ju mer jag grälade, dess flera nålstygn fick jag.

Småpojkar äro odrägliga, och finge jag råda, så skulle vi på Slättans låta bygga en stor bur, där de kunde spärras in så snart de bleve oregerliga. Hasse skulle ganska ofta få leka apa i bur!

När han tröttnat på att sticka oss, började han brottas med Lasse. Lasse slängde honom som en vante, och jag sprang omkring dem som en orolig höna och tiggde och bad: »Snälla pojkar, var försiktiga, så att inte Hasse stöter sig!» Men tror någon att det hjälpte.

De levde om så att väggarna skakade och fönsterrutorna voro i ständig fara att bliva krossade.

När Hasse tröttnat även på denna lek, började vi mala salt. Lasse var en överdängare att mala, och han svängde oss runt så att våra ben stodo rätt ut i luften, och vi voro alldeles yra. Det var väldigt livat men ansträngande i längden, och därför började vi dansa igen.

Jag dansade en vals med Eva och Lasse snurrade runt med Hasse, kastad över axeln. Hasses huvud dinglade hit och dit, och jag vet inte riktigt hur det gick till, men bäst vi snurrade om varandra, måste jag ha skrapat Hasse i ögat.

Det blev gråt och tandagnisslan. Hasse var alldeles oresonlig, stackaren, ty det gjorde förstås ont, och lät mig inte se efter hur det var fatt med det stackars ögat. Han tjöt och skrek och slog ifrån sig med båda armarna så snart jag kom i närheten. Jag var alldeles utom mig av oro och Lasse var också helt förtvivlad. Vi bådo om förlåtelse i ett kör, och försökte klargöra för honom, att det inte var med flit vi gjort honom illa, men han bara grät och slog ifrån sig.

Slutligen lyckades jag med lock och pock få bukt på honom, och lyste med en ficklampa in i ögat och såg till min lättnad att det inte var någon fara. Småningom lugnade han sig även och gav oss sin nådiga förlåtelse, men den glada stämningen var som bortblåst och vi funno det vara bäst att sluta dansen för den kvällen. Jag inbjöd Lasse till invigningsfest i övermorgon och bad honom taga Olov med sig, och så skildes vi åt.

Få se vad flickorna skola tycka om Olle? Lasse äro de alldeles stormförtjusta i och sjunga hans lov i alla tonarter, så att det riktigt äcklar mig.

I morgon kommer hit en flicka som heter Britta. Hon är inte släkt med oss, men vi ha beslutit anse henne som en kusin till, då vi andra äro kusiner. Hon är alltid här om somrarna. Britta är jämnårig med Dolly och en riktigt rar och trevlig flickunge. Hon är stor till växten, i motsats till Dolly, som är liten och klen, men likadana linluggar ha de båda två.

Britta dansar som en ängel, om änglarna över huvud kunna dansa. Jag tycker mycket om henne, hon är så väldigt naturlig. Dolly har litet anlag för att sjåpa sig, men kanske det går om, när hon blir äldre. Det få vi åtminstone hoppas.

Nu måste jag sluta skriva för i dag, ty jag har så mycket att anförtro Eva, eftersom vi inte träffats på så länge. Vi komma antagligen att ligga och prata halva natten. God natt, min kära dagbok!

Slättans 29 maj.

Oh, oh, oh, vad jag är trött, men så har jag inte sovit på hela natten. Vi firade dansbanans invigning i går och hade gränslöst roligt.

Du milde, vad moster skulle vara ond på mig, om hon visste, att vi dansat till klockan fyra på morgonen. Måtte försynen vara mild och inte låta henne få

nys om det. Jag kan alldeles föreställa mig, hur hennes stora bruna ögon skulle rulla och rösten slå över i högsta falsett, när hon skulle hålla föredrag om ambitionslösa ungdomar utan anständighetskänsla, och utan tanke på något annat i sina ytliga hjärnor än flirt och dans.

Gamla människor ha ingen förståelse för oss unga. När skall man roa sig om inte i min ålder? Livet är ju så kort och ungdomen flyr så snabbt. Om tio år är jag en gammal mamsell, och därför måste jag försöka att taga vara på varje glad stund och förlänga den så mycket som möjligt, så länge jag är ung och kan ha roligt.

Vi hade ursinnigt, vanvettigt trevligt i går, eller rättare sagt i dag, ty vi höllo som nämnt på till klockan fyra. Det är i själva verket inte så farligt, ty en fullvuxen kvinna som jag kan mycket väl undvara en natts sömn, och småflickorna ha ju tillfälle att sova hela dagen. Dessutom skadar det inte, att de vänja sig vid nattvak, tills även de bli fullvuxna och få deltaga i sällskapslivet.

Vi gjorde oss riktigt stiliga i går. I ljusa luftiga voileklädningar och våra bästa skor. Vi friserade håret så gott vi kunde, och strödde en liten, liten aning puder på näsan. Jag tror verkligen att vi voro till vår fördel.

Visserligen brände Eva mig duktigt i nacken, men någonting måste man kunna lida för skönhetens skull. Och Dolly, som naturligtvis också ville bli friserad, därför att jag blev det, fick en lång brun rand i sitt ljusa hår, ty locktången var antagligen en smula för

het. Men det märktes inte just alls, om man inte såg närmare efter.

Gamla Amanda var alldeles hänryckt över hur fina och nätta vi voro, men det enda hon inte förstod var, varför vi hade »mjölat näsorna», som hon uttryckte sig.

Gossarna voro också uppsträckta i lackskor och nypressade vita byxor, och vattendränkt slätslickat hår. Nå, perukerna höllo sig inte vidare länge. Redan efter första polkan hade våra burriga lockar raknat och gossarnas slätborstade kalufser vågat sig. Skada att det inte var tvärtom.

Naturen är egentligen bra orättvis, då den skänker lockar åt genus masculinum, som inte ens förstår att uppskatta det, och låter oss flickor födas med spikraka hårtestar, som vi livet igenom måste arbeta med för att få mjuka och vågiga.

Olov hade med sig en kusin från Helsingfors. Han hette Herbert och var en tvättäkta jazzgosse, med vidjesmal midja, vida välprässade brallor, flirtiga ögon och en fenomenal förmåga att dansa hajigt. (Aj, aj, nu kom det slanguttryck, de passa nog inte i en fullvuxen dams dagbok, men de måste få stå kvar, ty jag har inget radergummi.)

Jag tror nästan, att Herbert dansade mest med mig, vilket torde bevisa att han har omdömesförmåga. Det där låter egenkärt, men jag vet, att är det något jag kan, så är det att dansa. Han dansade engelsk vals så gudomligt, att jag var i sjunde himmelen!

Lasse bjöd också ofta upp mig i början, men sedan såg jag inte mycket till honom, och om han nå-

gongång nedlät sig till att dansa en liten vals med mig så var han butter och tråkig. Jag förstår inte vad som gick åt honom, han och jag som varit så goda vänner.

När jag frågade honom, om han var på dåligt humör, sade han bara:

»Tvärtom, jag har rysligt roligt. För resten, vem skulle kunna vara på dåligt humör i samma sällskap som du och Herbert, ni strålar ju som två solar när ni får dansa med varann.»

Eva hade bästa flaxen för Olov. De dansade nästan hela tiden tillsamman, och när vi vilade oss, sutto de bredvid varandra och tego. Ibland sneglade de på varandra, och då rodnade de båda två. Så idiotiskt! Och ändå tycker Eva att Olle är så trevlig.

Jag förstår inte, hur man kan vara trevlig, när man tiger som muren. Det finns ju ett ordspråk som säger: Tala är silver, men tiga är guld. Kanske Eva och Olle äro av samma åsikt!

Hur Britta och Dolly hade det såg jag egentligen inte, ty jag dansade hela tiden och hade inte tid att se efter dem, men antagligen fingo de dansa mycket, eftersom de sade, att de haft »gudomligt hajigt». Det är ju inte heller så kinkigt med dem, de äro bara barn ännu.

Hasse och Pelle gingo och lade sig vid tolvtiden, och det var bra, ty de voro alldeles omöjliga. Hasse höll riktigt på att blamera oss, ty han kom hela tiden till mig och sade med hög röst:

»Ska de inte gå hem snart, så vi kan gå och lägga oss?»

När jag tystade ned honom, och sade att jag inte visste när de skulle gå, fräste han: »Säj åt dem att de går nu, för jag är så sömnig.»

Lyckligtvis hörde ingen det, annars hade det varit genant. Småpojkar äro verkligen rysliga!

Herbert sade, att han aldrig förut hade haft så roligt och att vi voro de trevligaste flickor han träffat, vilket återigen bevisar att han har god omdömesförmåga.

Men stackaren, så blev han sjuk och orkade inte dansa längre. Jag vet inte huru jag fick den falska föreställningen, att han hade magknip, och trattade i honom Inocentsews magdroppar. Jag tror att det är trettio droppar moster brukar ge åt mig, men jag gav sextio åt honom, så att det säkert skulle verka. Men han blev riktigt blek och eländig och avdunstade från sällskapet alltsomoftast, så jag antog att det var en allt för liten dosis åt honom som var karl. Slutligen frågade jag, om magdropparna inte hade verkat, och om han ville ha litet till.

»Nej tack, de har haft en övervältigande verkan», svarade han, »men jag förstår inte varför jag skall ta in magmedicin, när jag har sjuk fot.»

Pang! Där stod jag och var ganska stukad, ty jag hade hela tiden trott att han hade magplågor. Jag blev riktigt ångerköpt, ty han såg så lidande och förebrående ut.

Gunnar var hela kvällen som ett åskmoln, och Elsa såg inte heller ut att ha särdeles trevligt. Jag tänker inte bjuda dem flera gånger, ty deras surmulna ansikten förstöra stämningen för oss andra. Antagligen

känna de sig även enkla och underlägsna, och jag är långt ifrån viktig, men jag tror ändå, att de inte passa ihop med oss andra.

När det började lida mot morgonen blevo vi alla kolossalt hungriga och gingo in och undersökte husets matförråd. Filbunke och råa ägg var det enda jag kunde bjuda på, men det hade en strykande åtgång.

Lasse fick tag i en väldig filbunke, som egentligen var avsedd för halva familjen, men han tyckte att den var alldeles lagom åt honom. Under allmän munterhet började han gå löst på den. »Har du ingen större sked, Lita», frågade han, »med den här får jag hålla på till i morgon».

Jag sökte fram vår största slev, och gav honom den. Det såg då väldigt komiskt ut, när han satt med den i högsta hugg, och vred och vände för att få den in i munnen. Det gick bra i alla fall, men när han med möda lyckats tömma hela bunken, bedyrade han, att han inte ville se en filbunke i hela sitt återstående liv.

Sex råa ägg hade han ätit just förut, så ingen kan påstå att han är liten i maten!

Oh, vad vi hade roligt åt honom, när han sedan satt och suckade och såg blek ut.

Även Herbert verkade dålig av magdropparna, som jag i all välmening hade trattat i honom, och efter en stund proponerade de båda energiskt på uppbrott. De togo ett brådstörtat avsked och försvunno misstänkt hastigt.

Kort därefter hörde vi bakom magasinet underliga, kluckande ljud, som livligt påminde mig om en sjöresa jag en gång företagit med Ariadne. Det var

stark sjögång på den resan och fiskmåsarna fingo ovanligt mycket mat.

När alla mina gäster gått, kröpo flickorna, trötta men belåtna, till sängs. Men jag stackare måste diska undan alla filbunkarna, och när det var undanstökat, var klockan redan så mycket, att det var tid på att koka morgonkaffet. Klockan sex kommer Amanda och då måste det vara färdigt.

Jag har inte sovit på hela dagen, och min hjärna är som en urkramad citron. Jag är så trött, men stolt över vår invigningsdans. Den var verkligen lyckad och så roligt får jag kanske aldrig mera i mitt liv. Jag skall aldrig glömma den festen, om jag också bleve hundra år.

Jag kan inte fatta vad som gick åt Lasse! Varför var han så sur och tvär emot mig? Usch, jag blir på dåligt humör bara jag tänker på det. Pojkar äro bra konstiga!

Slättans 2 juni.

Vi ha fått en alldeles förtjusande, livslevande kattunge av vår kogumma. Han är grå och vit och ofantligt pigg och lekfull. Man kan inte tänka sig hur många galna påhitt som kunna rinna upp i en kissemisses hjärna.

Tänk bara, i går morse företog han sig att balansera på kanten av ett kärl, som företrädesvis användes om

natten. Naturligtvis ramlade han in och höll så när på att drunkna.

Arma kisse, så han arbetade för att komma opp, men han skulle nog inte ha klarat sig, om jag inte nappat honom i nackskinnet. Han visade sig då vara i stort behov av ett varmbad.

Men nu ha katter en egendomlig motvilja mot vatten, vilket lär bero på att de inte ha något fettämne i pälsen.

Mosse, så heter kissen, kämpade förtvivlat, då jag försökte doppa honom i det iordningställda badet, och vattnet och tvålfradgan stänkte omkring oss. Han försvarade sig vilt med både tänder och klor, men jag avgick med segern tack vare min råa styrka. Mosse gick ur striden våt och ynklig, skinande ren och fullkomligt oskadd, men jag har ännu många blodiga blessyrer som minne av vår sammandrabbning.

Efter badet ville Mosse vara i ensamhet och försvann ur vår åsyn. Då han inte syntes till på flera timmar, blevo vi oroliga och höllo razzia genom hela huset. Men förgäves. Ingen kisse syntes till!

Vi sprungo alle man ur huset, sökte och lockade, men Mosse var spårlöst försvunnen. Stor förtvivlan och oro i lägret!

När vi slutligen trötta och missmodiga sutto i mitt rum och överlade, vad som var att göra, tyckte jag mig höra ett sakta pip. Vi lyssnade intensivt. Mycket riktigt, nu pep det igen, denna gång hörde även Hans det.

Vi började åter söka, och när vi kommo in i ett av de obebodda vindsrummen, hördes Mosses ynkliga ja-

mande alldeles tydligt. Men var höll kissen hus? Det syntes inte ett spår av honom!

Vi letade överallt, under möblerna, i skrubbarna, i byrålådorna, men ingen Mosse kunde vi upptäcka, fastän vi tydligt hörde, att han var i närheten.

Slutligen, när vi lyssnade riktigt noga, konstaterade vi att ljudet var starkast mitt i rummet — och kom nedifrån! Vi gingo ned i salongen, som låg under, men där hördes ingenting. Det verkade rent av spökeri!

Äntligen gick ett ljus upp i min intelligenta hjärna.

Kissen måste helt enkelt befinna sig mellan salongstaket och vindskammargolvet. Mycket riktigt, när vi lade örat till golvet, hördes jamandet jämmerligt och tydligt.

Vad var att göra? Hur skulle vi få fram honom därifrån? Så liten som han var, hade han antagligen krupit ned genom ett stort råtthål i en vrå av rummet, och nu hittade han inte upp igen.

Det var ingen annan råd än att bryta upp golvet, och där satt en ynklig, frusen, jamande Mosse, som visade alla tecken till glädje, när han åter kröp upp i dagsljuset.

Men tror någon att han var nöjd med dessa äventyr? Efter en liten stund, sedan han ätit och druckit och blivit behörigen smekt, var han åter försvunnen.

Återigen ett sökande. Ingen Mosse. Slutligen hittade Eva honom i en korg med hönsfjädrar uppe på vinden. Där hade han synbarligen haft mycket trevligt, ty fjädrarna voro spridda vida omkring, och Mosse låg, utpumpad efter alla strapatser, och sov oskuldens söta sömn.

— — — — — — — — — — — — — — —

I dag ha vi varit på utfärd. Vi äro allihop riktiga överdängare på våra cyklar och härja väldeliga omkring i trakten, till stor fasa för alla fotgängare.

I dag styrde vi kosan till Ingå kyrkoby. Matsäck hade vi med oss: smörgåsar, ägg, kaffebröd, mjölk och sist, men ingalunda sämst, en stor påse karameller.

Om vi hade trevligt! Folk vände sig om överallt där vi drogo fram och höllo på att stirra ögonen ur sig. Vi sågo något anskrämliga ut, Eva, Dolly, Britta, Per, Hasse och undertecknad, alla i likadana khakifärgade kostymer, dammiga och svettiga.

Men på återvägen hände en malör. Hasses ring gick sönder, och vi hade inga reparationsgrejor med oss. Vi gingo från gård till gård och frågade, om de inte hade en gummilapp, men nej! Det var ingen annan råd än att gå. Klockan var oroväckande mycket och vägen var lång. Minst en mil, och till råga på olyckan började det redan skymma.

Vi gingo och gingo, men vägen ville aldrig taga slut. När vi hade gått ungefär halva vägen, var det nästan mörkt och det började kännas kusligt.

Plötsligt hörde vi högljudda röster en bit ifrån oss. Vi skyndade in i skogen, mödosamt halande de tunga cyklarna efter oss. Rösterna kommo närmare, och det hördes tydligt, att de som talade voro druckna och dessutom hade råkat i dispyt.

Usch, vad vi voro rädda! Tänk om de upptäckte oss och började trakassera oss!

Plötsligt ljöd ett revolverskott. Vi voro nästan gråtfärdiga av skrämsel och höllo oss tysta som möss.

Det oroliga sällskapet gick dock lyckligtvis förbi utan att upptäcka oss, men det dröjde ändå en god stund, innan vi vågade krypa fram och fortsätta vandringen hemåt.

När vi äntligen kommo till Slättans, voro vi så trötta och hungriga, att vi voro mera döda än levande. Vi slukade några filbunkar och smörgåsar, och därefter gingo de andra och lade sig, men jag hade varit för uppskrämd för att ännu känna mig sömnig.

Amanda stackaren hade varit så orolig för oss, och hon hade tårarna i ögonen av glädje, när hon åter såg oss helbrägda och livslevande i säkerhet på Slättans.

Amanda är bra snäll och när jag blir gammal och rik, skall jag skänka henne en egen stuga, med hönshus och potatisland. Dessutom skall hon få en ko, en häst och en så stor livränta, att hon inte behöver arbeta för sitt uppehälle, utan i lugn kan njuta en välförtjänt vila efter ett långt livs mödosamma arbete.

Slättans 10 juni.

Med darrande hand och en liten men bitter tår i ögonvrån skriver jag ned de tre små orden:

MOSTER HAR KOMMIT.

Ingen som inte känner henne förstår vad det innebär, men jag gör det så mycket bättre!

Moster är nog hjärtegod, och det är med en känsla av lättnad jag lägger ansvaret för såväl hela kusinska-

ran som hushållsmaskineriet på henne, men — men — —.

Som sagt, jag har en liten tår i ögonvrån!

Här har varit förfärligt roligt och vi ha blivit så goda vänner med Lasse och Olle, riktigt — hur skall jag säga — tjomis! (Fy, nu kom det slangspråk igen, men det är så uttrycksfullt!) Vi ha dansat och spatserat, cyklat och gjort allt möjligt roligt tillsammans. Tre kaffekoppar och ett glas ha vi slagit sönder, och nu har domedagen kommit.

I går ringde moster och bebådade sin ankomst, och då blev det fart i oss.

Det skurades och sopades, dammades och putsades i alla vinklar och vrår. Kopparkärlen i köket skeno i kapp med solen, och kryddburkarna i skåpet stodo i raka leder som soldater; med andra ord: allt ordnades till det bästa!

Men — o fasa — —! I brådskan föll stekpannan i golvet och skaftet brast. Mosters egen ärvda stekpanna, som rymmer mat för en hel bataljon!

Vi foro ned till smeden, och han lovade att laga den till kvällen.

Härefter kommer jag att skänka alla smeder mitt bittra, odelade hat. Kan man tänka, han slog stora nitar igenom familjeklenoden och gav den ett skaft långt och vasst som en lans!

Det var för sent att ändra det nu, och jag var beredd att med sänkta ögon och ångerfullt hjärta mottaga alla förebråelser från mosters sida.

Just innan bilen med sin dyrbara, men långtifrån lätta last väntades, gick jag för sista gången igenom

hela Slättans som en general, som granskar sin strategiska ställning före sammandrabbningen med fienden.

Kaffebordet i salongen stod dukat och inbjudande, alla vaser voro fyllda med vårblomster, och flickorna och jag voro fyllda av oro. Således: allt som sig bör!

Och moster kom och såg.....! Jag vet inte var hon fått sin skarpblick för allt som är i oordning och allt som saknas. Hon hade inte varit två timmar i huset, innan stekpannan ådrog sig hennes uppmärksamhet. Men jag måste medge, att hon uppförde sig ädelt i det fallet. Förebråelserna voro minimala.

Men just som mitt hopkrymta hjärta började vidga ut sig och mitt sjunkna mod visade ansatser att stiga, uppdagades luckorna i servisen.

O—O—O—O! Tro mig, jag fick bannor, som om jag varit en liten skolflicka! Det är oerhört, men moster tog ingen hänsyn till att jag är en fullvuxen kvinna och borde behandlas därefter. Jag försökte bära det med jämnmod, men det var verkligen nära, att jag, som en liten barnunge, hade tagit till lipen.

Jag har många gånger sagt, att småpojkarna äro rysliga och jag vidhåller det fortfarande.

Knappt hade moster lyckats smälta kaffekopparna, innan Hasse började berätta om alla danserna. Eva och jag försökte på allt sätt avleda uppmärksamheten från det intressanta men farliga ämnet, och genom blinkningar och knuffar få honom att tiga. Men han var omöjlig.

»Va grimaserar ni och knuffar för?» skrek han ilsket, och fortsatte oförtrutet sina berättelser.

Det blev moltyst, då han äntligen pratat ut. Lugnet före stormen!

Och så sprakade det löst! ! !

Jag gråter sällan, men när jag gör det, kan jag jämföras med Imatra. Den här gången kunde jag tävla med självaste Niagara!

Så mycket bannor som jag fick tror jag inte någon fullvuxen dam fått före mig, och knappast kommer heller någon att få det.

Ungefär tiondedelen var jag ärligt förtjänt av, det medger jag, men resten —

Till slut flydde flickorna och jag upp på mitt rum, och här kunna vi vara tämligen säkra. Moster har ingen passion för att gå i trappor.

Jag är ända in i själen sårad över att hon sade, att jag lär barnen oseder. Jag, som alltid håller så strängt efter dem! Jag kommer nu att rymma min väg, så får hon se, hur hon klarar sig ensam med dem.

Vem skall springa efter Hasse, när han är värd en sittopp, och vem skall träda tråd på synålen, när moster förlagt sin pincenez? Jag frågar bara! Kanske lär hon sig sakna mig sedan när jag är borta, och inser, att jag var en för vek och nobel natur för att tåla en sådan behandling, som den hon underkastat mig.

Eva ligger på soffan och gråter. Hon säger, att hon följer med mig, »ty vad är Slättans utan dig!» Hon är en klok och förstående flicka, näst min dagbok är hon min bästa vän!

I natt skall jag rymma, och kanske, när moster läser i tidningarna om mitt ihjälsvultna lik, som hittats

på landsvägen, kanske hon då förstår, vilken ädelvarelse hon förlorat i mig!

Klockan 10 på kvällen.

Jag tror inte att jag rymmer den här gången ännu. Just när jag slutat skriva, ropade moster ned oss. Hon var på gott humör igen och talade inte ett ord om våra eskapader.

Hon packade upp sin kappsäck, och tog fram de mest förtjusande klädningstyger. Eva, Dolly och jag fingo var sitt. Dollys är ljusgrönt, Evas ljusblått och mitt skärt.

I grund och botten är moster nog en godhjärtad person, och hon rår ju inte för sitt hemska lynne. Och hon håller nog av mig på sitt sätt.

Jag läste en gång i en väldigt spännande bok, att det hör den manliga naturen till att tyrannisera den man älskar. Moster har antagligen en manlig natur, därför har hon väl inte heller gift sig.

Klädningstyget är alldeles bedårande. Jag kommer att sy det till en stilklädning, det blir säkert flott. Det var så snällt av moster att giva mig det, fast hon var så ond på mig. Jag nänns inte göra henne den sorgen att rymma!

Slättans 17 juni.

Hå—hå, ja—ja, livet är en jämmerdal! Jag vet inte riktigt vad som går åt mig, men jag är på så då-

ligt humör. Jag har aldrig förut haft tråkigt på Slättans, men nu tycker jag att allt är så trist.

Ute regnar det, himmelen är grå och tröstlös — som mitt liv. Flickorna sitta i rummet bredvid och prata och skratta. Jag förstår inte vad de kunna skratta åt. Jag är så nere, att jag inte ens orkar småle. Mitt hjärta känns tungt som bly, kanske håller jag på att bli sjuk. Men vad skulle det göra för resten? Vem skulle bry sig om ifall jag skulle dö? Ingen, ingen håller av mig. Jag är ensam, ensam i den stora kalla världen! Jag ville bara gråta, gråta.....

På söndagen var Herbert här igen. Vi hade så trevligt och voro på så gott humör. Hela dagen voro vi tillsammans, Lasse, Olov, Herbert och vi Slättansungdomar.

Herbert spelade violin för oss. Han spelar så gudomligt, och jag beundrar honom kolossalt. Han är en riktigt trevlig gosse, fast inte min typ. Han verkar för mycket salongslejon. Jag beundrar långa, blonda, kraftiga män, sådana som forna tiders vikingar. Lasse tillhör mera den typen.

Apropå Lasse, så förstår jag mig inte på honom numera. Han och jag ha varit så goda vänner hela tiden, men på söndagen bar han sig minst sagt egendomligt åt.

Vi voro uppe i »lilla villan», och Herbert hade just spelat Tosellis Serenata. Han stod ensam i det inre rummet, och jag gick dit och tackade honom för den vackra musiken. Vi började tala om olika kompositörer och voro just inbegripna i en livlig diskussion om Wagner, när Lasse kom in. Han tittade försmädligt på oss och sade:

»Åh, ursäkta, jag stör visst!»

Därefter snurrade han runt på klacken och gick sin väg. Så idiotiskt av honom! Som om han någonsin skulle kunna störa! Men det märkvärdigaste av allt var, att han därefter behandlade mig som luft.

När vi började dansa, bjöd han inte upp mig en enda gång! Jag undrar, om han är ond på mig, men i så fall — varför? Jag har inte gjort honom något för när.

Sedan dansade han nästan hela tiden med Dolly, som förstås var i sjunde himmeln. De viskade och skrattade hela tiden, och sågo ut att ha väldigt roligt.

Jag undrar, om han är förtjust i henne? Det skulle inte vara så märkvärdigt, så som hon fjäsar för honom. Det är riktigt äckligt!

Jag tycker inte alls att de passa ihop. Lasse borde ha en lång flicka, han som själv är så storväxt, och dessutom passar det mycket bättre att flickan är mörk, om gossen är blond. Dolly är alldeles för liten. Visst är hon nätt med sitt ljusa hår och sin klara hy, men Lasse borde nog ha förstånd att se hur hon sjåpar sig. Men för resten — kanske tycker han om sjåpiga flickor!

Jag vet inte, hur jag med ens blev på så dåligt humör. Annars brukar jag tycka om att dansa, men nu hade jag inte lust för någonting.

Som artig värdinna försökte jag verka glad, och jag tror inte att någon skulle ha märkt något, om inte Eva hade bett mig sjunga. Herbert ackompanjerade och jag sjöng Merikantos Skogsduvor.

Från skogens kyliga skymning
Lockande ljuder mot sjö och led
Kuttrande skogsduvors toner
I den ljusa nattens fred.

För dem som sitta tillsamman
Öga mot öga och mund mot mund
Blir duvornas bud till en lovsång
I lyckans rikaste stund.

För den som sitter allena
Blir skogsduvors kuttrande älskogsdröm
Lika som tonande minnen
Burna på tårarnas ström.

När jag sjungit den sista strofen, brast jag i gråt. Jag vet inte vad som gick åt mig, men jag kände mig så sorgsen och ensam. Det var väl musiken som gjorde det.

Alla blevo så bestörta och jag skämdes rysligt. Herbert var så rar. Han som också är musikalisk förstod mig, smekte mig vänligt på huvudet och sade: »Lilla Lita, lilla Lita!»

Lasse hade stått litet avsides, medan jag sjöng, men nu kom han fram, klappade Herbert på axeln och sade:

»Bravo, det där gjorde du fint, min gosse. Du är som skapad till tröstare och till att torka bort Litas tårar.»

Därefter brast han i skratt och gick sin väg.

Hur kan han vara så gemen att skratta ut mig inför hela sällskapet!

Jag blev så ledsen, att jag skyllde på huvudvärk, sade godnatt och gick min väg. Flickorna kommo strax efter. Jag tycker att de kunde ha fortsatt med dansen, så skulle Lasse ha fått roa sig med Dolly bäst han ville.

Eva sade, att de inte kunde ha roligt utan mig, i synnerhet som de visste att jag var sjuk. Hon saknade mig, men hon var nog säkert den enda. Lasse och Dolly skulle knappast ha märkt min frånvaro, det är jag övertygad om, eller kanske hade de till och med tyckt, att det varit trevligare när jag var borta.

Ända sedan söndagen har jag varit på så dåligt humör. Gossarna ha inte varit här alls, inte för att jag saknar deras sällskap! Jag bryr mig inte det ringaste om dem, och inte heller om någon annan. Helst skulle jag vilja dö. Jag lever nog inte så länge. Jag kommer säkert att dö ung. Det känns så besynnerligt i mitt hjärta, jag har nog något farligt hjärtfel.

Hela mitt återstående liv tänker jag vara ensam. Jag kommer aldrig att gifta mig, ty jag kommer inte att kunna bli kär i någon. Alla män äro likadana, de se endast efter en flickas yttre företräden, gyllene lockar och rosiga kinder, men hennes själ bry de sig inte om. Ingen, ingen kommer någonsin att hålla av mig! Ensam får jag leva och i ensamhet skall jag dö!

Samma kväll, eller rättare natt.

O, vad jag haft livat! På eftermiddagen kommo Lasse och Olle hit cyklande. De ville låna en bok som jag lovat dem. Eva och jag sutto just då utanför lilla villan och räknade prästkragsblad: Kärlek, vän-

skap, likgiltighet, hat. Kärlek, vänskap, likgiltighet, hat, o. s .v.

Jag är säker på att Eva tänkte på Olle, ty hon verkar så intresserad av honom. Vem jag tänkte på vet jag inte riktigt själv. Bara på någon i allmänhet.

Gossarna fingo genast syn på oss och kommo direkt dit. Eva slutade räkna, men jag låtsade inte om dem, utan fortsatte.

»Vem tänker du på?» frågade Olle.

»Pyttsan, fick du veta», skrattade jag, »men kärlek blev det.»

»Då vet jag kanske vem det är!» sade Olle, och tittade på Lasse.

»Håll mun!» sade Lasse och såg riktigt ond ut, och så tog även han en prästkrage och började rycka av bladen. Det blev »Likgiltighet».

»Vem tänkte du på?» frågade Eva.

Olle svarade: »Vem skulle han tänka på om inte på Li. . .» Längre hann han inte, ty Lasse gav honom en törn, så att han höll på att ramla omkull.

»Han tänkte förstås på Dolly», sade jag likgiltigt.

»Tror du att jag har blivit barnkär?» sade Lasse. »Men vem jag tänkte på, talar jag inte om för någon, allra minst för dig.»

Jag undrar vems namn som börjar på Li. Jag vet ingen här i trakten, utom jag själv förstås, men det var det nog inte, ty då skulle prästkragen ha svarat »Vänskap».

Jag var mycket reserverad emot Lasse, så att han för all del inte skulle tro, att det var honom jag hade tänkt på.

»Kommer ni ut och cyklar?» frågade Olle. Eva och jag hade ingenting emot det.

Vi foro genom skogen på smala, ojämna stigar till ett högt utkiksberg. Vid dess fot lämnade vi cyklarna och klättrade själva vidare uppåt. När vi nådde toppen, var jag nära att trampa på en lång huggorm, som låg och solade sig, men Lasse drog mig tillbaka med sådan fart, att vi tumlade en god bit utför berget. Jag stötte mig ganska duktigt, men det ville jag förstås inte låtsa om.

Olov slog ihjäl ormen med en sten för att den inte skulle kunna skada någon med sitt giftiga bett.

Apropå ormar, så finns här en fru, som har ryslig motvilja för allt vad kräldjur heter. En gång kastade Hasse en oskyldig daggmask på henne, och då skrek hon så hemskt, att vi alla rusade ut och trodde att någon höll på att mörda henne.

Nåväl, sagda fru gick en dag ut i sin trädgård och fick se en snok. Hon trodde att det var en huggorm, och ansåg det vara sin plikt att taga livet av den. Men hon var gruvligt rädd, och medan hon bankade på snokstackaren med en grov påk, sökte hon tröst i Bibelns ord, och skrek, så att det hördes över halva byn:

»Kvinnans säd skall söndertrampa ormens huvud. Kvinnans säd skall söndertrampa ormens huvud. Kvinnans o. s. v.»

Alltnog, pojkarna, Eva och jag satte oss uppe på bergstoppen och betraktade den vackra utsikten.

Solen höll just på att sjunka och färgade himmelen purpurröd. Under oss låg skogen, mörk och hemlighetsfull, långt i fjärran glimmade havet som ett smalt

silverband, och vid dess rand lyste Porkala fyr som en liten vit prick.

Det var så vackert och så högtidligt. Allt var så stilla, endast skogen susade helt sakta, vyssjande naturen till ro med sin dämpade sång.

Vi sutto tysta och andäktiga, betagna av sommaraftonens skönhet. Med bävan tänkte jag på, hur små vi människor äro emot den store, gode Guden, som skapat hela vår vackra, underbara värld.

Jag önskar, att Herbert hade varit där med sin violin, ty en sådan stämning som denna kan icke tolkas i ord, men väl i toner.

Vi sjöngo »Säterjäntans söndag» och det klingade så vackert i kvällens tystnad.

När vi sent omsider begåvo oss hem, var det redan skymning. Eva och jag voro ganska rädda för vad moster skulle säga, när vi varit så länge ute utan lov.

Och ledsen var hon, det skall ingen betvivla. Här ett litet utdrag av allt hon predikade:

Är det sätt och fason av sådana flicksnärtor som ni båda — att driva omkring på landsvägarna den här tiden på dygnet. Bara jag får tag i era Ollar och Lassar, skall jag nog läsa lagen för gunstig junkrarna. Gå genast opp och lägg er, och se till att det inte upprepas!»

Två slokörade unga damer smögo uppför vindstrappan. Det var Eva och jag. Men tror någon att vi lade oss genast för det? Nej då, vi sutto länge uppe och talade om allt möjligt: om gossarna och oss själva, ungdomen och livet och det bästa av allt — vår stora, varma vänskap!

Slättans 23 juni.

O, om någon såge oss flickor nu! Så vi se ut. Eva är klädd i sin allra kortaste, äldsta klädning, som spänner både här och där, ty hon har utvecklats med åren, och dressen är minst fyra somrar gammal. Hon har ett av Brittas förkläden för sig, och det är ungefär tio centimeter kortare än klädningen, och går inte ens tillnärmelsevis ihop i ryggen, ty Eva är ganska fyllig. För att det skall hållas kvar på hennes kroppshydda, har hon bundit ett segelgarn om livet. Till att ytterligare förhöja hennes skönhet bidrar en stor sotfläck, som placerat sig på hennes söta, lilla potatisnäsa. Orsaken: hon har skurat kopparkastruller.

Dolly har helt och hållet avstått från klädningen och uppträder i negligé. För anständighetens och renlighetens skull är hon inlindad i ett av mosters allra största hushållsförkläden, som går ned till fotknölarna och vad bredden vidkommer, skulle räcka till åt minst ett halvt dussin av hennes kaliber. Hennes ljusa hår står på ända och hon är eldröd i ansiktet av ansträngning och iver. Hon är dock inte jämnfärgad, ty här och där har hon gråa ränder, åstadkomna av svett och damm, som vackert framhäva kindernas blossande rodnad. Orsaken: hon har piskat möbler!

Britta kan man knappt beskriva. Byxor och livstycke, nichts weiter! Men ack, vilken fin tatuering hennes ljuva anlete och skäligen trinda armar kunna uppvisa. Det rinner smutsvatten i små, men strida strömmar utmed hela hennes beskäftiga jag. Hon har varit den duktigaste av oss alla. Hon har hjälpt Eva

med koppar, Dolly med möblerna och dessutom skurat spiselkupan.

Jag själv är också vidunderligt bedårande att skåda. Mörkblå överhalare, som gått upp i limningen mitt bak och nödtorftigt hålles samman av en jättestor, blank säkerhetsnål. Väldiga, grova sportkängor, inga strumpor, men i stället vackert röd- och svartrandiga ben. Det svarta: mull, det röda: blodiga skråmor. Ytterligare en konstnärligt utförd sminkning i ansiktet och i synnerhet i partierna runt mina himmelsblå ögon. Orsaken: ogräsrensning och nedsågning av torra äppelträdskvistar.

Hela Slättans är uppochnedvänt. Moster springer omkring från rum till rum, varm, röd och andfådd och kommenderar jungfrun, två hjälpgummor och oss flickor. Några sådana dagar som denna till, och hon skulle vara slank som en sylfid.

Som var och en kan förstå, är det storstädning på grund av den stundande helgen. Moster har haft tandvärk, och därför har städningen blivit fördröjd.

Vi vänta midsommargäster, och nu är frågan den: Hinner allt bli i ordning tills de anlända, eller skola de möta skurvattnet i dörren?

Mitt i all denna villervalla ha flickorna och jag smugit oss upp på mitt rum. Gud nåde oss, om moster märker att vi sabotera, men det är alldeles nödvändigt.

Det är Lasses namnsdag i dag, och jag måste absolut skriva en gratulationsvers till honom. Dessutom är det skönt att få litet vila från det forcerade arbetet.

Och nu gäller det att låta den poetiska källådern flö-

da. Det är minsann ingen lätt sak att skriva vers till ackompanjemang av dammviskors klapprande, skurborstars skrubbande, sopkvastars hasande och högljudda hjälpgummors pladder.

Slutligen har jag lyckats pressa fram följande, ur min av värmen halvt uppblötta hjärna:

Till Lars Adolf.

Fyra blomster här vi skicka
På din namnsdag, vår idol.
Varje blomma för den flicka
Som den givit är symbol.

Törnerosen ögat tjusar
Med sin charm så skär och vek.
Men den skönhet dig berusar
Är en fälla och ett svek.

Ty dess gröna, fagra stängel
Gömmer tagg, som sårar dig.
Mången tös, ljuv som en ängel,
Kan bli falsk och stygg mot dig.

Maskrosen i gula kjolen
Vänligt lyser dig emot.
Blomman höjer den mot solen
Men jordbunden är dess rot.

Den är anspråkslös och frodig,
Fordrar intet, är dock nöjd.
Den är kraftig, saftig, modig,
Fast den uppnår ringa höjd,

Men se noga på den lilla!
Den har anspråkslöst behag,
När den vänskapsfullt och stilla
Dig lyckönskar på din dag.

Solrosen är grann och fager,
Högväxt, yppig, underbar,
Men den fordrar sol och dager
För att få sin färg så klar.

Även den dig hyllning giver,
Solekronan böjer den.
Men dock hög och stolt förbliver,
Den är ej för dig, min vän!

Slutligt ibland rosor alla
Ensam tistel, trotsig, vass.
Vacker man ej kan den kalla.
Akta för dess tagg din tass!

Men med falskhet ej den lockar:
— Jag är fager, skön och grann! —
Nej, den säger, den mig plockar
Han får akta sig minsann.

— Gratulerar, ock den säger.
— Om du hyllning tar av mig.
Ingen charm och doft jag äger
Som jag kunde giva dig.

Böjer sorgset blåröd krona,
Rister varnande sin tagg,
Med dess fulhet dig försona,
Den går under ärlig flagg.

Välj bland blommors sköna skara,
Granska och betrakta dem.
Gissa vilka det kan vara,
Utfundera vem är vem!

Vi ha plockat en bukett av fyra blommor, en törnros, en maskros, en solros och en tistel, och dem ha vi vecklat in i en massa papper. En liten bondgosse, som är en riktig filur, har fått i uppdrag att överlämna buketten med vidhängande poem åt Lasse. Vad han skall bli flat!

Jag undrar, om han kan gissa att den är från oss här. I kväll få vi veta det, ty då ska vi hålla midsommarvaka med midsommarbål och dans på laven.

Vi ska ha våra nya klädningar på oss, dem som moster gav tyget till. Evas och min har jag sytt, och moster har sytt Dollys. Dessutom har hon sytt en ljuslila klädning åt Britta, så vi ska alla uppträda i stilklädningar i olika pastellfärger. Gossarna komma säkert att falla till föga för vår sammanslagna charm.

Hopp — la—— laa, nu har moster märkt vårt skolkande och kommer pustande uppför trappan. Det verkar olycksbådande, ty som jag tidigare sagt, har hon ingen passion för att sträva uppåt. Undan med dagboken! Det blir säkert krig.....

Sådärja, nu är lugnet återställt, och våra gäster kunna få komma när som helst. Slättans strålar av renlighet och vi flickor äro sköna som Saronens liljor. I våra egna ögon åtminstone!

Gästerna som väntas lämna oss skäligen oberörda. Det är bara »tjocka» släkten i ordets rätta bemärkelse. Evas föräldrar väga säkert sammanlagt trehundra kilo, och morbror, min hjärtemorbror, hör inte heller till de klenaste. Dessutom en massa ansenligt fetlagda småkryp, som äro Evas och Pers syskon.

Visst är det roligt att de komma, men inte himlastormande roligt, ty vi se dem jämt i staden.

Men vad som är spännande är väntan på midsommardansen. Det riktigt kittlar i mellangärdet, när jag tänker på den.

Det är rysligt vad tiden kryper långsamt fram. Måtte, MÅTTE, M Å T T E det snart bli afton ! ! ! !

Välkommen härliga Midsommarnatt!

Midsommarnatten klockan ½ 2 f.m.

Varför blir aldrig något så, som man tänkt sig det? Livet är underligt. Ju mera man hoppas på något roligt, desto säkrare är det att det går i putten.

Det där påminner mig om min geometrilärare i skolan. I början hoppades han, att jag skulle bli ett såkallat »snille», men det var ett bedrägligt hopp.

En gång när jag inte kunde teoremet men ändå ville bevisa satsen, totade jag till ett alldeles nytt teorem; min egen skarpa hjärnas foster. Gubben rev sig förtvivlad i sin glesnade peruk och utropade:

»Lita Toll, med all aktning för din författartalang måste jag dock säga: Du gick upp som en sol, men föll ned som en pannkaka!»

Så gick det även med vår midsommardans. Nu skall jag berätta.

Vid sextiden på eftermiddagen anlände släkten i Tittis bil. Titti är Evas äldsta bror och en riktig viktig-petter. Han behandlar Eva och mig som om vi vore barnungar och inte de förtjusande unga damer vi egentligen äro.

Vi voro tvungna att idka sällskapsliv en god stund: middag, kaffe, artig konversation o. s. v. Det var förfärligt påkostande att verka belevad och hålla sig stilla, ty pojkarna kunde väntas när som helst. Britta, som inte hade några släktingar med i byket, höll utkik efter dem.

Plötsligt hördes krasande av sönderslaget porslin, och Britta kom inrusande, röd och glädjestrålande.

»De kommer, de kommer! De är redan vid magasinet. Och Herbert är med.»

I sin iver att fort meddela oss sitt glada budskap hade hon stött omkull en vas, och då sådana tingestar äro skäligen sköra, gick den i bitar. Moster såg nog till att olyckan icke fick passera obemärkt, och det var en förgråten Britta, som sent omsider kom ut till dansbanan, dit vi andra naturligtvis ögonblickligen rusat.

Så började dansen. Stämningen var livad, trots att myggorna gjorde allt för att fördärva vårt humör och vårt utseende. En oförskämd en satte sig mitt på Olles förtjusande lilla nasus, och när Eva ville rädda honom från blodsugaren, slog hon till så hårt, att han fick näsblod. Men det var inte farligt, det gick fort om.

Herbert briljerade med sin gudomliga engelska vals,

men underligt nog tycks han ha ändrat smak. Jag har trott att han tycker om brunetter, sådana som jag, men han har väl läst boken: »Herrar föredra blondiner», ty han sysselsatte sig påfallande mycket med Britta och Dolly.

Det förvånar mig egentligen inte alls, ty de voro alldeles förtjusande båda två i sina nya klädningar. Lilafärgen framhävde vackert Brittas ljusa hår, och Dolly såg ut som en späd, liten, guldlockig skogsalf i sin ljusgröna klädning. De dansa också graciöst och bra, vilket de kunna tacka mig för, ty det är jag som har lärt dem.

Lasse hade genast gissat från vem namnsdagsgratulationen var. Han tackade och sade, att den som skrivit den var ett riktigt snille. Så jag kan känna mig stolt. Han var så nyfiken att få veta vilka av oss, som voro solrosen och tisteln, ty de två hade han inte kommit på det klara med. Undra på det, Eva liknar inte ett spår den kalla solrosen, men vi hade inte någon annan passande blomma, och dessutom hade jag så bråttom, när jag skrev poemet, att jag bara smidde ihop rimmen, utan att tänka så noga på innehållet.

Men tisteln borde han ha gissat, ty jag stackare är nog den fulaste av oss alla, och dessutom säger moster alltid, att jag har en så vass tunga. Inte gjorde jag honom klokare, jag sade bara:

»Pytt, det kan du fundera ut själv!»

Vi dansade så mycket tillsammans, Lasse och jag, och jag hade makalöst roligt. Men visst är han i alla fall litet fånig! Han frågade, om jag inte hade trå-

kigt, när Herbert bara dansade med Dolly och Britta.

Som om jag skulle bry mig om det, när jag hade honom själv att dansa med och inte behövde vara panelhöna! En beundrare mer eller mindre betyder väl ingenting, och jag unnade Herbert av fullaste hjärta åt småflickor, vilka voro kolossalt charmerade av hans uppmärksamhet. Det var egentligen inte riktigt nobelt av Lasse att tro, att jag skulle vara avundsjuk, och det sade jag honom även.

Han tog inte alls illa upp, utan bara skrattade och sade, att jag alltid skall vara uppriktig mot honom, så att det inte uppstår vidare missförstånd oss emellan. Vad kunde han mena? Han är nog litet underlig. Men i alla fall hade vi förtjusande roligt tillsammans.

Men allting har en ända! När vi hade som allra trevligast, hände något obehagligt.

Vi hörde högljudda röster, och om en stund uppenbarade sig ett stort sällskap berusade karlar och deras »damer» på vägen som leder till Slättans. De verkade en hel folkvandring och kommo tågande rakt till dansbanan.

Vi drogo oss förskräckta undan, men de läto sig inte bekomma, utan roade sig med att lägga beslag på Hasses gymnastikredskap och vår stora trädgårdsgunga. Några par dansade sjungande och skrålande på danslaven, och det gav det hela en prägel av Kaisaniemi Tivoli.

»Ta hit gramman», ropade en av jäntorna åt oss, »o kom tillbaks hit bara, inte bits vi. Nu ska vi ha en livad midsommar.»

Jag gick fram till dem och sade att dansbanan var privat, och bad dem vara snälla och gå därifrån.

Men fy, så de började svära, och kallade mig vid alla möjliga fula namn. Jag fann det rådligast att retirera i god ordning, alldeles som de ryska trupperna under världskriget.

Oväsendet hade hörts ända in i salongen, och slutligen kom morbror ut, och tillsade dem att genast draga sin färde, »ty denna dansbana har jag låtit bygga åt våra ungdomar och deras umgänge, och inte åt druckna karlar, som inte vet huru de skall uppföra sig. Om ni hade kommit tyst och ordentligt och begärt lov, hade ni gärna fått dansa med, men något fyllhundsliv får inte förekomma på Slättans.»

Det var ett riktigt fint föredrag han höll, men det hade absolut ingen verkan. De svuro och skreko, fastän morbror hotade med polis.

Moster ropade in oss flickor, och vi flydde upp på mitt rum. Från fönstret betraktade vi vårt förlorade paradis, som blivit intaget av våldsverkarna.

Plötsligt fingo de syn på Tittis bil och skockade sig omkring den under försmädliga anmärkningar om »Slaktarbilen». De voro naturligtvis kommunister och hade sitt nöje i att reta oss borgare.

Men när morbröderna, Titti och våra gossar gingo ut i sluten trupp och befallde dem att genast avlägsna sig, drogo de sig dock bakom »bodan». Där slogo de sig ned i gräset och förde ett rysligt oväsen.

Morbror ansåg det bäst, att vi inte gingo ut vidare, utan fortsatte dansen inomhus. Midsommarelden, vilken vi så hade glatt oss åt, blev otänd och stämningen

ville inte mera stiga till samma höjd. Dansen blev det heller ingenting av, men vi började i stället leka sällskapslekar.

Vi lekte »hur ser min vän ut» och det var ganska livat, när vi beskrevo yngsta kalven för Dolly, och hon inte för sitt liv kunde gissa vem det var vi menade.

»Vem i världen kan det vara, som har stora, bruna ögn, långa öron och smala ben? Nu vet jag, det är Gunnar!»

Oh, så vi skrattade. Hon gissade på alla möjliga och omöjliga, ty hon trodde fullt och fast att det var någon människa vi menade. Hon skulle aldrig ha kommit till klarhet, om inte Hasse dummat sig och sagt, att den hade fyra ben och bodde i lagården.

Sedan blev det Herberts tur att gå ut, och då »togo» de mig. När Olov skulle beskriva mig, sade han: »Vacker.»

Jag blev riktigt förlägen, ty antagligen sade han det för att retas. Ingen kan väl tycka att jag ser bra ut?

I natt stod jag minst en kvart framför spegeln och granskade mig själv. Kanske är jag inte fullt så ful som jag själv trott, men någon skönhet är jag inte, det är visst och sant; jag har alldeles för lång näsa och liten haka.

När turen kom till Lasse att beskriva mig, sade han: »En riktig hoppetossa.»

En sådan strunt, men jag hämnades även gruvligt, ty när vi valt honom åt Eva, sade jag: »Påminner starkt om en danssjuk strutsunge.» Lasse såg riktigt purken ut.

Vi lekte till klockan ett, men då hade vi dragit igenom alla gemensamma bekanta och tyckte det var bäst att sluta.

Vi dansade en slutvals, men det var trångt mellan möblerna, så vi skuttade mest omkring som unga, livsglada kamelföl, och knuffades och trampade varandra på tårna, så det var rent av livsfarligt. Därefter gingo gossarna hem, och vår midsommarvaka var till ända.

Vi hade inte haft tråkigt precis, det kan man inte ha i så trevligt sällskap, men inte heller tillnärmelsevis så roligt som vi hade tänkt oss.

Jag är dock så glad, så glad åt att Lasse och jag äro goda vänner igen. Jag tycker mest om honom av alla mina pojkbekanta. Han är så hurtig och manlig, och har så himmelskt stiliga ben!

Slättans 27 juni.

Jag vet inte vad det beror på, att det alltid händer mig så vådligt mycket. Det går knappt en dag, utan att jag är med om något spännande äventyr. Och ändå säger moster att jag ingenting gör!

En kilometer härifrån finns en gård som heter Wilhelmsberg. Vi äro mycket goda vänner med dess ägare, som här i byn i allmänhet kallas Wilhelmsbergarn, vilket vi förkortat till Wilhemsbe. Han är

väldigt trevlig, fast han är gammal; sådär omkring trettio år.

Vi bruka bada vid hans åstrand och på höstarna bruka vi fånga kräftor med honom. Det är förtjusande roligt, och vi ha formligen avgudat honom. Han måste ha varit oerhört pigg som ung, ty ännu kan han ibland vara med om alla möjliga livade påhitt.

Härom dagen voro vi flickor nere vid ån och badade. Det var rysligt varmt, så vi dröjde ovanligt länge i spadet. När vi äntligen skulle gå hem, blev det ett rabalder. Våra kläder voro spårlöst försvunna!

Wilhelmsbe höll just på att bärga sina hötegar där invid, så våra misstankar föllo genast på honom. Mycket riktigt, där stod han och stoppade in någonting i en hösåte, och med vår vanliga skarpsinnighet gissade vi att det var våra kläder han gömde.

Det var förfärligt lång väg till hösåten och vi voro iförda baddräkter. Vi hade förstås inte lust att visa oss för någon i en så lätt dress, men kläderna måste vi ha till vad pris som helst.

Vi sprungo från stack till stack och gömde oss bakom dem, ända tills vi voro vid den som innehöll våra paltor. Wilhelmsbe hade återgått till sitt arbete, så vi lyckades osedda av honom återtaga dem och klä på oss. Därefter gingo vi till Wilhelmsbe och hotade att hämnas. Han skrattade och sade, att det var skada att vi upptäckt hans gömställe, ty han hade hoppats att vi skulle få gå hem utan kläder. En sådan gammal filur! Tänk att önska oss en så neslig hemfärd! Det där skulle han minsann få betalt för!

Vi omtalade äventyret för moster, och hon var ense med oss om att han var värd att bli utsatt för vår förföljelse. Men vad skulle vi göra? Vi rådgjorde både länge och väl, den ena planen efter den andra uppgjordes och förkastades lika hastigt.

Slutligen fick jag en idé! Vi skulle låta samma hösåte som innehållit våra kläder börja blomma! Det skulle gå så till, att vi dekorerade den med girlander och pappersblommor, och gjorde den så fager som möjligt.

»Akta bara att Wilhelmsbergarn inte blir förargad på er!» sade moster.

Men hon gillade vår plan i alla fall och gav oss en massa granna tyglappar och silkespapper till dekorationerna.

Nu blev det ett arbete uppe på mitt rum. Vi fäste små granna tygremsor på långa segelgarn och fingo därav utomordentligt färgglada girlander. Sedan fabricerade vi pappersrosor i mängd och massa, och totade till en vimpel, vars make väl ingen skådat. Den bestod av en gammal silkesstrumpa, ett gult sidenskärp och en lång blå tygremsa. Dessa knöto vi ihop i ena ändan och fäste dem på en lång stång.

När alla grannlåterna voro färdiga, lade vi dem i en klädkorg, som blev alldeles full, så nog fanns det prydnader tillräckligt att få en höstack att blomma.

Själva dekoreringen måste naturligtvis utföras i mörker, så att ingen skulle bli vittne till händelsen. Moster förbjöd oss att gå ut sent på kvällen och föreslog att vi skulle gå tidigt på morgonen.

Följaktligen lade vi oss tidigt för att orka upp på morgonen och ställde väckarklockan att ringa på halv fyra. Vi trodde att det skulle vara lagom mörkt den tiden på dygnet.

Men — o fasa — följande morgon, när Eva och jag kommo ut, kånkande på klädkorgen, lyste redan solen från en molnfri himmel. I granngården stodo dörrarna på vid gavel, så tydligen var folket där redan i rörelse.

Försiktigt som pantrar smögo Eva och jag oss förbi, och skyndade vidare allt vad benen buro. Tänk om även Wilhelmsbergarna voro uppstigna, då var hela hämndplanen omintetgjord!

Men lyckligtvis var allt där lugnt och stilla, dörrarna voro slutna, och Wilhelmsbe sov antagligen på sitt ljusröda öra.

Snabbt och tyst virade vi girlanderna kring hösåten och plockade in pappersblommorna här och där i höet. Vimpeln var det svårast att få uppsatt, ty stacken var så hög, att vi inte räckte till dess topp. Vi klarade oss dock sålunda, att jag, som var den lättaste, klev upp så högt jag kunde, medan Eva, för att motverka min tyngd och därigenom hindra stacken att ramla, stödde under min mjukaste kroppsdel med båda händerna.

När allt var klart, sprungo vi i kort galopp därifrån. Hunna en bit på väg stannade vi och beskådade vårt verk. Det var ståtligt! Vimpeln svajade stolt i den svaga morgonbrisen, och girlanderna och rosorna lyste glada och färggranna i det strålande solskenet. Det hela liknade en vackert pyntad julgran.

För att inte Wilhelmsbe skulle ha så mycket besvär med avklädningen, som ju förr eller senare måste äga rum, hade vi där bredvid placerat en tom packlåda, på vilken med stora bokstäver stod skrivet:

FÖR SOPOR OCH SKRÄP!

När Eva och jag kommo hem, voro småflickorna redan uppstigna och åhörde med spänning vår rapport om hur det hela lyckats. De hade kokat kaffe och bjödo åt oss. Åh, vad det smakade!

Flickorna ville nödvändigt se vårt mästerverk och så gingo de ut i sin tur. Vi gåvo dem stränga förhållningsorder att inte visa sig för någon, och i händelse de i alla fall bleve upptäckta, inte förråda, vem som ställt till miraklet.

Efter någon timme hade de tröttnat på vakthållningen och kommo hem, förtjusta över hur fint och konstnärligt vi hade utfört vårt arbete. Inte en människa hade de sett, och ingen hade heller sett dem.

Nu var det åter Evas och min tur . Vi gingo upp på en liten kulle invid vägen, varifrån vi hade god utsikt över hela Wilhelmsberg, och där lade vi oss under en björk. Gräset var så högt, att det dolde oss fullkomligt. Vi voro osynliga såväl från vägen som från Wilhelmsberg.

Vi hade knappt börjat vår vakthållning, innan dörren på Wilhelmsberg öppnades, och Wilhelmsbe själv trädde ut. Okunnig om vår hämnd och utan att ana att han iakttogs av två par klotrunda, intresserade flickögon, gick han till stallet, tog ut hästarna och tjudrade dem på fältet. Ännu hade han inte sett något!

Antagligen var han så sömnig, att han inte fått upp ögonen ordentligt, ty hur han än traskade omkring på backarna, upptäckte han ingenting. Eva och jag stirrade på honom i vild spänning, men han gick in tillbaka och vi kände oss riktigt besvikna på honom.

»Kanske han inte kommer att märka den alls,» sade Eva, »utan den får stå där i evighet, tills regn och blåst har gjort slut på hela färgprakten. Sjuttons Wilhelmsbe, var har han sina ögon!»

Vi tänkte redan gå bort från utkiken, då en kärra kom skramlande på vägen. Det var ett mjölkbud, som var på väg till Täkter.

Han var inte så blind som Wilhelmsbe! När han fick syn på grannlåten, var han nära att trilla ur kärran. Hans ansikte uttryckte den största häpnad, och han gnuggade ögonen. Antagligen trodde han att han drömde eller såg i syne. Medan han for framåt, vände han sig allt mer och mer, för att hela tiden kunna hålla ögonen på underverket, och slutligen satt han bakfram i kärran. Hade han inte haft en så lugn häst, hade han säkert hamnat i diket. Hela tiden bibehöll han samma häpna ansiktsuttryck, och då han passerade vårt gömställe och vi riktigt på nära håll fingo skåda hans av förvåningen klotrunda ögon, hade Eva och jag all möda att behärska vår skrattlust.

Nu började det ena mjölkbudet efter det andra komma körande. Alla blevo lika intresserade av den underliga hösåten. De pekade och skrattade och ropade till varandra: »Titta dit, har ni nånsin sett på maken!»

Eva och jag lågo stilla som möss och hade gränslöst

roligt åt deras förvånade ansikten och häpna överläggningar.

»Har Wilhelmsbergarn blivi tokoger», ropade en. »Ska de vara en fågelskrämma, eller va i helsike ä de?»

När vi redan upphört att hoppas, trädde Wilhelmsbe i egen hög person åter ut. Han gick bort till hästarna, men plötsligt stannade han och stod som förstenad. Han hade fått syn på det vimpelprydda miraklet.

Han liknade på pricken Lots hustru, där han stod och stirrade. Han skuggade med armen mot solen, gned sig i ögonen och stirrade åter.

Vi darrade av spänning. »Nu går han nog och tar ned den», viskade jag.

Men nej, han tog lös hästen och ledde den hem, ingenting vidare!

»Vad tror du han tänker göra?» viskade Eva. »Tänk, om han blev arg. För resten, vad vet han vem som har gjort det!»

»Äjo, du, det gissar han nog, eftersom det är just vår klädesstack», svarade jag, »men blir han arg, så är han fånig. Inte blev vi heller arga när han stal våra kläder, och det var väl ändå värre än att låta en hösåte börja att blomma.»

»Ja, men tänk om han är så fånig i alla fall, va ska vi då göra?»

»Ingenting, förstås», svarade jag, men började dock bli något ängslig. Varför hade han inte börjat skratta och gått och plockat ned grannlåterna?

»Tänk om han vill att vi själva ska göra det», viskade Eva.

»Men det gör vi inte, inte för allt i världen», brusade jag opp. »Han kan inte tvinga oss till det, åtminstone inte mig.»

Jag hade knappt talat ut, innan vi fingo se en ryttare komma sprängande i galopp på den slingrande vägen som ledde från Wilhelmsberg.

»Göm dig bättre», viskade Eva förskräckt, »det är han. Bara han inte har sett oss?»

Jag var alldeles vettskrämd och tryckte mig flat mot marken. Eva var så rädd, att hon slöt ögonen och inte vågade se, om han kom till oss eller for förbi. För att lugna henne gjorde jag min röst så morsk som möjligt och sade: »Inte behöver vi vara rädda för Wilhelmsbe. Han kan ju inte slå ihjäl oss.»

Men du gode, vad jag var uppskakad i alla fall! Jag stirrade med vitt uppspärrade ögon på ryttaren, som sprängde fram med en fart, som om det gällt livet.

Men döm om min förvåning och lättnad, då han kom inpå oss och jag upptäckte att det inte alls var Wilhelmsbe, utan en absolut obekant storhet.

Eva och jag hade dock utstått en sådan förskräckelse, att vi kände oss riktigt knäsvaga och beslöto att gå hem.

När vi kommo ned till vägen, sågo vi två cyklister, som med rasande fart kommo skurrande nedför Wilhelmsbergsbacken. Nu fingo de syn på hösåten, och — pang! — där föll den ena, så att dammet yrde. Synen måtte ha varit för överväldigande!

»Vi väntar tills de kommer hit», sade Eva, »så får vi höra vad de säger om spektaklet.»

Vi ställde oss invid en gärdesgård och låtsade med synbar förvåning betrakta våra egna händers verk. När cyklisterna voro invid oss, frågade jag:

»Vad i all världen är det, som lyser där borta?»

»De ä en hösåte», skrattade en av karlarna.

»Ja men, hur är den så grann?» frågade jag oskyldigt.

Karlarna skrattade ännu värre och den ena sade: »Ja säj de den som kan! De ä väl spritsmugglarna som har livat upp den för att glädja Wilhelmsbergarn, för de är ju hans höland de här.»

»Spritsmugglarna?» ropade Eva och jag, nu verkligen häpna.

»Ja, han lär ju ha hjälpt polisen att ta en spritbil här om natten, o nu ha de väl hämnats me att göra honom till åtlöje för alla som far här förbi.»

Å—å—å—å—h! Det där var förvånande och förfärligt! Eva och jag stirrade på varandra, allt för upprörda för att kunna säga något, och karlarna foro sin väg, alltjämt skrattande.

»Eva du, tror du verkligen vi gjort honom till åtlöje?» frågade jag halvt gråtfärdig.

»Det är hemskt, men så ser det ut», sade Eva bedrövad. »Det hade jag inte alls tänkt på, att någon kunde ta det på det sättet!»

Nej, vi hade verkligen inte sett saken från den synpunkten. Vi kände oss riktigt illa till mods. Wilhelmsbe, som var så rar, och nu hade vi i tanklöshet ställt så till, att alla skrattade åt honom. O, hur skulle vi kunna reparera skadan?

»Vi går själva dit och tar ned alltsamman, nu genast», sade jag. »Och så går vi till Wilhelmsbe och förklarar saken och ber om ursäkt.»

Men just som vi skulle gå, fingo vi se Wilhelmsbe komma klivande och med långa steg styra iväg till hösåten. Han fattade tag i vimpeln och rev ned den, och därefter sparkade han omkull hela stacken.

Det syntes tydligt att han var rasande, och Evas och mitt mod sjönk ända ned i tåspetsarna. Vi vågade rakt inte gå dit nu, när han var så ond, det var säkert bättre att vänta med ursäkterna, tills han svalnat och kunde ta saken från den humoristiska sidan.

Bedrövade och tillplattade gingo vi hem och avlade rapport för moster och flickorna.

»Ja, kära Lita, sådant ställer du till med din obetänksamhet», sade moster. »Jag varnade er ju! Men å andra sidan måste jag säga, att han är ganska kortnäst, om han verkligen tar illa opp ert skämt. Han var för resten värd sitt straff. Om ni hade fått gå hem utan kläder, hade ni också blivit utskrattade.»

Moster kan vara riktigt förstående och rar, och det var en sådan tröst för oss, att hon var på vår sida. Dessutom ingav hon oss mod med att tycka, att vi inte hade gjort något orätt. Slutligen blevo vi riktigt morska igen, och tyckte att vi varit riktigt skojfriska och att Wilhelmsbe inte hade någon orsak i världen att känna sig förolämpad över vårt lilla spratt.

Hela dagen förflöt lugnt och stilla. Vi hade nästan glömt hela Wilhelmsbe och hans hösåte, och lekte sista paret ut. Jag sprang undan Hasse och rusade i vild fart — rakt i armarna på Wilhelmsbe!

Han såg ut som ett åskmoln, som vilken minut som helst är färdigt att urladda sig med blixt och dunder.

Det blev förklaringar i långa banor, diskussioner och ursäkter, men han var lika förgrymmad för det.

Han sade att han var en enkel människa, och att vi därför tyckte att vi kunde spektakla med honom.

O, hur kan han tro något sådant? Jag förklarade och förklarade, men han var fullkomligt oresonlig.

»Jag är en enkel bonde», vidhöll han, »och jag förstår inte sådant skämt. Jag har blivit till åtlöje i hela trakten, och det borde ni, som är bildade människor, ha förstått från början. Men kanske det var meningen!»

Det hjälpte ingenting, hur vi än pratade och lirkade. Jag bad så ödmjukt om ursäkt, som jag bara kunde, men han var oresonlig.

Slutligen blev jag ond, och sade, att om han var så kortnäst, att han inte tålde ett litet skämt från vår sida, så skulle han inte heller ha behövt ta våra kläder. »Vi kan också bli onda, och anse att ni ville göra oss till åtlöje, så kan vi tjura allihop och vi är kvitt! Det är väl så N i vill ha det!»

Därefter gick jag in, så ond att jag var färdig att explodera. Eva, Dolly och Britta kommo några minuter senare och sade att Wilhelmsbe gått sin väg, lika rasande som när han kom.

Var så god, gärna för mig, jag bryr mig inte om vad småaktiga människor tycka om mig! Och det var väl småaktigt av honom att inte bli god igen, när jag bad honom om ursäkt! Han är knottrig och saknar sinne för humor, och får gärna för mig vara hur ilsken som helst!

Slättans 3 juli.

Jag förstår icke mig själv längre! Jag vet inte vad som går åt mig, ty ibland är jag så glad, så himlastormande glad, att jag ville taga hela världen i famn och sprida glädje och solsken omkring mig. Men stundom, när skymningen faller på och solen sjunker, blir jag utan all orsak så sorgsen och vemodig, och fylles av en sådan saknad — saknad efter något, jag vet inte vad!

Jag har ju allt vad jag behöver: ett gott hem, ett eget förtjusande rum, vackra kläder och tillfällen till nöjen. Morbror är en ängel, som gör allt, för att jag skall vara nöjd, moster arbetar för oss unga, medan vi bara roa oss, och flickorna har jag trevligt sällskap av. Om någon, borde väl jag vara tacksam mot försynen och lycklig över min lott! Men ändå är mitt hjärta så tungt ibland, och jag ville vara ensam med mina formlösa drömmar och min stora, stora, obestämda längtan.

Ju trevligare jag haft det, desto mera gripes jag efteråt av denna underliga vemodsmättade stämning. Det är som om mitt bröst ville sprängas av känslor, jag aldrig tidigare känt och därför icke förstår. I min hjärna födas tankar, sällsamma och ofattbara; tankar alltför svaga att kunna uttryckas i ord, men som förnimmas som en saknad och längtan efter något stort och stormande, som helt kunde fylla mitt liv. Kanske är det drömmen om — Lyckan.

Nu är det åter kväll efter en glad och lycklig dag. Sällan ha vi flickor haft så förtjusande trevligt, och ändå sakna vi ingalunda nöjen.

I går kväll voro gossarna här, Lasse, Olle, Herbert och »lilla Vinberg».

Jag har visst icke förut talat om den sistnämnde, fastän han varit här nästan lika ofta som de andra. Det beror på, att han har en underbar förmåga att aldrig störa. Oftast sätter han sig i skymundan i någon vrå, varifrån han har god utsikt över oss alla, och där sitter han sedan tyst men belåten ända tills det blir uppbrott. Ibland när vi dansat ovanligt länge, har han till och med somnat på sin post. Men när Olle, som för övrigt är hans kusin, väckt honom, har han varit nöjd och sagt, att han haft synnerligen roligt.

Vi flickor äro särdeles förtjusta i honom, ty en så förnöjsam varelse måste man helt enkelt hålla av.

Som sagt, gossarna kommo hit, och vi hade en rolig afton. Vi dansade, lekte pantlekar och pratade, och innan vi skildes beslöto vi att i dag göra en utfärd till Svennvik, som ligger ungefär sju kilometer härifrån. Matsäck lovade vi flickor sköta om till allmän belåtenhet.

Men — o fasa — när jag vaknade, var klockan redan nio! Flickorna sovo ännu, och om en timme borde vi befinna oss två kilometer från Slättans, vid Olles hem, Furubacka, ty där hade vi lovat träffa gossarna.

Med ett indiantjut, som väckte och så när skrämde livet ur Eva,hoppade jag ur sängen och stormade in till Britta och Dolly.

»Vakna, era sjusovare, vakna!» ropade jag och ruskade Britta i armen, »klockan är redan nio, och vi måste skynda oss så att vi hinner . . .»

»Brinner, var brinner det», skrek Britta och satte sig upp i sängen, med ögonen vilt uppspärrade av förskräckelse.

»Brinner, ingenstans om inte i din virriga hjärna! Jag sade att vi måste skynda opp, så att vi hinner ställa allt i ordning till utfärden.»

Jag sprang tillbaka till mitt rum och hoppade i kläderna det fortaste jag kunde. Sedan rusade Eva och jag ned i köket och började skära bröd, som om det gällt livet.

Vi bredde smörgåsar i mängd och massa: korvsmörgåsar, äggsmörgåsar, köttsmörgåsar och ostsmörgåsar. På mjukt bröd och på hårt bröd, på vetebröd och på surt bröd. När vi hade hela köksbordet fullradat med läckerheterna, var olyckan framme! Mjölktillbringaren, som stod mitt i hela härligheten, stjälpte, och innehållet rann ut över mer än hälften av vårt matförråd.

Nu gällde det att rädda vad som räddas kunde, men en stor del av brödskivorna hunno dock bliva så genomblöta, att de inte dugde att taga med. Det var inte tid att reparera skadan, utan vi fingo nöja oss med det som återstod. Vår matsäck, som sett ut att bliva så välförsedd, blev följaktligen ganska mager.

En stor flaska mjölk fick göra smörgåspaketen sällskap i ryggsäcken, och så bar det av.

Pojkarna hade fått vänta en god stund, men det är bara bra att de lära sig, att kvinnorna inte äro att lita på. När de förebrådde oss att vi sölat, svarade vi bara, att de borde veta att fint folk låter vänta på sig.

Det var ett härligt solskensväder, fåglarna kvittrade och vårt humör var strålande. Fina och uppstassade voro vi alla, vi flickor i ljusa tennisklädningar och pojkarna i vita benkläder och blåa rockar. De sågo helt enkelt vansinnigt stiliga ut!

Fem kilometer hade vi att vandra i det gassande solskenet. Genom åkrar och ängar och härlig furuskog ned till vårt mål — havet.

Havet, som alltid är lika lockande, såväl när det ligger spegelblankt och stilla som när det är vredgat och hotande, med vita kammar på skyhöga vågor. Havet, till vilket kärleken gått oss nylänningar i blodet.

Vore jag född till gosse, skulle jag bliva sjöman. Jag skulle segla över oceanerna till främmande hamnar i avlägsna länder!

Redan när jag var helt liten, brukade morbröderna taga mig med sig på långseglatser, ty de sade att jag var en sådan bussig sjöbjörn. När solen sken över lugna små böljor, som vinden endast på lek krusade, för att få dem att glittra och blänka, då var det så vackert och fridfullt att det vyssjade till ro och vila. Men när stormen piskade vågorna till skum, som yrde oss i ansiktet, då kände jag mig så fri och glad, att jag ville skratta och skrika — skrika för att överrösta vindens och vågornas brus.

När gossarna och vi äntligen voro nere vid Svennvik, hyrde vi en roddbåt, en stor stadig ekstock, och så rodde vi ut. Vinden hade friskat i och den härliga saltmättade luften gav oss, av värmen halvt upplösta vandrare, en välbehövlig svalka.

Gossarna skötte årorna, och vi flickor sutto och sjöngo. Båten guppade och dansade på vågorna, och vi voro så glada och lyckliga, som man över huvud kan vara.

Vi styrde kosan till en liten klippholme, bevuxen med några få tallar och en enda vitstammig björk. Holmen var obebodd, så vi kunde husera där bäst vi ville.

Kamera hade vi med oss, och vi togo många roliga bilder, som bli trevliga minnen att se på, när vi bli gamla och annars kanske skulle glömma vår ungdoms fröjder. För resten, en sådan dag som denna glömmer man inte! Jag kommer åtminstone att minnas den, om jag så bleve hundra år!

När vi en god stund hoppat omkring på strandstenarna, kastat smörgåsar och roat oss på alla möjliga vis, började vi erfara en sugande känsla i maggropen. Hunger!

Matsäcken kom fram, men ack! vad den såg mager och knapphändig ut!

Fyra hungriga gossar kunna lägga i sig åtskilliga mängder mat, och vi flickor äro inte heller så bortkomna i den konsten. Och när vi räknade efter, hade vi bara tre fattiga smörgåsar per man.

Vi flickor voro förstås ädla och sade att vi inte alls voro hungriga. Och så knapprade vi i oss endast två per man. Ty gossarna hade givetvis ännu större aptit än vi, och därför måste de få flera.

Men det var med en känsla av vemod jag såg den sista smörgåsen försvinna i Lasses glupska gap.

Ingen av oss, varken gossarna eller vi flickor, var ens halvmätt. Tvärtom var det, som om den knapphändiga frukosten endast ytterligare hade retat vår matlust. Det är nog säkert, att magen regerar världen, ty den är verkligen en riktig tyrann!

Slutligen hoppade Herbert och Olle resolut i båten och rodde till fastlandet för att »draga brödnot».

Det övriga sällskapet vankade omkring på holmen som osälla andar. Vi hoppade omkring på stranden och kastade smörgåsar, och vi uppnådde en rent otrolig skicklighet i den ädla sporten. I synnerhet var Lasse en riktig överdängare! Synd bara, att det inte var riktiga smörgåsar han åstadkom, ty då hade vi inte behövt vara hungriga längre!

Men snart tröttnade vi på stenkastandet, och vi flickor beslöto att gå runt holmen för att se hur stor den var. När vi återkommo från vår expedition, satt Lasse och hackade med en sten i klippan.

Dolly gick fram till honom och beskådade hans verk.

»Gud, så sött!» sade hon.

Då blevo Eva och jag nyfikna på, vad det var som var »så sött» och gingo dit även vi.

L. T.

stod det med stora bokstäver djupt inristat i den skrovliga berghällen.

L. T. det är mina initialer!

Jag vet att det var löjligt av mig, men jag kände att jag rodnade och när Lasse såg det, blev även han blossande röd. Vi vågade knappt se på varann, vi blevo

så underligt förlägna. Men samtidigt blev jag så meningslöst, idiotiskt glad åt att det inte var någon annans namn han skrivit.

Snart kommo Herbert och Olle tillbaka, och de hade tre stora, stenhårda hålkakor med sig. Det var det enda i matväg de lyckats komma över. Men aldrig har jag vetat, hur gott torrt, surt bröd kan vara! Kakorna hade en strykande åtgång, och sällan har jag njutit av de läckraste bakelser som av denna enkla kost. De andra voro fullkomligt ense med mig att det smakade härligt!

Jag har visst glömt att tala om, att vi även hade grammofonen med oss. Nu satte vi den i gång, och så dansade vi på en slät klippa, tills vi voro alldeles upplösta av värme.

Gossarna drogo sig nu bakom en hög udde och vi flickor stannade på andra sidan av den.

Så slängde vi kläderna av oss, drogo badkostymerna på och hoppade i det härliga kalla havsvattnet. Det var mycket kallare än vi trott att det skulle vara en sådan varm dag. Så kallt var det, att vi, då vi åter stego ur badet, voro alldeles knottriga och mörkröda över hela kroppen. Men just det var gudomligt skönt!

Vi klädde oss hastigt och hörde på andra sidan udden ett plaskande och skvalpande, blandat med underliga frustanden, som om en massa flodhästar huserat där. Det var gossarna som badade av hjärtans lust. Snart blev det dock tyst, och en stund därefter kommo de, hojtande och skrikande: »Hej, flickor, är ni färdiga, så att vi kan komma?»

Vi ropade att vi voro klara, och så klevo de fram,

med luggarna drypande av vatten, men svalkade och uppfriskande av det kalla doppet.

Olle stackaren hade halkat på en hal klippa, just som han hade fått sina vita, välpressade brallor på sig, och nu strålade hela hans akterspegel i en härligt grönskimrande färgprakt. Vi skrattade naturligtvis ut honom, men han tog det inte så hårt.

»Strunt i det», sade han, »tur bara att de inte gick sönder, då hade jag fått sitta på andra sidan udden ända tills någon av pojkarna hunnit hem efter ett par andra åt mig.»

Nu lade vi oss alla på klipphällen, pratade och skrattade och hade innerligen roligt. Solen gassade och brände, måsarna skreko och vågorna skvalpade och slogo emot stranden.

Och vi voro så lyckliga! Lyckliga över att vara unga och friska, lyckliga över att vi voro vänner, och framför allt — lyckliga över att få vara tillsamman.

Men solen sjönk allt lägre ned mot horisonten, skuggorna blevo allt längre, och luften blev skarp och kylig.

När gossarna sågo på klockan, var den redan åtta. Det var tid att bryta upp, ty vägen hem var lång. Vi rodde med god fart till fastlandet och marscherade därefter med raska steg hemåt.

Vi traskade par om par: Dolly och Herbert, Britta och »lilla» Vinberg, Eva och Olle och sist Lasse och jag.

Vi pratade om allt mellan himmel och jord, men mest om oss själva. Lasse berättade om sin sjuka mor, om hur han höll av henne.

»Ser du Lita, ibland kan det nog vara svårt att handskas med en sådan nervös människa som mamma, men pappa och jag gör ändå allt för att vara henne till lags.»

Det var så roligt, när han talade så öppet med mig. Han är en god son och en trevlig, nobel kamrat. Han talade så vackert om vår vänskap, som så småningom vuxit sig stor och stark, och nu var så fast och varm, att intet i världen kunde få den att vackla. Jag är så stolt över att få vara hans vän, ty han är så god och klok, mycket, mycket klokare än jag.

Det hade mörknat allt mer och mer, medan vi vandrade, och när vi hunnit en bit förbi Wilhelmsberg och just skulle svänga av mot ån, hörde vi en bilmotors surr och skrikande karlröster. Vi beslöto hålla oss dolda bakom några buskar, som stodo invid vägen, tills bilen med sina högljudda passagerare hunnit passera.

Men ingen bil kom. Motorn surrade och brummade, och karlarna svuro och grälade, knappt femtio meter framför oss. Bilen hade fått något fel och stod nu mitt på bron som ledde över ån. Gossarna tyckte, att vi lugnt skulle gå förbi, men vi flickor voro ängsliga och höllo oss hellre undan.

Två cyklister kommo körande från samma håll som vi, och vi beslöto att se, om de skulle få passera oantastade.

När de nådde bron, började bilisterna ropa, att de skulle stanna och hjälpa att få bilen upp ur en grop, på sidan om vägen, där den hade fastnat. Cyklisterna villforo deras önskan, men det blevo de inte tackade för. Antagligen voro bilisterna druckna, ty de började

överösa sina räddare med bannor och hotade att ge dem stryk, om de inte snart fingo bilen i gång.

Det skulle säkert ha blivit slagsmål, om inte cyklisterna hade varit nyktra och förhållit sig lugna, ty bilisternas sinnesjämvikt tycktes lämna mycket övrigt att önska. Äntligen tändes lyktorna, och bilen kom sakta körande, under det passagerarna hojtade och svuro.

När de slutligen passerat, kröpo vi, frusna och ynkliga, fram ur vårt gömställe och skyndade hemåt. Vi hade hållit oss dolda över en halv timme, och klockan var redan elva.

Framkomna till Slättans, skildes vi från gossarna, vilka, alldeles som vi tyckte att det varit en förtjusande trevlig dag, som sent skulle glömmas.

Moster hade varit orolig för oss, och litet bannor fingo vi nog, men inte mer än vi voro värda. För resten skulle hon ha fått gräla hur mycket som helst, ty hon bjöd på en härlig supé: stek, plättar med sylt och härligt, rykande hett te. Vi mådde som prinsar, eller rättare sagt prinsessor, och kommo överens om, att en bättre »matmamma» än moster finns inte i hela världen.

Och nu, en timme senare, sitter jag uppe i mitt varma, vackra rum, och skriver vid skenet av en fladdrande ljuslåga. Fastän dagen varit kanske den lyckligaste i hela mitt liv, känner jag en sådan underlig längtan och saknad efter — — — ja, efter vad, det vet jag icke!

Slättans 9 juli.

I morse vaknade jag av att regnet skvalade ned från en jämnmulen himmel. Morbror brukar säga, att sommarregnen äro en välsignelse för växtligheten, men rena rama motsatsen för oss ungdomar. Han misstar sig, ty lika väl som det verkar drivande på växterna, verkar det även uppfriskande och drivande på idérikedomen i våra hjärnor.

Regnvädret tvingar en att sitta inne och sysslolösheten, som följer därav, verkar tankeväckande. Moster säger alltid, att när Lita för ovanlighetens skull sitter stilla och tänker, då är alltid något farligt i görningen. Hela dagen i dag har hon sett forskande och synnerligen misstänksamt på mig.

Jag satt i mitt rum, försänkt i djupa tankar, när flickorna kommo in.

»Vad tänker du på, Lita?» frågade Eva. »Du ser så trevligt djupsinnig ut!»

»Ingenting, kära du, absolut ingenting», svarade jag. »Bara på Abrahamsson, stackars ensamma Abrahamsson!»

»Han stackare!» utropade Dolly. »Han som hotar att sätta ut bomber för Amanda och påstår att du är är en odåga. Hur kan du kalla en sådan gemen människa för stackare?»

Han har verkligen sagt, att han skall sätta ut bomber, så att Amanda springer i luften i stället för att ränna efter honom. Och dessutom har han sagt, att »unga fröken» är en fullkomlig odåga, pojkgalen och på alla sätt omöjlig. Undra sedan, att Dolly

inte kunde begripa att jag kallade honom stackars Abrahamsson!

»Kära flickor, han är så ensam», fortsatte jag oberörd, därför får han sådana underliga tankar och ideér. Det är icke gott för mannen att vara allena, det är en känd sak. Vi borde verkligen göra något för att pigga opp honom.

»Lita, du har något fuffens i tankarna, det ser jag på dig», utropade Eva. »Tala genast om vad du hittat på, annars spricker jag av nyfikenhet!»

»Kära du, jag har inte alls hittat på något fuffens. Tvärtom hyser jag endast mänskovänliga tankar och avsikter.»

»Tala genast om vad du ruvar på», bönföllo flickorna. »Tror du inte att vi känner dig och vet att du tänker kläcka fram något spratt, annars skulle du inte verka så mild.»

Kan man tänka sig vilka dåliga tankar de ha om mig, deras egen köttsliga kusin, som om jag inte skulle kunna vara mild, utan att hitta på något upptåg! Men den här gången hade de dock rätt. Jag hade verkligen en lysande idé.

»Flickor, ser ni den blåa fläcken där borta på himmelen? Den är stor nog att sy ett par sjömansbyxor av, och således kan vi hoppas på vackert väder.»

»Strunt i vädret», sade Eva. »Men säg genast vad du tänkt ut för skoj, ditt odjur, vi håller ju på att förgås av nyfikenhet.»

»Fy, man får inte vara nyfiken! Men jag skulle just inviga er i min plan, när du avbröt mig. Som sagt, vi kan hoppas på vackert väder snart. Nu har vi sut-

tit inne hela förmiddagen och det är skadligt för vår rosiga hy. Därför tänkte jag, att vi skulle gå ut och promenera, så snart det klarnar. Vi går till Abrahamsson. Han har tjärat taket de sista dagarna. Han har suttit högt, högt uppe, alldeles som på en piedestal. För Runeberg och Snellman, som också är högt uppsatta farbröder, brukar studenterna sjunga, men stackars Abrahamsson har ingen, ingen som bryr sig om att hylla honom. Därför tycker jag, att vi skulle gå dit och hålla serenad för honom.»

»Bravo», ropade flickorna. »Lita, du är ett snille! men vad ska vi sjunga?»

»Åh, först börjar vi med »Klara stjärna», och sedan tar vi:

Fadirittan satt på taket
Fadirittan trilla ner
Fadirittan slog ihjäl sig
Fadirittan finns ej mer
Fadirittan for till himmeln
Fadirittan bor hos Gud
Fadirittan dansar onestep
Uti sin änglaskrud.

Det är en så nätt och lämplig sång, tycker ni inte det? Som slutnummer ta vi: »Broder Jakob», och så smyger vi därifrån. Man skall inte bry sig om belöning för sina goda gärningar och därför visar vi oss inte för Abrahamsson, så behöver han inte tacka oss för hyllningen. Vi sjunger bara av vårt goda hjärta och bryr oss inte om att skörda några lagrar.»

»Lita, vad skulle Slättans vara utan dig, vad skulle vi flickor ta oss till!» sade Eva och såg riktigt rörd ut.

Medan jag höll mitt andragande, hade det verkligen klarnat, och flickorna och jag, iklädda våra praktiska uniformer, traskade genom det våta gräset ned mot Abrahamssons villa. På vägen mötte vi Hans, som också fordrade att få vara med.

Fem man starkt, nådde vi vårt mål, kröpo in i albuskarna, och väl där, dolda för profana blickar, uppstämde vi vår sång. Britta och Eva ha altröster och sjöngo andra stämman, medan Hasse, Dolly och jag läto våra ljuva sopraner klinga ut över nejden:

»Klara stjärna, du som strålar.....»

Abrahamsson, som satt på en bergklack utanför sitt tusculum, med ett fräsande primuskök framför sig (han kokar all sin mat utomhus på grund av det minimala utrymmet i kojan), reste sig upp redan vid de första tonerna, såsom det anstår en hyllad person, och började spana omkring sig. Han såg riktigt smickrad ut och gnuggade händerna belåtet.

När den första sången förklingat, smålog han ljuvt och sade:

»Tack, tack, flickor. Det var riktigt vackert! Kom fram och sjung mer för mig.»

Jag gav kören ett tecken och vi stämde upp med »Fadirittan».

Abrahamssons ansikte var pengar värt, när han fick klart för sig vad vi sjöngo. Det uttryckte en härlig blandning av besvikelse, förvåning och gryende raseri. Vi hade svårt att hålla oss för skratt, men sjöngo dock oförtrutet vidare.

När även den visan var slut, knöt han händerna mot vårt gömställe och skrek:

»Akta er, akta er, gemena slynor. Jag skall visa er, att jag inte är i himlen ännu.»

Och så rusade han in i sin koja.

Vi voro dubbelvikta av skratt, men fortsatte dock serenaden med »Broder Jakob», men just då vi kommit till strofen: »Ring i dina klockor», tog Abrahamsson oss synbarligen på orden, och i brist på klockor började han klinga med diverse husgeråd.

Så kom han ut. Kastruller, konservburkar, förläggare, skedar och alla möjliga metallföremål kommo susande genom buskarna emot oss. Och slutligen kom han själv, med ansiktet rödglödgat av raseri, frustande som en retad tjur.

Vi flydde i vild panik. Det var tacken för vår serenad!

Men du gode, så vi skrattade, när vi utpumpade efter språngmarschen åter befunno oss i säkerhet i mitt rum!

Men trots det härliga solskensväder, som nu rådde, försjönk jag på nytt i tankar.

»Lita, du har flera idéer», sade Eva och ruskade mig i armen. »Säg genast vad du tänker på, det är säkert något livat!»

»Visst kan det bli livat», genmälde jag. »Jag tänker på mosters trassäck. Egentligen är den en riktig guldgruva. Den innehåller milslånga kjolar, granna blusar och gamla schalar, som ännu mycket väl kan användas. Jag tycker att det är synd att alla dessa skatter skall ligga dolda, ingen till glädje, och tänkte att vi skulle använda dem.»

»O, säg», ropade Britta. »Vad skulle vi kunna göra med dem?»

»Tyst, det måste tills vidare hållas ytterst hemligt, men kom hit, riktigt nära, så skall jag viska något!»

Och så tisslade och tasslade vi en god stund, och resultatet av det hela blev, att innehållet ur trassäcken så småningom och i största tysthet flyttades upp till mitt rum.

Där beskådades det och gallrades, varefter fyra flickor i spänning inväntade kvällen.

Och det vart afton även den dagen. Uppe i mitt rum skedde underliga saker. Där skrattades och viskades, gamla kläder avprovades och vattenfärger och penslar voro i livligt bruk. Resultatet av det hela blev, att vid niotiden på kvällen, just i solnedgången, fyra fullblodszigenare smögo ut genom dörren!

En karl, sluskig, mörkhyad och mustaschprydd, med slokhatten neddragen över ögonen och en grann halsduk virad om halsen, gick i spetsen för följet. (Det var Eva!)

Två kvinnor, även de mörkhyade, i långa vida kjolar och granna blusar, med trasiga schalar svepta om axlarna, och färgstarka blommiga dukar på huvudet, följde efter honom. Den ena kvinnan bar ett spädbarn vid bröstet. (Britta och jag. Britta hade min stora docka, insvept i gamla paltor, och den liknade förvillande ett riktigt barn.)

Den fjärde i sällskapet var en helt ung flicka, vars långa kjolar svepte och slogo om den klena gestalten. Under den röda huvudduken syntes hennes ansikte mörkhyat och smutsigt. (Dolly)

Zigenarna smögo i en vid cirkel runt magasinet och kommo därefter i sakta mak promenerande på vägen, ned mot kökstrappan. De pratade högljutt på finska, och deras råa röster lockade moster ut på trappan. Hon drog sig dock hastigt tillbaka, synbarligen obehagligt berörd av tattarföljets ankomst. Detta gick dock raka vägen in i köket, och den äldsta kvinnan (jag!) frågade på bruten finska, om hon fick spå.

Men därefter var komedien förstörd, ty Britta kunde inte hålla sig för skratt och följaktligen blevo vi igenkända.

Moster hade roligt åt oss och bedyrade, att vi sågo ut som ett tvättäkta zigenarfölje och att inte ens våra egna mödrar skulle ha känt igen oss på avstånd.

Amanda, som även var närvarande, skrattade så att hon var nära att förgås, när jag förklarade, att vi tänkte gå från gård till gård igenom hela byn, men moster var litet orolig för hur det skulle avlöpa.

»Akta dig bara, Lita, att du inte ställer till något obehag igen! Eftersom det roar er så rysligt, så må ni få gå omkring ett slag, men gå inte in någonstans kom ihåg det. Det är redan så sent, att de flesta har lagt sig, och de blir onda, om ni kommer och väcker dem».

Vi lovade heligt och dyrt att hålla oss utomhus, och så bar det av. Sakta vandrade vi iväg, på zigenarnas villsamma rastlösa vandring.

Vi hade inte hunnit långt ifrån Slättans, innan vi mötte en torpare med hustru och barn. Modern drog hastigt de yngsta telningarna till sig, och med synbar ovilja veko de av från vägen och läto oss passera. Himmel, så skrattretande!

Vi gingo vidare till en gård, som heter Björkbacka och är belägen högt uppe på en kulle. Där var allt tyst och stilla. Dörrarna voro stängda och gardinerna voro fördragna. Björkbackaborna hade redan lagt sig.

För att dock ådraga oss deras uppmärksamhet började jag sjunga, med sprucken guttural röst: »Mustalaiseks' olen syntynyt.....» Långsamt gingo vi uppför backen, förbi boningshuset och fram till stallet.

Björkbackaborna hade vaknat av sången, gardinerna drogos undan och mellan dem skymtade bleka, upprörda ansikten.

Vid stallet stannade vi och ryckte i dörren.

Nu öppnade Björkbacka-mor ett fönster och ropade med skärande stämma:

»Laga er härifrån, era tattare! Vad har ni här att göra? Om ni inte genast packar er iväg ska vi tussa hundarna på er. Här finns tre karlar i huset, som nog kan ge er skjuts! Laga er iväg genast, säger jag, eller skjuter vi!»

Vi drogo oss långsamt tillbaka, men komna till hundkojan, som var belägen bakom stallet, stannade vi. Där låg Munter, tyst och nyter, och viftade igenkännande på svansen. Han var inte lika lätt att lura som hans »Matte». För att få honom att skälla och verka förargad, började vi reta honom och säga: »Busch! Busch!» och då sprang han opp och började morra, men inte på oss, utan på en för honom okänd fara, som vi tussat honom på.

Då öppnades dörren på Björkbacka, och två karlar kommo ut. Det var de båda fullvuxna sönerna, vilka antagligen trodde, att vi ville göra hunden något illa,

och därför skyndade ut med bössor i händerna. Och vi till att springa! In i skogen löpte vi som skrämda harar, snubblade och snavade, ovana som vi voro vid de långa kjolarna. Tvärs igenom skogen bar det av, i rasande fart, ända ned till landsvägen. Först där saktade vi farten, och jag återupptog min sång. Men när vi vandrat både länge och väl, sågo vi oss om, och där, långt borta i skogsbrynet, lyste två bleka ansikten som små vita prickar. Det var Björkbacka-pojkarna, som följt efter oss för att övertyga sig om att vi drogo våra färde.

Tre gårdar passerade vi ytterligare, och överallt syntes upprörda människor med skrämda blickar betrakta oss genom fönsterna.

Här i trakten äro de löjligt rädda för allt vad zigenare heter och fullt övertygade om, att de äro barnrövare, hästtjuvar och trollkunniga.

Vi styrde kosan hemåt igen, och när vi gingo förbi vår närmaste granngård, stod lagårdspigan ute på backen. Då hon fick syn på oss, lyfte hon upp kjolarna för att ha benen fria, och sprang, allt vad hon orkade, in i huset. Milde Manasse, vad vi hade roligt åt henne!

Slutligen voro vi åter hemma och kunde skrattande berätta för moster och Amanda, hur i allo lyckad vår zigenarvandring varit.

Moster var inte riktigt nöjd med oss, hon tyckte att det var dumt att skrämma folk, men Amanda skrattade, så att tårarna trillade ned för hennes långa näsa, och hennes enda tand lyste.

Det har varit en verkligt lyckad dag, och nu tän-

ker jag, nöjd och belåten, lägga mig och vila på mina lagrar.

God natt, min kära dagbok!

Slättans 16 juli.

Du milde, en sådan snuva jag har! Min aristokratiska näsa är tjock och svullen och lyser röd och grann som en aftonrodnad. Och vad jag hostar! Det piper i bröstet som i ett råttbo, och min annars melodiska stämma är hes och kraxande. Allt detta är kräftornas fel!

Dolly, som är en ängel mot alla sjuka, kom just in med en portion av de röda skaldjuren.

»Tack, snälla vän, ställ dem där på bordet. Jag skall skriva litet i min dagbok, sedan äter jag dem!»

Som var och en vet, går kräftsäsongen in den femtonde juli. När denna dag närmade sig, började flickornas och mina tankar allt oftare kretsa kring Wilhelmsbe. Vi mindes med vemod tidigare års kräftfärder i hans sällskap och fylldes av verklig sorg vid tanken på att det inte skulle upprepas på grund av vår lilla missämja, som uppkommit med anledning av en blommande hösåte.

Jag kände ett inre behov av att försona mig med Wilhelmsbe, men hur skulle det gå till! Han gick förbi oss, rak och stolt, och låtsade knappt se oss.

Det var inte att tänka på att komma till tals med honom. Då fick jag en idé!

Om jag inte fick tala med honom, så skulle jag skriva! Och Topelius skulle hjälpa mig! Vi brukade på kräftfärderna reda vårt läger under en björk vid åstranden. Nu skulle jag författa en ny »Björkens visa», och jag var säker på, att Topelius, som var ungdomens vän, inte skulle misstycka, fastän jag lånade rim och rytmen av honom!

Papper och penna kommo hastigt fram och så började jag gnugga geniknölarna!

Resultatet av massagen var följande:

Björkens visa.

(Melodi: Ack, jag vet, jag vet mången hemlighet)

Vid den klara rand
Av en lummig strand
Sjöng en björk ibland
Sina gröna visor
Och jag hörde då
I dess gren uppå
Och så sjöng den en gång så:

Ack, jag vet, jag vet
Mången kräfta bet
I en strömming fet
Under mina grenar
Mången flicka låg
Med så frusen håg
I en sneiss vid grumlig våg.

Och en kväll så kom
Där ett sällskap som
Såg sig ofta om
Och skrev namn i barken.
Det blev många namn
I min vita famn
Vid en åstrands gröna hamn.

Ack jag vet, jag vet
Mången hemlighet
Mycket hände det
Under mina grenar
Där fanns ingen harm
Uti varje barm
Var blott fröjd och lycka varm.

Men nu mer ej så
Får jag höra på
Hur i skymning grå
Glada skratten klinga
Tyst är allt vid ån
Fast i juli må'n
Kräftan biter mig i tån.

Kanske aldrig mer
Någon på mig ser
Och med glädje ler
Emot namn i barken
Om ej skratt och trall
Mer här ljuda skall
Är min gröna saga all.

Denna rörande dikt präntades med mycken omsorg på ett stort plakat, vilket sedan, i aftonens tystnad, lindades om björkstammen vid ån. Därefter skickades Per med ilbud till Wilhelmsbe, för att underrätta honom om, att björken ville tala med honom. Och att det var brådska på färde!

Hela följande dag gingo flickorna och jag omkring som osälla andar. Alltemellanåt smögo vi oss ned till ån för att se, om björkens visa var kvar. Äntligen, sent på kvällen, när vi redan upphört att hoppas, var den borta. Wilhelsmbe hade således läst vår böneskrift!

När vi traskade tillbaka från stranden, mötte vi honom i högstegen person. Han kunde inte låta bli att draga på munnen, då han fick syn på oss. Hurra! Han skrattade, således var det hopp om försoning!

Vi omringade honom och bestormade honom med böner. Han skrattade, men sade ingenting. Då sjöngo vi »Björkens visa» riktigt rörande, med känsla och patos, och då veknade hans hårda hjärta.

»Visst får ni komma och fånga kräftor, flickor, jag har själv haft ledsamt, när jag tänkt på kräfttiden och trott, att jag skulle få sitta ensamt med mina håvar i år. Den femtonde på kvällen går vi, passar det?»

»Hurra! Hurra för Wilhelmsbe!» ropade vi i korus. »Visst passar det. Alltså den femtonde vid åttatiden träffas vi under björken. Hipp, hipp, hipp, hurra—a—a!»

I går hade vi ett arbete. De gamla kräfthåvarna lappades och nya förfärdigades av en trasig ryssja och litet metalltråd. De sågo inte särdeles snygga ut, men

kräftorna är inte alls kräsna på håvarna, bara betet är gott och har lagom stark doft.

Moster sökte i skafferiet, och fann till vår odelade fröjd en stor bit kött, som såg något misstänkt ut, och dessutom några strömmingar. Det blev prima beten!

Därefter gav hon bröd, smör, ägg och ost och lovade att koka riktigt gott kaffe, så att även vår aptit kunde bliva tillfredsställd.

På slaget åtta voro vi vid björken, försedda med håvar, beten och en bussig matsäck och en ryslig massa filtar och schalar.

Tjocka sweaters hade vi dragit över slättansuniformerna, ty nätterna äro kalla och fuktiga den här tiden på året. Vi voro sex glada laxar, ty Hans och Per hade även kommit med.

Nere vid björken satt redan Wilhelmsbe. Håvarna gillrades och kastades ut, och därefter redde vi vårt läger. En hel höstack plundrades och höet breddes ut vid björkens fot. Där satte vi oss sedan, väl insvepta i filtarna, och läto myggen få sig ett gott mål på våra obetäckta glada ansikten.

Vi hade rysligt mycket att tala om och reda upp, och alla pratade i munnen på varandra, alla utom Per, ty han sökte genast ut den tjockaste filten, svepte den om sig och lade sig att sova. Han snarkade snart högljutt, ljuvligt försänkt i Morfei armar.

Man kan inte säga, att vi vittjade håvarna allt för ofta, ty vi hade alldeles för skönt under björken. Dessutom voro kräftorna lata att nappa, och de flesta voro så små, att vi måste kasta dem tillbaka i vattnet.

Men strunt i det! Det är inte så mycket kräftorna, som locka oss, som själva fångsten och det att få sitta ute till långt in på natten. Moster är inte alls orolig för oss, då hon vet att Wilhelmsbe är med och vi äro i hans ålderstigna och manliga beskydd.

När midnattstimmen nalkades, beslöto vi undersöka matsäcken. Per väcktes och vi började äta. Under allmän munterhet drucko vi försoningsskål med Wilhelmsbe i rykande, hett kaffe, och döpte hela sällskapet till »Kräftans vänkrets».

Per lade sig igen och somnade ögonblickligen, och nu fick han sällskap av Hasse. Det var utmärkt, ty småpojkar äro snällast och stillsammast när de sova.

Vi hade redan fått närmare sjuttio kräftor och började fundera på uppbrott, då vi hörde ett underligt frustande och klapprandet av hovar. Det lät riktigt hemskt i nattens tystnad, och mörkret bidrog till att göra stämningen spöklik.

»Lösa hästar», ropade Wilhelmsbe och rusade bort mot det håll, varifrån ljudet kom.

Flickorna och jag kröpo ihop, tätt intill varandra, och stirrade med skrämda ögon ut i natten.

Dimman låg vit och tät över ån, månen lyste klart, men kring buskar och snår rådde ett ogenomträngligt mörker.

Klapp, klapp, klapp, ljöd det allt närmare. Marken formligen skälvde av hovarnas taktfasta tramp, kvistar brötos i vår omedelbara närhet — och plötsligt rusade en mörk skugga fram ur dimman. Den stegrade sig, frustade och kastade sig åt sidan, men nya skuggor stormade fram bakom den och kommo rakt emot oss.

»Gossarna, gossarna som sover!» ropade jag i vild ångest.

Eva och jag fingo tag i var sin sovande byting och drogo dem med oss, i skyddet av ett tätt buskage.

Det var i sista minuten, ty så snart vi hunnit undan, galopperade hästflocken fram, just på det ställe där gossarna legat. Ett ögonblicks försummelse, och de hade trampats fördärvade under de framstormande hästarnas hårda hovar.

Fyra, fem, sex, sju uppskrämda lösa hästar, som ilade omkring i månskenet, och en ensam man, som ställde sig framför dem, grep den främsta i manen. Hästen stegrade sig för att frigöra sig från greppet, men snabb som blixten kastade mannen sig upp på dess rygg, och där satt han som fastgjuten, hur än hästen krumbuktade. I sprängande galopp, hojtande och skrikade, drev han den övriga flocken framför sig, bort över de månbelysta fälten, in i Wilhelmsbergs kohage, till vilken grinden lyckligtvis stod öppen. Här stängde han in dem, till dess deras ägare kunde avhämta dem.

Det var som en spännande film, som upprullades för våra ögon. Och hjälten var Wilhelmsbe, vår egen Wilhelmsbe, som vi nu beundrade mer än någonsin för hans storslagna månskensritt. På den vita duken skulle han säkert slå alla Amerikas cowboys ur brädet.

När vår hjälte kom tillbaka, överöste vi honom med beröm, men som alla verkligt modiga män var han anspråkslös och sade, att för den som handskats med hästar i hela sitt liv, var detta väl ingenting.

Det var hans grannes hästar, vilka antagligen blivit skrämda av några fyllbultar, som vi tidigare hört skråla. Även några revolverskott hade vi hört, så kanske de till och med skjutit efter hästflocken, som i skrämseln brutit sig igenom gärdesgården och sedan stormat ned emot oss.

Så förklarade Wilhelmsbe saken och tillade:

»Vi kan tacka Gud, att de inte trampade ned någon. En enda häst stannar eller viker åt sidan, om någon människa kommer i hans väg, det har jag sett många gånger, men en skenande flock väjer inte för något. Tacka ni Gud, barn, att ingen av'er är lemlästad vid det här laget!»

Och vi tackade den gode Guden för att han hjälpt oss att i tid rädda småpojkarna undan den grymma faran.

Men pojkarna själva, som nu voro klarvakna, voro morska och påstodo, att de mycket väl hade rett sig själva, utan kjolfolks medverkan. Det är alltid så lätt att vara duktig, när faran är överståndenl

Matta efter den utståndna sinnesrörelsen, gingo vi hem. Duktigt med kräftor hade vi i korgen, roligt och spännande hade vi haft, och bäst av allt: vi voro så glada över att åter vara försonade med Wilhelmsbe, ty han är en riktig hjälte!

Men trots alla yllejackor jag hade på mig i går kväll, och alla filtar vi hade med oss, ligger jag nu till sängs med hosta, snuva, huvudvärk och en liten smula feber. Jag skulle inte alls ha lust att ligga, men moster säger, att jag inte får stiga upp, innan jag har normal temperatur. Gamla människor äro alltid så pjåskiga!

Hatschji! nu nös jag igen!

»Sdälla Eva, vill du vara så vädlig och ge ed red däsduk åt big! Och ob du häbtar ed kopp kaffe är du ed äggel!»

Slättans 20 juli.

I går hade vi åter dans på laven. Det var Hasses förtjänst att så blev, och vi voro honom oändligt tacksamma.

Moster har på senaste tiden visat ringa, ja, man kan nästan säga ingen förståelse för vår nöjeslystnad. Hon påstår att vi bara bli lata och olustiga av allt nattvak. Kanske har hon inte så orätt!

Vi flickor äro av naturen fega och rädda för familjeskandaler, och därför ha vi inte på länge vågat låta ens en aning av en antydan om dans gå över våra rosenröda läppar.

Men plötsligt utan föregående varning kom Hans inrusande till moster och sade:

»Jag har bett pojkarna hit i kväll!»

»Vilka pojkar?»

»Lasse, Olle och Herbert förstås. Jag bad dem komma och dansa.»

»Vem har givit dig lov till det, dumma pojke. Det är väl flickorna som narrat dig att be dem», sade moster med allt annat än blid röst.

»Flickorna? Puh! Nej, det är jag själv som bad dem. Jag mötte Lasse på vägen till Täkter.»

»Vad är det för ett självständigt sätt du tagit dig? Det kommer inte i fråga att det blir dans i kväll igen. Det måste bli ett slut på detta eviga dansande och nattvak!»

»Naturligtvis! så är det alltid, om jag vill något! Aldrig får jag göra vad jag vill! Bu—u—u—uh....!»

Gråt och tandagnisslan!

Nu råkar det vara så, att Hasse är mosters förklarade gunstling. Han lindar henne fullkomligt om sitt lillfinger, och i synnerhet om han lyckas pressa fram några krokodiltårar, är hon färdig att göra vad som helst, för att »Hasse-gulle» skall bli glad igen. Följaktligen föll hon även denna gång till föga och lovade, att han skulle få dansa hur mycket han ville, bara han slutade gråta.

Uppe i »jungfruburen» lågo flickorna och jag med öronen till golvet för att höra hur saken avlöpte. Redan vid Hasses första yttrande hade vi kastat oss omkull och lågo raklånga och spänt lyssnande, men vid mosters sista ord rusade vi åter upp i vild glädje. Hurra! Hans var en riktig raring, och vi voro färdiga att kyssa hans händer av idel tacksamhet. Men när han kom upp till oss och vi började överhölja honom med tacksägelser och smekningar, bad han oss dra på trissor och kallade oss sliskiga. Men det varde honom förlåtet!

Vi klädde oss i rena, nystrukna klädningar, lockade håret och gjorde oss så söta vi kunde.

Det är lustigt, men den här sommaren har jag verk-

ligen blivit mån om mitt utseende. Förr grälade moster alltid över att jag vårdslösade mitt yttre, men nu är hon inte heller nöjd, utan säger, att jag blivit fåfäng.

Gamla människor äro verkligen svåra att göra till lags!

Jag har aldrig sett Eva så nätt som i går! Hennes stora grå ögon strålade som stjärnor, och de annars bleka kinderna glödde. Hon var också så sprittande glad, som hon sällan brukar vara.

Jag har mina små misstankar angående orsaken! Jag är inte så dum som jag ser ut, och de sista tiderna har jag haft ögonen med mig. På Svenviken, när hon och Olle gingo framför mig, var hon också så där sällsamt uppsluppen och strålande. Men tyst, min mun, så får du socker!

När gossarna kommo, voro vi ute på dansbanan och välkomnade dem. I gräset, under den stora lönnen, hade vi dukat en inbjudande supé, bestående av smör, bröd, kall stek, kakor och småbröd, karameller, saft och mjölk. Moster hade varit liberal och spenderat hela härligheten.

Mellan danserna smakade förfriskningarna ljuvligt, och i synnerhet gjorde Hasse och Per anrättningarna all heder och voro som fastvuxna vid småbrödsfatet och saftkannan.

Lasse och Olle ha redan blivit riktigt skickliga dansörer. Undra på det, en sådan övning som de haft den här sommaren! Vi dansade och snurrade i kapp med myggen, som alltid på kvällarna är ett riktigt plågoris. Men strunt i några myggbett, vad betyda

de, när man får dansa med sina allra bästa vänner och prata med dem om gemensamma glada upplevelser och kommande trevliga händelser.

Herbert är fortfarande småflickornas trogne kavaljer. När jag på skämt förebrådde honom hans otro, sade han, att han inte för min skull hade lust att bli ovän med någon, som han inte ville nämna, men som inte unnade mig åt någon annan. Vem menade han? Jag tror att han bara sade så för att ha någon orsak och resonerade bort det faktum, att han föredrager småflickor framför mig!

I alla fall är jag bara glad åt att han inte bjuder upp mig, ty nu har jag så mycket bättre tillfälle att dansa med Lasse och honom dansar jag ändå allra helst med. Eva har döpt om Lasse! Han måste en gång i en pantlek dansa solo för oss, och på grund av hans kroppshyddas storlek och rörelsernas osökta grace utropade Eva:

»Titta på Lasse, han trippar omkring som en liten fågel! Pippi, lilla Pippi, vad du är graciös!»

Efter det fick Lasse alltsomoftast heta Pippi. I gengäld har jag kristnat Evas högt beundrade Olov till Jumbo!

Jag vet inte vad det beror på, men Lasse och jag ha blivit så underligt tystlåtna och förlägna, när vi äro tillsamman. Och ändå trivas vi så bra i varandras sällskap och söka alltid upp varandra. Förr hade vi så rysligt mycket att prata om och skratta åt, men nu ha vi blivit så märkvärdigt allvarsamma. Kanske det är för att vi blivit gamla och förståndiga, och inte mera äro så roade av allt barnsligt pladder. Men

för all del, inte tiga vi hela tiden, det är bara ibland vi bli så sällsamt tysta och underliga!

När vi vilade mellan danserna och sutto i gungan, bara vi två, sade Lasse:

»Vet du, Lita, du är den första flicka jag varit riktigt god vän med! Det är det goda med dig, att du inte alls är pjåskig och sjåpig.»

»Fattas bara att jag skulle sjåpa mig för dig! För resten, det skulle just vara näpet, om jag som är så ful skulle börja sjåpa mig. Det passar bara för nätta flickor!»

»Har du ingen spegel, eftersom du kan säga så, eller går du med håven? Det skulle inte vara likt dig! Du vet ju ändå att du är den — — Nej, för resten, jag tänker inte börja säga komplimanger.»

»Vad är det jag vet? Jag går inte med håven, jag menar verkligen att jag är ful. Just därför att jag har en spegel, vet jag det, jag med min långa näsa! Men strunt i det, jag är lika glad ändå!»

»Jag vet inte vad du är i andras och dina egna ögon», sade Lasse, »men i mina är du den bästa på jorden.»

Så rart av honom att vilja trösta mig över mitt utseende, han blev alldeles röd i ansiktet, så obehagligt hade han att narras. Jag tycker så bra om honom, han är verkligen nobel och godhjärtad.

»Lita, det är något jag så gärna skulle säga dig, men jag vågar inte ännu. Du kan bli förargad på mig och dessutom är du så ung.»

»Säg du det, jag är inte alls kortnäst! Och vad åldern angår, så är jag bara två år yngre än du och kan få veta vad som helst. Jag är ju en fullvuxen kvinna och inte någon barnunge, som inte förstår något!»

Lasse började skratta, men han såg så konstigt rörd ut.

»Dagen innan du far till stan, skall jag fråga dig om något men nu talar vi inte vidare om den saken! Kanske skulle du bli ond på mig, om jag sade det redan nu, och inte se åt mig vidare! Men kom och dansa i stället. Det är en så härlig vals, får jag lov?»

Vi gingo och dansade, ty jag visste att det inte lönade sig att försöka få ur Lasse, vad han tänkte säga, när han en gång bestämt sig för att uppskjuta det. Han är så manlig och karaktärsfast! Men jag är så gränslöst nyfiken och orolig. Vad kan det vara, eftersom han är rädd att säga det? Det är säkert något hemskt, kanske har han begått något brott! Usch, vad i världen kan det vara? Men vad han än anförtror mig, kommer jag ändå alltid att vara hans vän!

Lasse har blivit litet underlig på sista tiden. Han inbillar sig att alla äro förtjusta i mig! När vi dansade tillsamman, gick Gunnar förbi. Jag sade då, att vi skulle be honom upp, men Lasse tyckte, att det var onödigt. Jag frågade, varför han inte ville ha Gunnar med, och då sade han:

»Därför, att det är synd om honom. Han är så känslig, och det blir bara svårare för honom, om du är vänlig, och han är nog tillräckligt angripen förut!»

»Vad menar du?» frågade jag. »Tror du att han

är förtjust i mig, så misstar du dig allt grundligt. På Täkterfesten dansade han hela tiden med en annan flicka och bjöd inte alls upp mig!»

»Åh, det är väl inte något bevis! Jag vet inte, om du bara låtsar, eller om du verkligen är så innerligt barnslig. Du märker ingenting på Gunnar och inte på någon annan heller!»

Jag har nog tidigare misstänkt, att Gunnar varit liten förtjust i mig, men, som sagt, var han en hel fest tillsammans med en annan flicka. Så jag antog att Lasse misstog sig. Men att han kan tycka att jag, jag är barnslig, det är då höjden! Jag som är så, — hur skall jag uttrycka mig — så blassée! Vem annan kunde han mena, att jag inte märkt någonting på? Jag vet verkligen ingen som skulle tycka om mig på det sättet. Det är jag nog för ful till. När jag frågade Lasse, svarade han ingenting, men såg så konstig ut och knep mig i handen, så att det gjorde ont.

»Vad kniper du för?» frågade jag, men då började han skratta och sade, att han inte hade trott, att en flicka i min ålder, och i synnerhet en stadsflicka, kunde vara så härligt oskuldsfull och omedveten.

Han har verkligen blivit ganska underlig!

I alla fall tycker jag om honom, och vi hade rysligt roligt hela kvällen. Vid elvatiden blev det så mörkt, att vi inte kunde fortsätta med dansen, och gossarna sade »god natt» och gingo hem.

Flickorna och jag voro ännu i köket och städade undan kvarlevorna efter supén, när det bultade på dörren. Det var Lasse, likblek, andfådd och uppskakad.

»Lita, för Guds skull kom, du som är vanare vid sjuka än jag! Gunnar ligger där uppe vid skogsbrynet, och jag vet inte om han är avsvimmad eller håller på att dö. Skynda dig och kom, och tag litet vatten med dig!»

Jag tog hastigt kappan på mig, tillsade flickorna att underrätta moster om vad som hänt och stoppade kamfert- och slagvattenflaskorna i fickan. Lasse hade under tiden hällt i ett glas, och så sprungo vi allt vad vi kunde till skogsbrynet.

Åh, vad vi sprungo! Mitt hjärta klappade, så att jag trodde det skulle sprängas. O, vad jag var orolig!

I skogsbrynet, alldeles invid vägen, låg Gunnar blek och medvetslös. Jag lade mig på knä bredvid honom, strök litet slagvatten på hans tinningar och försökte hälla litet vatten mellan hans blåa läppar. Han låg bara alldeles stilla och livlös. Pulsen slog så svagt, att den knappt kunde förnimmas, ögonen voro insjunkna och ansiktet färglöst som på en död. Gud, vad jag var ängslig!

Med darrande händer, lyst av Lasses ficklampa, droppade jag kamfert i glaset och hällde det i hans mun. Nu suckade han djupt, och rörde litet på huvudet. Om en stund slog han upp ögonen och såg sig förvånat omkring.

»Gunnar, kära Gunnar, hur är det med dig?» frågade jag, men han endast mumlade något till svar, så sakta, att vi inte kunde uppfatta det. Småningom blev han dock bättre. Pulsen slog starkare och läpparna återfingo något av sin naturliga färg. Han

ville resa sig upp, men Lasse och jag lade varsamt honom ned tillbaka och tillsade honom att vara riktigt lugn och stilla. Jag tog hans huvud i min famn och talade vänligt till honom:

»Gunnar, stackars kära Gunnar, är du mycket sjuk? Du skall vara alldeles lugn nu, så blir du nog snart frisk igen. Men hur blev du så hastigt sjuk?»

»Jag vet inte vad som kom åt mig, men när jag gick förbi er, som dansade och hade så roligt, stack det så underligt i mitt hjärta.» Han skrattade bittert. »En bondpojke som jag borde inte få ha något hjärta alls. Och så svartnade det för mina ögon, och så vet jag inte mera.»

Jag var nära att börja gråta. O, varför hade jag inte bett honom komma upp på laven, då hade han inte blivit så nedslagen över att vara utesluten. Kanske han inte då alls hade blivit sjuk. Det är klart, att han blev sårad över att vi andra roade oss och ingen bad honom komma med.

Slutligen blev han så pass bra, att vi beslöto leda honom hem. Han gick emellan Lasse och mig, med armarna om våra halsar. Han var ännu så matt, att benen knappt orkade bära honom, och han hängde med nästan hela sin tyngd på våra axlar. Allt emellanåt vilade vi, och den två kilometer långa vägen ville aldrig taga slut.

Plötsligt började tårarna tillra utför hans kinder, och då jag frågade, vad som gjorde honom så ledsen, sade han, att allt var så tungt, så tungt, ty han måste börja avtjäna sin värnplikt om några dagar och lämna hemmet, syskonen och — — mig!

När vi äntligen voro framme vid hans hem, bultade vi på dörren. Hans mor öppnade och vi överlämnade vår patient i hennes vård.

På återvägen kunde jag inte längre behärska mig, utan började gråta. Stackars, stackars Gunnar, som var så sjuk. Och jag som varit så stygg mot honom och aldrig bjudit honom på dans mera. Alltsedan jag märkt, att han var litet förtjust i mig, hade jag varit så avmätt och viktig. Stackars, stackars Gunnar!

Lasse var förtvivlad över mina tårar och försökte på allt sätt lugna och trösta mig.

»Lita, kära lilla Lita, du skall inte förebrå dig något. Du rår ju inte för, att du är så nätt och så god, att alla måste hålla av dig. Gråt inte, Gunnar blir nog snart frisk igen, så kan du lätta ditt samvete med att vara riktigt snäll mot honom. Lilla hjärtegoda Lita, försök att lugna dig och åter vara min tappra, lilla, glada kamrat!»

Han lyckades verkligen trösta mig till en viss grad. Jag upphörde att gråta, ty jag blev så glad åt alla vackra saker han sade mig. Jag försökte vara glad och tapper, ty det är sådan Lasse vill, att jag skall vara.

Men jag tror, att jag aldrig mera kan bli riktigt så glad som förut, ty jag tycker så gränslöst synd om stackar Gunnar, som måste resa bort ifrån alla han håller av, och som är så olycklig för — för min skull!

Slättans 27 juli.

Det är för tragiskt, men sorger och olyckor ha med ens börjat hopa sig över oss. Kanske den gode Guden tyckt, att vi äro allt för ytliga och sorglösa, och nu vill han lära oss, att livet inte är bara dans och lek.

För en tid sedan blev Gunnar sjuk och jag har varit så ledsen för hans skull. Nu är han nog frisk igen, men ser så sorgsen och tungsint ut, att det riktigt skär mig i hjärtat. Men inte nog med det!

Hans har fått en leksakspistol, som alldeles liknar en riktig revolver, bara med den skillnaden, att den är av mycket klen kaliber och dessutom inte har patroner med kulor i, utan sådana som endast äro laddade med krut. Den smäller alldeles som en riktig revolver, men är för övrigt fullkomligt ofarlig.

En dag, när det regnade, satt han uppe i ett av vindsrummen och hamrade och bultade. Ingen brydde sig om att se efter, vad han gjorde, ty han brukar snickra däruppe, och vi antogo att han gjorde det även nu.

Efter en stund gick han ut på trappan och ställde sig där. Plötsligt smällde ett skott, och Hasse kom inspringande, likblek och gråtande. Ingen förstod först vad som hänt, men snart märkte vi, att blodet strömmade från hans hand.

Den olycksfågeln hade laddat leksakspatronerna med hagel, och på det sättet gjort dem till riktiga små revolverkulor. Det var dem han bultat med uppe på vinden.

När han kom ned därifrån, hade han på prov skjutit ett skott, men det hade av våda träffat honom i vänstra handen, som nu blödde så våldsamt, att hallen och köket voro fulla av blodpölar, innan vi hunno få honom provisoriskt förbunden. Kallsvetten pärlade på hans panna och han var halvt vanmäktig av smärta och förskräckelse.

Jag brukar gudskelov kunna hålla huvudet kallt, när någon olycka inträffar. Så även denna gång. Jag sprang genast till telefonen och beställde en bil, för att med det snaraste föra honom till läkare.

När bilen äntligen anlände, var Hasse så slut, att han inte orkade sitta upprätt i den, utan låg, blek och gråtande, med huvudet i min famn.

En hel mil hade vi till doktorn, en förskräckligt lång väg, som jag i min ångest tyckte aldrig ville taga slut. O, att jag inte även denna gång hade en stark och lugn vän med mig, utan allena måste fara den långa, långa vägen, med den halvt medvetslösa gossen.

»Lita, snälla Lita, tror du att jag förblöder?» grät Hasse och vred sig i smärta och ångest.

»Nej vännen lilla, det är inte alls farligt, fast det gör ont», svarade jag och gjorde rösten så stadig som möjligt, fastän oron ville sammansnöra min strupe.

»Kan det bli blodförgiftning, tror du, det var blyhagel, och bly är ju giftigt? Säg, tror du att jag måste dö?» kved stackars Hasse.

»Kära lilla Hasse, du skall vara alldeles lugn. Doktorn gör dig snart frisk igen», svarade jag, men tå-

rarna trängde fram i ögonen och hjärtat kändes så tungt, så tungt.

Den milen till läkaren var den längsta mil jag någonsin farit. Fastän chauffören körde med högsta tillåtna hastighet, tyckte jag, att bilen kröp fram långsamt som en snigel.

Äntligen, äntligen voro vi dock framme, och doktorn, som blivit varskodd per telefon, kom ut och hjälpte oss ur bilen.

Hasse var så matt, att han inte kunde gå in själv, utan doktorn måste bära honom. Han lade honom på ett operationsbord och började undersöka handen. Han klämde och kände på den, blodet strömmade formligen ut ur såret. Men Hasse var en duktig liten karl, han bet ihop tänderna och sade inte ett ljud, fastän ansiktet förvreds av smärta.

Kulan hade trängt tvärs igenom handen och krossat ett ben. Med en pincett tog doktorn ut en stor benskärva, men då var smärtan så stor, att stackars lilla Hans förlorade medvetandet.

Även för mig var det för mycket, fastän jag bara såg på. Det svartnade för mina ögon, och i öronen susade och brusade det som av kyrkklockor på långt, långt avstånd. Jag måste sätta mig på en stol, och doktorn gav mig en klunk vatten. Småningom blev jag bättre, men jag vågade inte vidare se på doktorns manipulationer med den sårade lilla handen.

Hela underarmen ända till armbågen måste spjälas och bäras i band på bröstet. Hasses svimning varade icke länge, men han mådde så illa och var så matt, att doktorn inte lät oss återvända hem på en god stund.

Hemfärden gick dock lyckligt, och Hasse blev genast omhändertagen av moster, som nu hämtat sig från den första förskräckelsen och gjorde allt för att förströ och pyssla om honom.

En hel dag låg Hans till sängs, sjuk och blek, och jag satt bredvid honom och läste indianberättelser. Alltemellanåt skymdes bokstäverna av de frambrytande tårarna, ty jag hade så svårt att se den lilla, glada Hasse så hjälplös och stilla.

Nu är han nog åter på benen och går omkring med armen i band, som en sårad krigare. Ibland, och i synnerhet om natten, har han svåra plågor i den sjuka handen, ligger vaken och kastar sig, stönande och klagande, från den ena sidan till den andra.

Varannan dag måste vi fara till doktorn, och varje gång riktigt svider det i mitt hjärta av medkänsla för den tappra lilla Hasse, som tyst men blek fördrar den smärtsamma behandlingen.

Jag har så dåligt samvete, när jag tänker på alla de gånger jag varit otålig mot honom, och hur ofta jag i denna dagbok skrivit stygga ord om honom. Jag håller ju så gränslöst av honom, mycket, mycket mera än jag själv trott förut, vilket jag nu inser, sedan jag varit nära att förlora honom. Lilla Hasse, vad jag skall vara lycklig den dag han springer omkring igen, glad och vild och tyranniserar oss alla. Han skall få sticka mig med knappnålar hur mycket han vill, och om det roar honom, får han gärna tömma all min dyra parfym över Mosse-kissen, för att se hur han fnyser. Och om det behagar honom,

får han stövla omkring och trampa ned mina omhuldade blomsterrabatter precis hur mycket som helst.

Nu hinner jag inte skriva mera för i dag, ty jag har lovat Hasse att läsa för honom »Den Vita Hjortens död». Jag läser gärna all världens bloddrypande indianhistorier, bara jag vet, att det kan förströ honom för en stund och avleda hans tankar från plågorna.

So long, min kära dagbok!

Slättans 4 augusti.

Ja, nu ha vi hoppat in i augusti, vår sista Slättansmånad. Hu, jag vågar inte ens tänka på att sommaren är slut snart igen och vi måste skiljas från våra goda vänner och hela Ingå socken! Jag önskade att Helsingfors måtte uppslukas av havet eller att en av sagornas jättar bure bort det, långt, långt in i ett berg, dit ingen kunde hitta. Då skulle vi, lantälskande kusiner, få stanna här för evigt på vårt kära, förtjusande Slättans.

Sommarens clou, Mariadagen, gick av stapeln i går. Det är vad man väl närmast bör kalla en familjenamnsdag, ty vi heta Maria allihop, med undantag av gossarna förstås. Men nu börjar jag från orätt ända och måste hoppa bakåt till dagen före den stora dagen.

Nåväl, i förgår var här ett knogande. Moster hade storstädning, det vill säga, några hjälpgummor gjorde allt för att vända upp och ned på Slättans, och moster

sprang omkring och ledde förödelsen. Storstädningar äro det värsta jag vet näst kokt mjölk! Ingenting finns efteråt på sin plats, och dessutom blir allt så fint, att man knappt vågar röra sig av fruktan att rubba ordningen. För min del tycker jag, att det verkar mycket hemtrevligare, då golven bära spår efter mer eller mindre smutsiga fötter, och en sak ligger kastad där den inte borde vara. Då ser man åtminstone, att huset är bebott av levande människor. Efter en storstädning är det dött och opersonligt som ett dockskåp!

Jag bakade hela dagen i lilla villan. Det har nästan blivit en tradition, att jag skall baka den andra augusti. Eva, Dolly och Britta tjänstgjorde som bagargesäller, det vill säga, de hoppade i vägen och ställde till oreda bland degtinor och kryddburkar. Britta satte sig till och med mitt på en plåt med småbröd, men trots denna, ganska bristfälliga hjälp lyckades jag dock under dagens lopp åstadkomma två väldiga vetebrödskransar, en stor korg skorpor och massor av småbröd.

Lilla villan var vit av mjöl, och flickorna och jag liknande cirkusklowner. Här och där en sotfläck och resten vitt, skinande vitt. Ännu i dag hittade jag en ansenlig portion mjöl i mina skor.

Hela dagen arbetade vi för högtryck, och när kvällen kom, hade jag ännu sockerkakssmeten ovispad, och marängerna voro inte ens påtänkta.

Det började mörkna mer och mer. I kvällens dunkel sågo vi en yngling vandra förbi vårt bageri, och som de sällskapsdjur vi äro, ropade vi in honom. Det

var Gunnar. Han mådde tjockt hos oss, ty han fick leka prinsen i bagarboden. Följaktligen stannade han längre än meningen var, vilket var en lycka, ty annars hade vi väl blivit ihjälskrämda.

När klockan blev elva, ansåg jag det bäst att Britta gick ned till moster och bad om dörrnyckeln, så att hon inte skulle behöva vänta på oss, utan vi kunde taga oss in utan hennes medverkan. Men som det mörkrädda våp Britta är, vågade hon inte gå ensam, utan bad de andra följa med. Dolly och jag stannade dock kvar hos kakorna, som voro i ugnen, men alla de andra tågade i väg till karaktärsbyggningen.

Plötsligt kom hela karavanen rusande tillbaka, skrikande och fläktande med armarna, och de pratade alla i munnen på varandra, så att det var omöjligt att förstå vad de voro så upprörda åt. När mina ögon riktades mot Brittas vilt gestikulerande händer, stannade blicken som fastnaglad vid dem. Det droppade något tjockt, svart och klibbigt från hennes fingertoppar! Det liknade levrat blod, men samtidigt fylldes luften omkring henne av en stark och välbekant doft.

Aha, tjära! Men varifrån hade hon fått den på sina fingrar?

Äntligen, när de andra skrikit sig andtrutna och det blev en stunds tystnad medan de snappade efter luft, fick jag av Gunnar veta hur saken förhöll sig.

Alla dörrhandtag nere på Slättans dröpo av den ljuvliga smeten, och Britta, som kommit först fram, hade ryckt i båda dörrarna, den ena med högra handen, den andra med vänstra. Hon förstod inte först huru handtagen voro så märkvärdigt klibbiga, men så

hade det klarnat för dem, att någon illvillig kanalje varit framme med tjärpyts och pensel.

Just som vi diskuterade huru saken gått till och undrade vem gärningsmannen kunde vara, hörde vi att någon gick på trappan. Vi störtade ut, alle man. Ingen fanns utanför!

Vi sprungo runt villan. Men för sent! I en buske sågo vi visserligen en lång ljus gestalt försvinna. Vi rusade dit, men skepnaden hade för långt försprång och uppslukades av mörkret.

Vad var annat att göra än att gå tillbaka till sockerkakorna och fortsätta att diskutera saken. När Gunnar skulle öppna villadörren för oss, drog han hastigt handen tillbaka. Den dröp av tjära! Illgärningsmannen hade således hunnit smeta ned även denna dörr, medan vi, intet ont anande, resonerat där inne.

Nu blev Gunnar arg, och gav sig den och den på att infånga »nedsvärtaren», men vi fega fruntimmer hängde oss som blodiglar vid hans armar och ben, och tiggde och bådo honom att inte lämna oss ensamma.

»Söta Gunnar, du får inte gå ifrån oss, vem vet vad det är för en niding som tjärat dörrarna. För resten, de kan vara flera och ha vilka onda avsikter som helst. De kan till och med mörda oss. Vi vågar inte stanna här ensamma, när vi vet att någon stryker omkring här utanför, och inte vågar vi heller gå hem utan följe. Snälla, rara Gunnar, stanna vackert här inne, tills vi har kakorna färdiga och du kan följa ned oss!»

Gunnars ridderlighet tog överhand över hans ilska

och han stannade. De olycksaliga sockerkakorna ville aldrig bliva gräddade, och när de äntligen voro färdiga och alla bakverk undansatta, var klockan redan tolv.

Ute sken fullmånen och belyste vägen från lilla villan till karaktärsbyggnaden. Bagarkaravanen var följaktligen fullt synlig för vem det vara månde, som dolde sig i buskar och snår. Vi hade inte heller gått många steg, innan.....

Pang, pang, pang! ljödo i tät följd skarpa knallar av revolvrar och hagelgevär. Pang — pang — pang, och från buskar och snår lyste elden från flera vapen!

Du milde, en sådan panik! Dolly och Britta tappade i förskräckelsen fullkomligt koncepterna, och rusade som yra höns rakt mot de skjutande. Gunnar hade vid första knallen gripit mig i armen, men det var fullkomligt onödigt, ty jag blev inte alls rädd, bara arg, ja, riktigt rosenrasande arg!

»Stanna, flickor! Stanna genast och kom tillbaka!» ropade jag, och drog Gunnar och Eva med mig efter de vettskrämda töserna. Vi halade dem med oss mot Slättans, jag hela tiden ilsket småputtrande om oförskämda kanaljer, som roa sig med att skrämma slag på värnlösa kvinnor och barn! Inte för att Gunnar är varken kvinna eller barn, men det lät så bra på det sättet.

Pang — Pang — Pang, ljöd det åter, och då jag vände mig om, såg jag en härlig syn, som gjorde att jag glömde de skjutande och stannade som fascinerad.

»Titta, titta dit, är det inte Abrahamsson, som springer därborta med en tjärpyts i handen?» ropade jag.

På vägen, som leder till Abrahamssons villa, klart belyst av månen, sprang en krokig liten gestalt. Den ljusa paletån fladdrade och slängde som ett par fantastiska stora vingar, och en hink, som skepnaden bar i handen, dinglade hit och dit. Han sprang för brinnande livet, tydligen våldsamt uppskrämd av de täta skottsalvorna. Där hade vi pappan till de tjärade dörrhandtagen!

Pang — Pang — Pang, brakade en tredje salva, och vi ilade med snabba steg hemåt!

Moster hade somnat och för att väcka henne fordras det minst grovt artilleri, följaktligen vaknade hon inte, hur vi än bultade och bankade på dörren.

»Vi måste knacka på hennes fönster!» sade jag, och vi skyndade dit.

Invid väggen, alldeles under mosters fönster, stod en korg kräftor, vilka voro avsedda till Mariadagens festsupé. I den rusade Britta, snärjde in sig, och — pladask — där lågo både korg och flicka, och runt omkring dem i gräset prasslade kräftorna, som på detta oväntade sätt återfått sin frihet. Ännu i dag på morgonen mötte vi ett par sävligt promenerande skaldjur invid brunnen.

En sista salva på sex skott brakade löst, innan moster hade vaknat och släppt in oss. När vi relaterade händelsen för henne, blev hon rasande, och påstod att det var vi, med vårt dansande, som lockade landsstrykare till Slättans. Slutligen kom hon till och med därhän i sin förblindelse, att hon var övertygad om att det var Lasse och Olle, som hade tjärat dörrarna, och som skjutit för att skrämma oss.

Gunnar och vi protesterade ivrigt, men moster kommer nog, trots alla protester i världen, till sin död att vara övertygad om, att de äro skyldiga. Sur och förargad över att ha blivit väckt, gick hon åter och lade sig, medan vi grubblade och rådgjorde om, vem det kunde ha varit.

»Nu har jag det!» sade Gunnar, »Klockan var ju över tolv. Det var helt enkelt Mariasalut!»

Så var det förstås, men vem som saluterade för oss, det få vi nog aldrig veta. Våra gossar var det inte, det ha de givit sitt hedersord på, och då är det lika säkert som »amen» i kyrkan. Men jag har mina misstankar riktade åt ett visst håll. Månne det inte var Björkbackapojkarna, som trots allt hade anat vilka zigenarna voro, och nu ville betala skrämseln med ränta.

Gunnar gick hem, men vi flickor sutto uppe tills det ljusnade, pratade och sade fula saker om Abrahamsson. Ty helt visst var det han, som med tjärpytsen i handen flydde i vild panik i det strålande månskenet. Men vänta, gubbe lilla! Hämnden är ljuv!

När vi vaknade på morgonen av den stora dagen, rusade vi genast i kläderna, sömniga men energiska. Jag hade diktat en finfin namnsdagsvers åt moster, som högtidligen skulle sjungas i korus av oss. Men därav vart intet!

När moster hörde, att vi voro i rörelse, steg hon opp och kom ut ur sitt rum. Så oförstående gjort av henne, hon borde nog ha gissat sig till våra vänliga avsikter. Men hon var på ett miserabelt humör och struntade helt enkelt i om hon blev hyllad eller inte.

Efter ett sötsurt ömsesidigt gratulerande började moralkakorna regna ned över våra huvuden. Fin begynnelse till familjehögtiden!

Stämningen var tryckt, men när gratulanterna började anlända, ordnade vi belevat våra ansikten i älskvärda veck. Det kom folk från när och fjärran, från landet och från staden, gamla och unga.

De äldre gästerna kommo redan på dagen, och det var jag glad åt, ty på kvällen skulle gossarna infinna sig, och vi ville helst ha dem i fred för oss själva, utan bevakning av skvallersjuka tanters argusögon. Det var ett kaffedrickande utan rim och reson, och ett skvallrande och resonerande om nattens händelser. När tanterna äntligen drogo sina färde, voro vi så fullproppade av byskvaller och kaffeslask, att det riktigt vände sig i maggropen!

Slutligen kom den efterlängtade kvällen, och med den de ungdomliga gratulanterna. Nu blev det liv och lust, dans och sång, lekar och allehanda glada upptåg.

Gossarna skockade sig kring moster, som intet ont anande satt i en länstol. Ett, tu, tre, och moster och stol företogo en luftfärd. Hurra, hurra, hurra—a—a! Tre gånger hissades hon upp och ned. Hon blev helt förskräckt, kinderna rodnade, håret reste sig på ända och ben och armar spretade och famlade hjälplöst i tomma luften.

Bravo, det var ett fint kraftprov av gossarna, ty moster är minsann ingen lätt liten älva!

Sedan slängdes vi alla i tur och ordning, men utan stol. Jag hade en hisnande känsla i mellangärdet, då

jag ett tag kom nedsinglande, med huvudet förut, men gossarna klarade skivan galant, uppfångade mig i sista ögonblicket på starka armar och vände mig på rätt köl igen.

Vi dansade och lekte pantlekar till långt in på natten, och glädjen stod högt i tak. Gunnar och Elsa voro även med, och den enda malörtsdroppen i min lyckobägare var, att Gunnar hela tiden passade på och bjöd upp mig, så att Lasse och jag ytterst sällan fingo tillfälle att svänga med varandra.

Vi fingo nöja oss med att kasta längtansfulla blickar på varandra, och då och då stal sig Lasse till att giva mig en vänskaplig handtryckning, när han dansade förbi.

Jag vet inte vad det är med Eva. Förr berättade hon allt för mig, men nu har hon blivit så inbunden och besynnerlig. Långa stunder sitter hon och tiger och stirrar rätt ut i luften, med ett riktigt Mona-Lisaleende på läpparna. På nätterna, när jag ligger vaken och inte kan somna, hör jag henne sucka så tungt, som om hennes hjärta vore nära att brista, men när jag frågar efter orsaken, svarar hon alltid: »Åh, jag trodde att du redan somnat. Jag suckade för resten inte alls, jag gäspade bara!»

Som om jag inte kunde göra skillnad på en gäspning och en suck! Konstigt i sanning! Det verkar som om hon skulle sörja över något. Men vad skulle hon behöva sörja över, hon som är så förtjusande! Annat är det med mig stackare, som inte ser någonting ut.

Det är bara när gossarna äro här, som hon numera

är på riktigt gott humör, och också då kunna hon och Olle bli sittande moltysta och märkvärdiga, och bara sucka då och då. De ha då ingenting att sucka över, så förtjusta som de äro i varandra. Aldrig skulle jag så tydligt visa, vem jag helst vill vara med!

Jag har för resten ingen som bryr sig om mig, så där riktigt som Olle tycker om Eva. Mig bli alla bara vänner med, men ingen, ingen (utom Gunnar förstås, men han räknas inte med,) håller av mig så där riktigt av hjärtat, såsom Den Rätte skall göra. Men han kommer nog aldrig till mig, och om han också kommer, blir han bara vänskapligt fäst vid mig, och vill att jag skall vara en glad och munter kamrat!

Livet är så underligt ensamt och trist.

Nu suckade Eva igen! Vad har hon att sucka över, hon som redan funnit en som håller av henne. Det är också naturligt att Olle är kär i henne, så söt som hon är. Hon har de raraste lockar man kan tänka sig, och hennes ögon äro alldeles förtjusande. Och så har hon gropar i kinderna. Men jag stackare har spikrakt hår, alldeles vanliga ögon och inga skrattgropar. Och ingen, ingen är annat än vän med mig! Åh! Jag kommer nog alltid att förbli ensam!

Slättans 11 augusti.

Det är en hel evighet, sedan jag skrev sist i min kära dagbok. Över en vecka! Det är hemskt så da-

garna fly, man vet inte ordet av, så är det åter kväll. Om, Om, Om jag kunde stanna tidens flykt! Snart är sommaren slut, och vår härliga Slättansvistelse till ända. Hur skall jag härda ut i staden, utan skogen, utan klöverfälten och — utan gossarna?

Moster påstår att vi blivit riktiga pojkflickor, som inte tänka på annat än dumma pojkspolingar. Jag vet inte hur hon kan säga så, ty något noblare och manligare än Lasse och Olov finns inte!

Vi ha haft förtjusande trevligt den sista veckan. En afton voro vi och fångade kräftor. Vi hade egentligen tänkt gå ensamma, vi flickor, men på vägen till stranden mötte vi Lasse, och han bad att få följa med. I flygande fläng satte han av efter Olle och »Lilla Vinberg».

Vi gingo på förhand ned till ån, och efter en stund kommo gossarna. Vädret var härligt, om också något kallt. Stjärnorna lyste och blinkade, och en sned måne lurade skrattande ned på vår glada, lilla skara.

Lasse hade tagit en stor gryta med sig, och så gjorde vi upp eld av torra kvistar och skräp. Bålet flammade och sprakade, och vattnet i grytan puttrade muntert. Om kräftorna hade vetat, vad som väntade dem på stranden, skulle de antagligen inte låtit det frestande betet narra sig i håvarna. Men ingen varnade dem, och snart vilade de i grytan.

Vi kokade bara de första kräftorna, resten togo vi hem till moster!

Kring den flammande elden bredde vi ut våra filtar, och hade här ett varmt och gott läger. Lasse och jag lågo en bit ifrån de andra. Vi pratade om så myc-

ket, både trevligt och sorgligt, och voro riktigt förtroliga.

Nästa höst ska gossarna in i militären. Då komma de antagligen till Helsingfors och vi få träffa dem ofta, ofta. Men nu, denna höst och hela den långa vintern, måste vi vara åtskilda.

Lasse sade att han kommer att sakna oss alla förfärligt, mest mig. Han tog min hand och höll den länge, länge i sin, och det var så tryggt och gott att känna hans varma, starka handtryckning.

Jag vet inte, om det var den sprakande elden, de glittrande stjärnorna, vindens sus i träden, som gjorde mig så underligt upprörd. Hjärtat bultade så hårt och tårarna trängde fram i ögonen.

»Lita lilla, kommer du att sakna mig en smula?» frågade Lasse.

Jag kunde inte svara något, ty min strupe var som sammansnörd, och jag kunde knappt andas.

»Gråter du, Lita?» frågade Lasse och smekte min hand.

»Jag vet inte vad som går åt mig», svarade jag, »men det är så vackert alltsamman, stjärnorna, skogen och elden, att jag blir så där fjollig. Usch, jag skäms riktigt!»

»Du behöver inte skämmas för mig, vännen lilla. Du är ju min egen vän, säg?»

»Visst katten är vi vänner», svarade jag och dunkade Lasse i ryggen, men då steg han upp och gick sin väg. Han såg riktigt besviken ut. Jag tycker att han borde ha blivit glad, men han har blivit så underlig

på sista tiden. För resten, kanske blev han så rörd över min vänskap!

Eva och Olle gingo på stranden och spatserade fram och tillbaka, fram och tillbaka. De gingo hand i hand, ty det var så mörkt, och åbranten var knagglig och dålig att gå på, och därför måste Olle hålla i Eva, så att hon inte skulle falla. Inte ett ord sade de till varandra, det vet jag säkert, ty jag gav hela tiden akt på dem.

Plötsligt halkade Olle, och där lågo de — pladask — båda två, vilt fäktande med armar och ben.

Vi andra rusade dit, togo i ring omkring dem, och började dansa en vild indiandans. Vi skreko och sjöngo och hade härligt roligt.

Nu blevo vi på så gott humör, förut hade vi varit så besynnerligt tysta och tankfulla.

När kräftorna skulle ätas, var stämningen mycket hög, och de försvunno i våra glupska gap mer än hastigt. Kaffe och bröd hade vi flickor med oss, men då vi skulle dricka det, hade »Lilla Vinberg» somnat. När vi väckte honom, var han så sömnig, att han inte klarade sig själv, utan Eva matade honom.

O, du lille Manasse, vad vi skrattade, när hon körde smörgåsen i hans öppna mun, och han helt automatiskt bet av den, men somnade igen med brödbiten i munnen. Han var hjälplös som en liten fågelunge, och när vi väckt honom igen och frågade, om han inte skulle ha kaffe, var han så virrig, att han svarade: »Nej tack, jag skall inte ha vatten!»

Dolly och Britta somnade även rätt snart, och så var det bara Eva, Olle, Lasse och jag som gingo och vitt-

jade håvarna. Vi delade oss i två lag som gingo turvis, ena gången Eva och Olle, nästa gång Lasse och jag.

Det var redan nära midnatt, och dimman låg vit och skär över åstranden. Månskäran lyste och stjärnorna tindrade.

»Ser ni, ett stjärnskott», sade Lasse. »Det lär betyda lycka, om man ser ett stjärnskott, när man är tillsamman med den man håller av.»

»Då blir vi nog lyckliga alla fyra», sade Olle sakta, »eller vad tror du, Lasse?»

»Hur det är med flickorna, vet jag inte», svarade Lasse, »men du och jag blir det säkert!»

Kunde han verkligen mena, att han håller av mig! Så där riktigt stort och vackert, såsom jag tror att Olle håller av Eva. O, jag vågar inte tänka på det! Han menade nog bara att vi äro goda vänner. Jag har börjat fundera på allt möjligt på sista tiden. På kärlek och allt sådant, som är för vackert att tala om. Jag undar, om — — —. Men nej, allt är bara så underligt och märkvärdigt!

Småningom slocknade vår lägereld i brist på mera bränsle, och det började bli kallt och ruskigt. Filtarna och kapporna bredde vi över de små som sovo, och följaktligen började vi själva frysa så att tänderna skallrade. Lasse och Olle voro så ädla, att de togo av sig rockarna och svepte dem om Eva och mig. Men naturligtvis hade vi inte hjärta att se dem frysa, så vi beslöto att göra uppbrott.

När vi gingo hem, hade det redan börjat ljusna. Moster var inte god på oss, när vi dröjt så länge, men

så härligt som vi haft det, togo vi gärna emot hennes snubbor.

På söndagen voro Eva och jag i kyrkan. På hemvägen mötte vi ett brudfölje, och då frågade Eva mig:

»Lita, tror du, att du och jag någonsin kommer att gifta oss?»

»Jag tror till och med att jag har en aning om, vem som blir din brudgum», svarade jag skrattande.

»Då vet jag också vem som blir din», sade Eva och rodnade.

»Hur skulle du kunna veta det, när jag inte själv har en aning om det?» frågade jag häpen.

»Prat, nu sjåpar du dig bara», sade Eva. »Det syns ju på sju mils avstånd på er båda, att ni är förtjusta i varann, men vad mig vidkommer, kan jag inte begripa, hur du märkt, att jag tycker om någon».

»Det är du som pratar strunt, Eva! Det är på er två det syns på sju mils avstånd, men på mig syns det ingenting alls, ty det är ingenting alls, så mycket du vet», brusade jag upp.

»Bli inte ond, Lita. Jag skämtade ju bara och menade ingenting. Men tror du verkligen att Olle bryr sig en smula om mig?»

»Kära du, är du verkligen så hejdlöst barnslig, att du inte märkt det på honom? Han skiner ju som en sol, bara du är i närheten!»

»Om det är sant, då skulle jag vara den lyckligaste människan i hela världen», sade Eva och försjönk i tankar.

Färden hem fortsattes under tystnad.

Lyckliga, lyckliga Eva, jag vet säkert att Olle håller av henne. Hon är så fenomenalt barnslig ännu, att hon inte förstår det. Men så är hon också bra mycket yngre och oförståndigare än jag. Aldrig skulle jag vara så blind som hon, om jag vore i hennes ställe. Men mig hysa alla bara vänskap för. Eva retades bara, när hon sade allt möjligt om Lasse och mig, ty Lasse menade hon antagligen. Det se väl alla, att vi inte äro ett spår förtjusta i varandra, utan bara goda vänner.

När vi kommo hem från kyrkfärden, hade morbror just kommit i bil från Helsingfors. Han kom för att taga Hasse med sig till skärgården, där de skola tillbringa ett par veckor hos en bekant läkarfamilj. Hasses hand är redan ganska frisk, men det dröjer nog länge, innan spjälorna kunna tagas bort.

När morbror hälsat på Eva och mig, frågade han hur det stod till med oss själva och med våra sommarflammor.

Det var idiotiskt, men vi rodnade båda två! Att Eva gjorde det, är ju inte så märkvärdigt, hon som är förtjust i Olle, men med mig var det verkligen bra underligt, jag som inte är kär i någon.

Morbror nöp oss båda i kinden och tittade så långt på oss. Så suckade han och sade:

»Ja, ja, tiden går och vi blir gamla. De unga växer upp till fullvuxna människor. Jaså, småflickor, står det så till!» Och så klappade han oss på huvudet och såg riktigt rörd ut.

Gamla människor äro så konstiga!

Slättans 17 augusti.

Hämnden är ljuv, och nu ha vi hämnats! Då jag natten till Mariadagen såg Abrahamsson springa med sin tjärpyts, beslöt jag, att detta skulle han få betalt för! Och har Lita Toll beslutat något, så står det fast!

Uppifrån jungfruburen har moster i ett par dagars tid hört underliga dunsar och smällar. Grammofonen har gnällt och klagat, och dunsarna ha kommit rytmiskt, som jazztrummans ackompanjemang till musiken.

Jag har fört viskande samtal med gossarna, vilka skrattat och nickat, och helt enstavigt svarat: »Utmärkt.» »Ypperligt!» Alla utom Olle, ty han har skakat på huvudet och sett bekymrad ut, och försökt komma med invändningar, sådana som: »Men tänk om ni skrämmer livet ur honom!»

Men Gösta har i stället varit eld och lågor och sagt: »Bra, jag skall öva in stycket, och sedan tar jag fejlan med mig!»

En afton, när augustimånen sken klarare än någonsin och daggen svepte sin vita slöja över jorden, sågos mörka skepnader med smygande fjät skynda mot Abrahamsson tjäll.

Lampan brann så fridfullt därinne, och gubben satt vid fönstret med radiolurarna på öronen. Då — då hände något!

En hård smäll i väggen fick gubben att släcka lampan och speja ut genom fönstret. Det var underligt

ljust därutanför, inte var det bara månskenet som lyste så grönt och klart. Vad kunde det väl vara?

Sakta, sakta som vindens sus i trädens kronor hördes en smekande melodi. Tonerna stego och sjönko, milda som en moders röst, och ur buskar och snår stego skepnader fram, vita och luftiga som självaste månskenet.

Med fladdrande slöjor dansade fyra älvor på lätta fötter sin månskensdans framför gubbens fönster. De stego rätt ut ur den vita dimman, fyra luftiga, eteriska varelser, i skira, vita, fotsida klädnader. Deras armar höjdes och sänktes i rytmiska rörelser, sakta, sakta i takt till den smekande melodien. Men tonerna stego, tempot blev hastigare, allt starkare och starkare sprungo tonerna fram, tills de stegrades till ett brusande fortissimo. Älvorna svävade, först långsamt och mjukt, sedan allt hastigare och hastigare, allt eftersom musiken ökade takten.

Allt häftigare rörde de sig framåt efter den vilda melodien, tills de snurrade runt i en rasande häxdans.

Plötsligt sjönko de samman, musiken tystnade och det grönskimrande ljuset försvann!

När ögonen vant sig vid den svaga belysning som månen bestod voro de skimrande, luftiga varelserna sin kos, och endast den vita dimman låg som en svepning över jorden.

Var det en synvilla eller en dröm? Hade dimman uppslukat de späda gestalterna eller hade de aldrig funnits, utan endast varit en trött hjärnas fantasifoster?

Men in i albuskarna smögo mörka skepnader, tysta

och snabba, — bort, bort från den plats, där älvadansen nyss trådades.

Vilka voro de, säg det? Ingen vet det, och ingen kommer någonsin att få veta det!

Men nästa morgon var marken, där älvaleken gått fram, betäckt av tistlar och nässlor, men intet spår av människofötter syntes.

Natt efter natt, från kväll till morgon, lyser det numera ur Abrahamssons fönster. Är gubben mörkrädd eller varför släckes inte lampan?

Den natten spökeriet ägde rum hos Abrahamsson, lågo vi flickor redan vid halvtolvtiden i våra sängar och sovo oskuldens ljuva sömn. Men gossarna kommo hem först långt fram på natten, och deras händer voro röda och betäckta av blåsor, som om de bränt sig.

Mystiskt i sanning!

Slättans 27 augusti.

O, vad jag har mycket att anförtro min dagbok! Dagarna ha gått, den ena efter den andra, utan att jag kommit mig för att skriva. Men nu, nu skall jag berätta allt det stora och underbara som hänt mig, den sista, ljuvliga aftonen på Slättans. I morgon fara vi till staden! Sorgligt, sorgligt, men tyvärr sant!

Allt vad som skett under augusti har blivit belyst av månen. Icke för ro skull talas det om augusti-

månsken, ty det är som om dess silverskimmer lade sin trolska slöja över sommarens sista, härliga månad.

Eva och jag voro i kväll på en åktur till Täkter med Wilhelmsbe och Lisa. Lisa är en häst, stor och ljusbrun och vida berömd för sin snabbhet. I susande fart bar det av till stationen, men på återvägen körde vi långsamt, långsamt för att draga ut på tiden.

Fullmånen hängde som en stor lykta på den molnfria himmelen, granskogen stod mörk och allvarsam, och inte ett blad rördes. Allt var så tyst, så tyst, all världens jäkt och oro tycktes ha avstannat för att i andakt lyssna till nattens röst.

Steg för steg förde oss Lisa framåt. Vi sutto försänkta i tankar, trollbundna, helt hängivande oss åt den vemodsmättade drömstämningen.

Framför oss åkte en ensam man, även han gripen av kvällens frid, och sjöng med dämpad stämma en klagande liten sång. Orden anades mer än hördes, men de tolkade förunderligt väl nattens trolska skönhet.

»Tysta drömmande, underbara,
Månbelysta augustinatt,
Kan din tjusande trollmakt giva
Mitt stormiga hjärta ro?»

Denna fridfulla månskensfärd kommer alltid att stanna i mitt minne. Aldrig har jag känt en sådan längtan, som denna betagande vackra drömnatt födde i mitt sinne!

När vi kommo hem, voro Olle, Herbert och Lasse samlade uppe i mitt rum. Det var vår sista kväll i varandras sällskap, och tanken på avskedet låg tung över oss. Varken lekar eller danser kommo i gång.

»Skall vi inte gå ut och spatsera?» frågade Olle. »En första och sista månskenspromenad för det här året.»

Vi voro alla med om saken och sprungo ned till moster för att be om lov. Efter många och långa övertalningar sade hon äntligen:

»Nåja, ni får gå, eftersom det är sista kvällen vi är här.»

Så vandrade vi iväg, Dolly, Herbert och Britta i täten, därefter Eva och Olle, och sist Lasse och jag.

Jag vet inte hur det gick till, men plötsligt voro vi allena. Långt framför oss hörde vi småflickornas skratt, men vart Eva och Olle tagit vägen, hade vi inte en aning om.

Vi gingo upp på en liten kulle, och stannade där. Månen göt sitt silverskimmer över fälten, allt var stilla och andades frid och ro.

Sakta och varsamt lade Lasse armen om mina skuldror, och lutade sin kind mot min. Vi stodo så, länge, länge, — tysta och trollbundna. Mitt hjärta bultade, så att jag trodde att det skulle sprängas, och i mitt bröst föddes känslor, vackra och veka, — känslor jag länge anat, men icke vågat tro på. Jag var så lycklig och dock så vemodig, så gripen av en sällsamt bävande stämning, en blandning av jublande fröjd och skälvande oro. Det var som om tid och rum försvunnit, jag vågade knappt andas.

Sakta och ömt drog Lasse mig närmare intill sig, och såg mig djupt, djupt i ögonen.

Och nu, nu vet jag, vad jag alltid längtat efter, vad jag saknat och drömt om. Nu har jag erfarit det, det stora och härliga, som strålade emot mig ur Lasses ögon och fyllde mig med bävande sällhet!

»Lita, min egen älskade Lita, förstår du nu, vad jag längtat att få säga dig?» frågade Lasse. Och han viskade i mitt öra många många ljuvliga ord. Ord som hörde samman med den månbelysta nattens skönhet, veka, ömma ord, för varma och fina att skrivas på det kalla, vita papperet. Ord som jag gömt i mitt hjärta och där förvarar som min största skatt!

Jag var så lycklig, så lycklig, att det nästan gjorde ont!

Tre år bad Lasse mig vänta, tre långa år, under vilka vi måste hålla vår kärlek hemlig.

Jag väntar gärna i trettio år, ty det jag väntar på, är det bästa livet har att bjuda — två människors gemensamma lycka!

Lasse sade, att han länge, länge anat att jag höll av honom, men han hade inte vågat säga något åt mig, ty han var rädd att skrämma bort mig. Åh, Lasse, min egen älskade Lasse, hur har jag kunnat vara så barnslig och inte anat, vad det var du hade på hjärtat!

Nu, när jag tänker efter, inser jag, att det redan länge dallrat i luften, detta stora och härliga, och det är det, som gjort oss så sällsamt allvarliga och gjort tystnaden oss emellan så tryckande och skälvande orofylld.

Vi kunde ha stått där hela natten, i vår lycka glöm-

mande tidens flykt, men snart hörde vi Brittas glada skratt alldeles i vår närhet. Det ryckte oss bort från våra framtidsdrömmar, och långsamt och motvilligt återvände vi till verkligheten. Vi gingo tillbaka till det övriga sällskapet och styrde kosan hemåt.

»Var har ni varit, alla fyra?» frågade Britta. »När vi kom upp till skogsbrynet, upptäckte vi, att både Olle, Eva, Lasse och du var borta. Vart försvann ni egentligen?»

Jag svarade bara, att vi stannat en stund och betraktat månskenet, och därmed lät sig Britta nöja, men Herbert tittade så forskande på mig, och det var tur att det var mörkt, ty jag kände att jag rodnade.

Där hemma var det endast Britta, Dolly och Herbert som höllo konversationen vid liv, ty vi andra sutto tysta och allvarliga och tänkte med vemod på att det var vår sista kväll på Slättans.

Länge, länge stannade gossarna hos oss, men slutligen måste de dock bryta upp.

Det blev ett knapphändigt farväl, ty vi ville inte draga ut på tiden och därigenom förlänga avskedets smärta.

När allt var tyst och stilla, och småflickorna redan lagt sig, sutto Eva och jag ännu länge uppe, och drömde vakna drömmar. Jag ser på Eva, att även hon upplevat något underbart denna natt; hennes ögon lysa av vemodsblandad lycka och läpparna le så hemlighetsfullt och ömt.

»Lita du, jag är så lycklig och dock så sorgsen. Kanske jag längre fram talar om något för dig, men inte ännu. Jag har en stor hemlighet, som du en gång

skall få höra, men den är så vacker, att jag tills vidare vill hålla den för mig själv.»

»Kära du, jag respekterar din tystnad och skall inte övertala dig att yppa något, innan du själv vill», svarade jag allvarligt, men invärtes log jag. Jag tror att jag känner din hemlighet, Eva, men inte ens för min dagbok, som dock får del av allt, som rör mig själv, skall jag förråda vad jag tror mig veta.

Är det inte sällsamt, att min sista kväll på Slättans skall vara den lyckligaste i hela mitt liv? Jag kan inte känna saknaden så tung nu, när Lasse och jag kommit till klarhet i våra känslor.

Jag vet ju, att hans varma, kärleksfulla tankar, oberoende av alla avstånd, komma att följa mig vart jag än far. Och mina vackraste, bästa tankar komma alltid att vara hos honom.

Farväl, du kära Slättans, och tack för allt, både roligt och vackert, du givit mig denna sommar! Farväl, och på återseende i nästa vår!

När jag kommer till staden, och längtan och saknaden bliver mig för tung, skall jag gå in i mitt rum och släcka lampan. Och i mörkret och ensamheten skall jag sitta och lyssna — lyssna till en bävande, jublande melodi: mitt hjärtas lovsång till Gud, som gav mig sin skönaste gåva — Kärleken!

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBLIOTEK
1001930863

CHELIUS' BARNBÖCKER

MARGARETA SYLWAN
Den förtrollade spinnrocken
och andra sagor ..... kart. Kr. 2: 50

TORA JOHANSSON-SKREDSVIK
Prinsen med den vita rosen
m. fl. sagor och visor..... kart. Kr. 2: 50

HILMER BERGHAGEN
Lekkamraten 1930 ..... kart. Kr. 2: 50

AXEL KERFVE
Där livet hänger på ett hår ..... kart. Kr. 2: 75

GUNNAR GRANE
Richard Orädd ..... kart. Kr. 2: 75

ALVA KRONDAHL
Nutidsflickor ..... kart. Kr. 2: 75

Buffalo Bill ..... 9 kart. delar à Kr. 1: 50

Texas Jack ..... 15 „ „ à „ 1: 50

Sitting Bull ..... 4 „ „ à „ 1: 50

Pris Kr. 2: 50